

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 The New York Times

NICHOLAS SPARKS

Her Nefeste

Not Defteri'nin yazarından

The New York Times çok satanlar listesine girmiş 20 kitabından 11'i filme uyarlanan, tüm dünyada milyonlarca hayranı olan, romantik edebiyatın prensi Nicholas Sparks'ın son romanı...

Tru, Zimbabve'de doğup büyümüş bir safari rehberi. Babası olduğunu iddia eden bir adamın mektubu, onu Kuzey Carolina'ya savurdu.

Hope, kötü giden yaşamının muhasebesini yapmak için ailesinin Kuzey Carolina'daki yazlığında sakin bir tatil yapmaya karar verdi.

Ve ayrı kıtalardan, ayrı yaşamlardan gelen bu iki yabancıların yolları bir gün kesişti.

Nicholas Sparks'ın gerçek yaşamdan esinlenerek yazdığı *Her Nefeste*, aşkın ve mucizenin varlığına daha çok inanmanızı sağlayacak.

Sizin de zaman zaman aklınıza şu soru gelmiyor mu?

"Ya kalbimin sesini dinlemiş olsaydım?"

DE
X
PLUS

www.dexkitap.com

[f](https://www.facebook.com/DEXclub) [i](https://www.instagram.com/DEXclub) [t](https://www.twitter.com/DEXclub) /DEXclub

ISBN 978-605-09-6047-1

9 786050 960471

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
KDV'siz
Satış
Fiyatı

26,85

Her
Nefeste

Her Nefeste

Özgün adı: *Every Breath*

Yazan: Nicholas Sparks

© 2018, Willow Holdings, Inc.

www.nicholassparks.com

Çeviri: Meriç Keleş

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatoliaİt Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

1. Baskı / Mart, 2019

ISBN: 978-605-09-6047-1

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NICHOLAS SPARKS Her Nefeste

Victoria Vodar'a

Can Yoldaşı

Gizemli, bilinmeyen yerlerden türeyen hikâyeler vardır; bir de başkalarına ait olup sonradan keşfedilen hikâyeler. Bu hikâye ikinci gruba giriyor. 2016 güzünün sonlarına doğru, soğuk ve rüzgârlı bir günde, Wilmington'dan Güney Carolina sınırına uzanan kıyı şeridindeki adacıklardan biri olan Sunset Plajı'na gittim. Kamyonetimi iskelelenin yanına park ettikten sonra sahile indim ve yerleşime kapalı bir kıyı koruma alanı olan Bird Island'a doğru yürüdüm. Yöre sakinleri orada görmem gereken bir şey olduğunu söylemişti; hatta oranın romanlarımdan birinde boy göstereceğini bile iddia etmişlerdi. Söylediklerine göre bir Amerikan bayrağı gözüme ilişecekti; uzakta bayrağı gördüğümde hedefe yaklaştığımı anlayacaktım.

Bayrak görünür görünmez gözümü dört açtım. Aradığım şey Can Yoldaşı denilen bir posta kutusuydu. Benek benek testere otlarıyla kaplı bir kum tepesinin yanında, dalgalarla kıyıya sürüklenmiş eski bir ağaç dalından çatma bir direkte asılı duran bu posta kutusu 1983'ten beri orada duruyor ve hem hiç kimseye ait değil, hem de herke-

se ait. İsteyen herkes bir mektup ya da kartpostal bırakabiliyor; gelip geçen herkes bırakılanları okuyabiliyor. Her yıl binlerce insan da aynen böyle yapıyor. Can Yoldaşı zamanla umutların ve hayallerin yazılı olarak tutulduğu bir emanetçiye dönüşmüş... ve her zaman aşk hikâyeleri bulmak mümkün.

Sahil ıssızdı. Tenha kıyı şeridinde tek başına duran posta kutusuna vardığımda yanı başında tahta bir bank gözüme ilişti. Mükemmel bir dinlenme yeri, derin düşüncelere dalınacak bir ileri karakol.

Posta kutusunu karıştırınca iki kartpostal, açılıp okunmuş mektuplar, bir Brunswick güvenci tarifi, Almancaya benzeyen bir dilde yazılmış bir dergi ve kalınca bir ipli zarf buldum. Kalem, kullanılmamış kâğıtlar ve zarflar da vardı; muhtemelen içeriğe kendi hikâyelerini katmak isteyenler için. Banka oturup kartpostallarla tarifi inceledikten sonra mektuplara geçtim. Gözüme çarpan ilk şey kimsenin soyadını kullanmaması oldu. Bazı mektuplarda sadece adlar, diğerlerinde baş harfler vardı; hatta bazıları gizem hissini artıracak şekilde tamamen isimsizdi.

Gelgelelim bu isimsizlik samimi itirafların yolunu açıyor gibiydi. Kansere karşı verdiği mücadelenin ardından bir Hristiyan kitabevinde rüyalarındaki erkeklerle tanışan ama ona layık olmadığını düşünen bir kadının yazdıklarını okudum. Günün birinde astronot olmayı hayal eden bir çocuğun yazdıklarını okudum. Biricik aşkına bir sıcak hava balonunda evlilik teklifinde bulunmayı düşünen bir gencin mektubu da vardı, komşusuna çıkma teklif etmek isteyip de reddedilmekten korkan bir adamın mektubu da. Hapisten yeni çıkan ve hayatına sil baştan başlamayı her şeyden çok isteyen birinin mektubu vardı. Son mektup, Teddy isimli köpeği kısa süre önce uyutulan birin-

dendi. Adam hâlâ onun yasını tutuyordu ve mektubu okuduktan sonra, zarfın içine tıkıştırılmış, dost canlısı gözlere ve grileşen bir burna sahip, siyah bir Labrador Retriever'in fotoğrafını inceledim. Adam mektubu A.K. olarak imzalamıştı, onun Teddy'den kalan boşluğu doldurmanın bir yolunu bulmasını diledim.

Bu arada, sürekli esen rüzgârla birlikte bulutlar kararmaya başlamıştı. Fırtına geliyordu. Tarifi, kartpostalları ve mektupları posta kutusuna geri koyduktan sonra ipli zarfı açıp açmamayı düşündüm. Kalınlığına bakılırsa içinde bolca sayfa vardı ve istediğim son şey kamyonetime geri dönerken yağmura yakalanmaktı. Kararsızlık içinde zarfı çevirdiğimde arkasında bir not gördüm: Gelmiş Geçmiş En Muhteşem Hikâye!

Bir ilgi çekme çabası mıydı? Bir meydan okuma mı? Bu notu yazarın kendisi mi düşmüştü, yoksa içindekileri okuyan birisi mi? Emin değildim ama nasıl karşı koyabirdim ki?

İpi çözdüm. Zarfın içinde, üç adet mektup fotokopisinin yanı sıra, birbirlerine âşık görünen bir adamla bir kadının karakalem resimlerinin kopyalarından oluşan bir düzine kadar sayfa vardı. Bunları bir kenara koyup hikâyeyi elim aldım. İlk satırı okuyuncâ duraksadım:

"Bir insanın hayatındaki en önemli alinyazısı aşkla ilgili olandır."

Yazının tonu, önceki mektupların aksine, büyük şeyler vadediyormuş gibiydi. Yerime iyice yerleşip okumaya devam ettim. Birkaç sayfa sonra merakım arttı; birkaç sayfa daha derken, hikâyeyi elimden bırakamadım. Sonraki yarım saat boyunca kâh güldüm kâh boğazım düğümlen-

di; şiddetlenen rüzgârı ve kömür rengine dönen bulutları görmezden geldim. Son kelimeleri büyük bir merak içinde okurken gök gürültüleri ve şimşek parlamaları adanın diğer ucuna ulaşmak üzereydi.

Artık gitmeliydim. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun, dalgaların karşı tarafından uygun adım yaklaştığını görebiliyordum ama gitmek yerine hikâyeyi ikinci kez okudum. Mektupları gözden geçirip çizimleri incelerken, yazarı bir şekilde bulup hikâyesini bir kitaba dönüştürme ihtimalini konuşma fikri çoktan zihnimde şekillenmeye başlamıştı.

Ancak bu kişiyi bulmak kolay olmayacaktı. Olayların çoğu uzak geçmişte yaşanmıştı –çeyrek yüzyıldan fazla bir süre önce– ve elimde isimler yerine sadece tek harfli kısaltmalar vardı. Mektuplar bile isimlerin üzeri kapatıldıktan sonra fotokopi edilmişti. Yazarın ya da ressamın kim olabileceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Yine de birkaç ipucu kalmıştı. 1990'lara kadar geri giden hikâyenin bir yerinde, şömine rafında Karasakal'ın gemilerinden birinin güvertesinden alındığı iddia edilen bir top güllesinin durduğu, ahşap teraslı bir restoranın adı geçiyordu. Ayrıca, Kuzey Carolina sahilinde, restorana yürüme mesafesindeki bir yazlıktan bahsediliyordu. Ve yazar, daha yakın zamanda kaleme alınmış gibi görünen sayfalarda, başka bir adadaki başka bir yazlıқта devam eden bir inşaat projesinden söz ediyordu. Projenin bitip bitmediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bir yerden başlamalıydim. Üzerinden yıllar geçmiş olsa da çizimlerin eninde sonunda kişileri tanımama yardımcı olacağını umuyordum. Ve elbette, kumsalda hemen yanımda duran Can Yoldaşı, hikâyede çok kilit bir rol oynuyordu.

Bu arada, gökyüzü iyiden iyiye tehditkâr bir hal almıştı

ve zamanımın tükendiğini biliyordum. Sayfaları ipli zarfın içine koyup posta kutusuna geri bıraktım ve hızlı hızlı kamyonetime döndüm. Sağanaktan kıl payı kurtuldum. Birkaç dakika geç kalmış olsaydım sıırıslıklam olurdum. Yolda sileceklerimi en hızlıda çalıştırdığım halde önümü zar zor görüyordum. Eve döndüm, geç bir öğle yemeği yedim ve o sayfalarda okuduğum çifti düşünmeye devam ederek pencereden dışarıyı seyrettim. Akşam çıktüğünde Can Yoldaşı'na geri gidip hikâyeyi yeniden incelemek iste-diğimi biliyordum ama hava koşulları ve bazı iş ziyaretleri oraya dönmemi yaklaşık bir hafta boyunca engelledi.

Sonunda oraya döndüğümde, diğer mektuplar, yemek tarifi ve dergi yerli yerindeydi ama ipli zarf gitmişti. Başına ne geldiğini merak ettim. Tıpkı benim gibi kendini sayfalara kaptıran yabancının biri mi götürmüştü, yoksa arada sırada posta kutusunu boşaltan bir tür bekçi mi vardı? Hepsinden önemlisi, hikâyeyi açığa çıkarma kararından cayan yazar bizzat gelip geri mi almıştı?

Bu durum yazarla konuşma isteğimi kamçıladi ama ailem ve işim beni bir ay daha meşgul edince, araştırmaya ayıracak vakti ancak Haziran'da bulabildim. Araştırmanın detaylarıyla sizi sıkmayacağım; neredeyse bir haftalık zamana, sayısız telefon görüşmesine, inşaat ruhsatlarının dosyalandığı bir takım ticaret odaları ve belediye ofislerine yapılan ziyaretlere ve pikabımla teptiğim yüzlerce kilometreye mâl oldu. Hikâyenin ilk kısmı onlarca yıl önce yaşandığı için bazı referans noktaları çoktan kayıplara karışmıştı. Restoranın yerini bulmayı başardım –artık beyaz masa örtüleriyle sık bir deniz ürünleri lokantası olmuştu– ve çevreyi yakından tanımak için yapacağım keşif gezilerinin başlan-gıç noktası olarak kullandım. Ardından inşaat ruhsatları-nın izinden giderek, o ada senin bu ada benim dolaştım ve

sahil boyunca yaptığım yürüyüşlerden birinde nihayet çek-iç ve matkap seslerine rastladım. Gerçi deniz kenarındaki tuzla kaplı ve fırtınalarla yıpranan evler için alışılmadık bir durum değildi. Buna rağmen, kum tepesinin üzerinden kumsala inen bir rampa inşa etmeye çalışan adamı görür görmez yerimden sıçradım. Resimler gözümün önüne geldi ve aramızdaki mesafeye rağmen hikâyedeki karakterlerden birini bulduğumdan şüphelendim.

Yanına gidip kendimi tanıttım. Yakından bakınca o olduğundan şüphem kalmadı. Sayfalarda okuduğum o sessiz odaklanmayı ve mektuplardan birinde bahsi geçen dikkatli mavi gözleri ayırımsadım. Adam kabaca altmışlı yaşlarının sonlarında gösteriyordu, ki bu da tutuyordu. Biraz konuştuktan sonra, lafı dolandırmadan, Can Yoldaşı'nın içindeki hikâyeyi onun yazıp yazmadığını sordum. Bunun üzerine, kasıtlı olarak bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden okyanusa doğru baktı. Yüzünü tekrar bana döndüğünde, eğer inşaat projesinde ona yardım edersem, sorularımı ertesi öğleden sonra cevaplayacağını söyledi.

Ertesi sabah bir alet kemeriyle yanına gittim ama aletlere elimi bile sürmedim. Bunun yerine, benden kontrplakları, beşe onluk tomrukları, emprenyeli keresteleri evin önünden arka tarafa, kum tepesinin üzerinden kumsala taşımamı istedi. Kereste yığını devasa boyutlardaydı ve kum yüzünden her yük adeta iki kat ağır geliyordu. Bu iş günümün çoğunu aldı ve adam, keresteleri nereye koyacağımı söylemek dışında, tek kelime etmedi. O da gününü delerek, çivileyerek, erken yaz güneşinin kavurucu sıcaklığı altında ter dökerek, benden çok yaptığım işin kalitesiyle ilgilenerek geçirdi.

Son yükümü bıraktığımda kum tepesine gelip odununu işaret etti ve bir soğutucunun kapağını açtı. İçindeki bir

termostan iki plastik bardağa buzlu çay doldurup birini elime tutuşturdu.

“Evet,” dedi sonunda. “Ben yazdım.”

“Gerçek mi?”

Beni tartıyormuş gibi gözlerini kıstı.

“Kısmen,” diye itiraf etti, sayfalarda tarif edilen aksanla. “Bir kısmı gerçeklerle çelişebilir ama bazen anıların gerçeklerle işi olmaz.”

Bu hikâyeden enfes bir kitap çıkabileceğini söyledim ve argümanlarımı tutkulu bir şekilde peş peşe sıraladım. Ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifadeyle, sessizce dinledi. Nedendir bilmem, telaşla, neredeyse çaresizlik içinde onu ikna etmeye çalışıyordum. Teklifimi değerlendiriyormuş gibi görüldüğü, sıkıcı bir sessizliğin ardından, sonunda konuştu: Bu fikri enine boyuna tartışmaya, hatta ricamı kabul etmeye niyetliydi ama hikâyeyi önce kendisinin okuması şartıyla. Ve eğer hoşuna gitmezse, sayfaları yok etmemi istiyordu. Kaçamak yanıt verdim. Bir kitap yazmak aylar, hatta yıllar süren bir çaba gerektiriyordu ama taviz vermedi. Sonunda razı oldum. Doğruyu söylemek gerekirse, onu anlıyordum. Eğer yer değiştirseydik, ben de ondan aynı şeyi isterdim.

Sonra yazlığa girdik. Sorular sordum ve cevaplar aldım. Hikâyenin bir kopyası tekrar elime tutuşturuldu ve geçmişe daha fazla canlılık kazandıran orijinal çizimler ve mektuplar gösterildi.

Sohbet koyulaştı. Adam hikâyeyi uzun uzun anlattı ve en iyi kısmını sona sakladı. Akşam çöktüğünde bana öyle harikulade –el emeği göz nuru– bir şey gösterdi ki, sanki hepsine şahit olmuşum gibi, bütün olaylar gözümün önünde apaçık şekilde canlandı. Artık sayfaların üzerinde belircek kelimeleri görebiliyordum, öyle ki hikâye adeta kendi

kendini yazıyordu ve bana düşen tek şey temize geçmekti.

Ayrılmadan önce, gerçek isimlerin kullanılmamasını istedi. Şöhret arzusu yoktu –kendinden bahsedilmesinden hoşlanmıyordu– ama bundan ziyade, hikâyenin hem eski yaraları deşme, hem de yeni yaralar açma potansiyeli taşıdığını biliyordu. Olaylar, sonuçta, ücra bir yerde gerçekleşmemiştir. Her şeyin ortalığa saçılmasından rahatsız olabilecek, hâlâ hayatta olan insanlar vardı. Bu talebini onurlandırdım, çünkü hikâyenin kendisi daha büyük bir değer ve anlam taşıyor: Kader ve aşkın çatıştığı zamanların olduğunu bize hatırlatmanın gücünü taşıyor.

Birlikte geçirdiğimiz o ilk akşamın ardından roman üzerinde çalışmaya başladım. Bunu takip eden yıl boyunca, ne zaman bir şey soracak olsam, ya telefon ettim ya da ziyaretine gittim. Olayların geçtiği yerleri, en azından tarihe karışmamış olanları gezdim. Gazete arşivlerini taradım ve yirmi beş yıldan daha önce çekilmiş fotoğrafları inceledim. Daha fazla ayrıntı toplamak için Kuzey Carolina'nın doğusundaki küçük bir sahil kasabasında bir hafta pansiyonda kaldım ve bu yolculuğun sonu Afrika'ya kadar uzandı. Şansıma bu iki yer de zamana karşı direnmiş gibiydi; kendimi geçmişin derinliklerine yolculuk etmiş gibi hissettiğim anlar bile oldu.

Özellikle Zimbabve'ye yaptığım yolculuğun büyük faydasını gördüm. Bu ülkeye ilk gidişimdi ve muhteşem vahşi yaşam karşısında nefesim kesildi. Ülke bir zamanlar Afrika'nın ekmek sepeti olarak biliniyordu ama benim ziyaret ettiğim dönemde tarımsal altyapının büyük kısmı çürümüş, çoğunlukla siyasi nedenlerden dolayı ekonomi dibe vurmuştu. Dökülen çiftlik evleri ve ekilmemiş araziler arasında gezinirken, hikâyenin başladığı yıllarda toprağın ne kadar yeşil olduğunu gözümde canlandırmak için hayal

gücümü kullandım. Ayrıca, çeşitli safarilerde üç hafta harçyarak etrafımdaki her detayı somurdum. Rehberlerle, izcilerle ve bekçilerle, eğitimleri ve günlük yaşantıları hakkında konuştum; zamanlarının çoğunu vahşi doğada geçirdikleri için, ne tür zorluklarla aile geçindirdiklerini uzun uzun düşündüm. İtiraf ediyorum, Afrika'yı tek kelimayle baştan çıkarıcı buldum. Bu gezilerden beri sık sık oraya geri dönme isteği duyuyorum ve çok geçmeden bunu yapacağımdan eminim.

Tüm araştırmalarıma rağmen meçhul kalan çok şey var. Yirmi sekiz yıl uzun bir zaman dilimi ve iki kişi arasındaki eski konuşmaların kelimesi kelimesine yeniden yaratılması mümkün değil. Attıkları her adımı ya da gökyüzündeki bulutların pozisyonunu ya da kıyıya vuran dalgaların ritmini kesin olarak hatırlamak da mümkün değil. Söyleyebileceğim tek şey, bundan sonra okuyacaklarınızın, bu kısıtlamalar altında yapabileceğimin en iyisi olduğudur. Gizlilik amacıyla yaptığım değişiklikler de hesaba katıldığında, bu kitabı bir biyografi olarak değil, bir roman olarak tanımlamakta sakınca görmüyorum.

Bu kitabın doğuş, araştırma ve yaratılma aşamaları, hayatımdaki en unutulmaz deneyimlerinden biriydi. Bir bakıma, aşk hakkındaki düşünme şeklimi değiştirdi. Çoğu insanın aklının bir köşesinde "Ya kalbimin sesini dinlemiş olsaydım?" düşüncesinin takılıp kaldığından eminim ve cevabı gerçekten bilmenin bir yolu yok. Bir hayat, sonuçta, günü birlik yaşanan küçük hayatlardan meydana geliyor ve bugünlerin her biri kendi içinde seçimler ve sonuçlar barındırıyor. Bu kararlar, parça parça, olduğumuz kişiyi şekillendirmeye yardım ediyor. Ben elimden gelenin en iyisini yaparak parçaları topladım ama bir araya getirdiğim resmin bu çiftin gerçek portresi olduğunu kim söyleyebilir?

Aşk söz konusu olduğunda şüphe edenler hep olacaktır. Âşık olmak için en kolay kısmı; bu aşkı hayatın çeşitli zorlukları karşısında devam ettirmek ise çoğu kişi için uzak bir hayal. Fakat bu hikâyeyi, benim yazarken hissettiğim aynı merak duygusuyla okursanız, belki de aşkın insan hayatı üzerindeki olağanüstü gücüne duyduğunuz inanç tazelenir. Belki de günün birinde kendi hikâyenizle Can Yoldaşı'nın yolunu tutarsınız... Bir başkasının hayatını asla hayal edemeyeceğiniz şekillerde değiştirme gücüne sahip olan bir hikâyeyle.

Nicholas Sparks

2 Eylül 2017

Birinci Bölüm

Tru

9 Eylül 1990 sabahı Tru Walls dışarı çıktı ve ufukta ateş rengine çalan gökyüzünü inceledi. Ayaklarının altındaki toprak çatlak, hava kuruydu; iki aydan fazladır yağmur yağmıyordu. Yirmi yılı aşkın süredir sahibi olduğu kamyonetine yürürken tozlar botlarına yapıştı. Botları gibi kamyonetin içi de dışı da tozla kaplıydı. Üstüne elektrikli tel gerilmiş çitin ötesinde bir fil, sabahın erken vakitlerinde devirdiği bir ağacın dallarını çekiştiriyordu. Tru oralı bile olmadı. Doğduğu manzaranın bir parçasıydı –ataları yüzyıldan uzun bir süre önce İngiltere’den göç etmişti– ve ağını çekerken köpekbahğı gören bir balıkçıdan fazla şaşırmadı. Güneşe karşı gözlerini kısarak geçirilen bir hayatın bahşettiği göz çevresi çizgilerine sahip, siyah saçlı, sıırım gibi bir adamdı; kırk ikisindeydi ve bazen kendisinin mi vahşi doğada yaşamayı seçtiğini, yoksa vahşi doğanın mı onu seçtiğini merak ediyordu.

Kamp sessizdi; en yakın arkadaşı Romy dâhil bütün rehberler, dünyanın dört bir yanından gelen turistleri vahşi doğaya götürmek için sabahın erken saatlerinde ta-

til köyünün yolunu tutmuştu. Tru son on yıldır Hwange Ulusal Parkı'ndaki tatil köyünde çalışıyordu; bunun öncesinde, tecrübe kazandıkça yer değiştirdiği, daha göçebe bir hayat sürmüştü. Kural olarak, sadece avlanmaya izin veren tatil köylerinden uzak durmuştu ki bu büyükbabasının asla anlamayacağı bir şeydi. Orduda hiç görev almasına rağmen herkesin Albay diye hitap ettiği büyükbabası, Harare yakınlarındaki –Tru'nun doğup büyüdüğü– aile çiftliğinde besi hayvanlarını korurken, üç yüzden fazla aslan ve çita öldürdüğünü iddia ediyordu; Tru'nun üvey babası ve üvey kardeşleri de aynı sayıya doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı. Aile büyükbaş hayvanların yanı sıra çeşitli tarım ürünleri de yetiştiriyor, ülkedeki diğer çiftliklerden çok daha fazla tütün ve domates hasat ediyordu. Ve kahve. Tru'nun büyük büyükbabası, maden kralı, politikacı ve İngiliz emperyalizminin simgesi olan efsanevi Cecil Rhodes ile birlikte çalıştığı sıralarda, on dokuzuncu yüzyılın sonunda Tru'nun büyükbabasına miras kalan toprağı, parayı ve gücü biriktirmişti.

Tru'nun büyükbabası, yani Albay, babasından zaten yükselmekte olan bir girişim devralmıştı, ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra katlanarak büyüyen işler Walls ailesini ülkenin en zengin ailelerinden biri haline getirdi. Albay, Tru'nun o dönemdeki en düzgün iş imparatorluklarından birinden ve hatırı sayılır bir lüks içinde yaşamaktan kaçma arzusunu hiç anlamamıştı. Ölmeden önce –Tru yirmi altı yaşındayken– Tru'nun çalıştığı bir doğal yaşam parkını ziyaret etmişti. Torunu rehber kampı yerine tatil köyünde kaldığı halde onun yaşadığı yeri görmek yaşlı adamda şok etkisi yaratmıştı. Bir kulübeden az daha hallice olan, yalıtımsız ve telefonlar konutları aha göğle incelemişti. Aydınlatma gaz lambasıyla sağlanıyor, ortak

kullanılan küçük bir jeneratör minyatür bir buzdolabını çalıştırıyordu. Tru'nun büyüdüğü evle arasında dağlar kadar fark vardı ama onun ihtiyaç duyduğu tek şey sade bir çevreydi, özellikle de karanlık çöktüğünde ve başının üzerindeki yıldız denizi görünür olduğunda. Aslında, daha önce çalıştığı kamplardan bir basamak yukarıdaydı; o kampların ikisinde çadırda kalmıştı. Burada, en azından, ortak bir banyoda olsalar bile, lüks olarak gördüğü şebeke suyu ve duş vardı.

O sabah Tru'nun yanında, yıpranmış kılıfı içindeki gitarı; bir sefer taşı ve termos; oğlu Andrew için yaptığı bir tomar resim; içinde birkaç günlük kıyafet, kişisel bakım malzemeleri, resim defterleri, renkli ve siyah kurşun kalem ve pasaportunun bulunduğu bir sırt çantası vardı. Bir haftalığına gidecek olmasına rağmen, bunlardan fazlasına ihtiyaç duymayacağını düşünüyordu.

Kamyonetini bir baobab ağacının altına park etmişti. Rehber arkadaşlarından birkaçı bu ağacın kuru, posalı meyvesine bayılıyordu. Sabahları yulaf lapalarına karıştırıyorlardı ama Tru tadına hiç alışamamıştı. Sırt çantasını ön koltuğa bıraktıktan sonra, çalınabilecek bir şey olmadığından emin olmak için kamyonetin kasasına göz attı. Her ne kadar kamyoneti aile çiftliğinde bırakacak olsa da, orada üç kuruşa çalışan yüzlerce tarım işçisi vardı. Ailesinin dikkatle bakan gözleri altında bile iyi araç gereçlerin buhar olup uçması işten değildi.

Direksiyonun başına geçip güneş gözlüğünü taktı. Konağı çevirmeden önce unuttuğu bir şey olup olmadığını kontrol etti. Liste uzun değildi; sırt çantası ve gitar dışında, uçak biletlerini, cüzdanını ve Amerika'dan gelen mektupla fotoğrafı almıştı. Kamyoneti bozulursa ve kendini birdenbire, özellikle gece vakti –onun gibi deneyimli

biri için bile— hâlâ dünyadaki en tehlikeli yerlerden biri olan vahşi doğada gezinirken bulursa diye, arkasındaki araç askısında içi dolu bir tüfek duruyordu. Torpido gözündeki bir pusula ve bir el feneri vardı. Yine acil bir durumda kullanılmak üzere çadırının koltuğun altında durduğundan emin oldu. Kamyonetinin kasasına sığacak kadar küçük bir çadırdı ve bu yırtıcıları uzak tutmakta hiçbir işe yaramasa da, yerde yatmaktan iyiydi. *Tamamdır*, diye düşündü. Her zamanki gibi hazırды.

Gün çoktan ısınmaya başlamıştı ve kamyonetin içi daha da sıcaktı. Neyse ki “iki—otuz” klimadan faydalana-caktı: İki açık pencereyle saatte otuz kilometre hız. Pek bir işe yaramasa da Tru çoktan beri sıcaklığa alıştı. Somon rengi gömleğinin kollarını kıvırdı. Altına, yıllar geçtikçe daha rahat ve yumuşak bir hal alan her zamanki izci pantolonunu giymişti. Tatil köyündeki yüzme havuzunda takılan turistler genellikle mayo ve parmak arası terlik giyerlerdi ama Tru böyle bir kıyafetle asla rahat edemezdi. Bir keresinde öfkeli bir kara mambayla yolları kesiştiğinde botlar ve kanvas pantolon hayatını kurtarmıştı; üzerinde doğru kıyafet olmasaydı, zehir onu yarım saate kalmadan öldürürdü.

Saatine baktı. Yediyi biraz geçiyordu ve önünde günlerce vakit vardı. Motoru çalıştırdı, kamyoneti biraz geri aldıktan sonra bahçe kapısına sürdü. Kamyonetten indi, bahçe kapısını açtı, kamyoneti kapıdan geçirdikten sonra tekrar kapattı. Diğer rehberlerin ihtiyacı olan son şey, geri döndüklerinde kampa yerleşmiş bir aslan sürüsü bulmaktı. Daha önce başına gelmişti; burada değil, eskiden çalıştığı, ülkenin güneydoğusundaki bir kampta. Kaotik bir gündü. Herkes, aslanların ne zaman gideceklerine karar verene dek, uygun vakti beklemek dışında ne yapacağı-

nı şaşırmıştı. Neyse ki sonunda aslanlar avlanmak için akşama doğru kampı boşaltmıştı ama Tru o günden beri bahçe kapılarını kontrol etmeyi ihmal etmiyordu, kamyonetini kullanmadığı zamanlarda bile. Rehberlerin bazıları yeniydi ve işini şansa bırakmak istemiyordu.

Vitesi atıp koltuğuna iyice yerleştikten sonra elinden geldiğince sarsıntısız yol almaya çalıştı. İlk yüz elli kilometre, önce doğal yaşam parkının, sonra da birçok küçük köyün içinden geçen, çukurlarla dolu, toprak bir yoldan oluşuyordu. Bu bölümü geçmek öğleden sonrayı bulacaktı ama Tru direksiyon sallamaya alışıktı ve zihnini serbest bırakarak evi olarak bellediği dünyayı seyre daldı.

Solundaki dallardan havalanan bir deniz alakargası, gökyüzündeki parçalı bulutların arasından gelen gün ışığında ıslıl ıslıl parladı. İki yaban domuzu kamyonetin önünden geçip bir babun ailesinin arasına dalarak yollarına devam ettiler. Tru yaban domuzlarını binlerce kez görmüştü ama etraflarında bu kadar yırtıcı varken hayatta kalabilmelerine hâlâ hayret ediyordu. Doğanın kendi sigorta poliçesi olduğunu biliyordu, elbette. Besin zincirinin en altındaki hayvanlarda yavru sayısı daha fazlaydı; sözgelimi, dişi zebralar dokuz veya on gün dışında bütün yılı gebelikle geçiriyordu. Gelgelelim, dişi aslanların, ilk doğum gününe ulaşan her yavru için binden fazla kez çiftleşmesi gerektiği tahmin ediliyordu. Bu evrimsel denge'nin zirve noktasıydı ve her gün şahit olmasına rağmen Tru'ya hâlâ olağanüstü geliyordu.

Turistler, sık sık, rehberlik yaparken gördüğü en heyecan verici şeyleri anlatmasını isterdi. O da bir siyah gergedanın saldırısına uğramanın nasıl bir şey olduğunu veya doğum yapan bir zürafa'nın deli gibi tenindikten sonra yavrusunu bedeninden fişek gibi fırlattığını görünce

ağzının nasıl açık kaldığını anlatırdı. Yavru bir jaguarın, kendinden iki kat büyük bir yaban domuzunu, avın kokusunu alıp hırlayarak gelen bir sırtlan sürüsünden kıl payı kurtararak bir ağacın tepesine taşıdığını görmüştü. Kendi türü tarafından terk edilince bir çakal sürüsüne –hem de daha önceden saldırıp avladıkları çakal sürüsüne– katılan bir yaban köpeğini izlemişti. Hikâyelerin sonu yoktu.

Aynı vahşi doğa turunu iki kez deneyimlemek mümkün mü, diye düşündü. Cevap hem evet hem hayırdı. Bir kişi aynı tatil köyüne gidebilir, aynı rehberle anlaşabilir, aynı vakitte kamptan ayrılabilir ve aynı mevsimdeki aynı havada yola çıkıp aynı yollardan geçebilirdi ama hayvanlar sürekli olarak farklı yerlerde farklı şeyler yapıyorlardı. Gözlerini ve kulaklarını dört açarak, karınlarını doyurarak, uyuyarak, çiftleşerek ve sonuçta bir gün daha hayatta kalmaya çalışarak su kaynaklarına gidip geliyorlardı.

Tru yan tarafında bir impala sürüsü gördü. Rehberler bu antiloplara –esprili bir dille– vahşi doğada aralıksız servis edilen McDonald's hamburgerleri diyorlardı. Her yırtıcının öğününde yer almalarına rağmen, turistler daha safarının ilk gününde onları fotoğraflamaktan yorgun düşerdi. Tru yine de yavaşladı ve devrilmiş bir ağacın üstünden peş peşe yaptıkları, imkânsız derecede yüksek ve zarif sıçrayışları izledi; adeta bir koreografiyi takip ediyormuş gibiydiler. Kendi tarzlarıyla, diye düşündü Tru, beş büyükler –aslan, leopar, gergedan, fil ve manda– kadar özeldiler, hatta çita ile sırtlanın da dâhil olduğu yedi büyükler kadar. Bunlar turistlerin en çok görmek istediği, en büyük heyecan vadeden vahşi doğa canlılarıydı. Aslında aslanları tespit etmek kolaydı, özellikle de güneş tepedeyken. Günde on sekiz ila yirmi saat uyudukları için

onları bir gölgede dinlenirken görmek işten değildi. Öte yandan, gündüz vakti *hareketli* bir aslan görmek hiç kolay değildi. Tru geçmişte gece safarileri düzenleyen tatil köylerinde çalışmıştı. Bu gezilerin birkaçı heyecan verici olsa da, çoğu kör ediciydi, can havliyle aslanlardan kaçan yüzlerce mandanın, antilobun ya da zebranın kaldırdığı toz yüzünden. Bir adım ötesini görmekte zorlanan Tru cipini durdurmak zorunda kalırdı. İki kez aslan sürüsü ile onlardan kaçan hayvanlar arasında durduğunu fark edince adrenalini tavan yapmıştı.

Yol gitgide kötüleşti ve Tru yolun bir tarafından diğer tarafına mekik dokuyarak iyice yavaşladı. Ülkenin ikinci büyük şehri olan Bulawayo'ya, eski karısı Kim'i ve oğlu Andrew'u görmeye gidiyordu. Şehirde kendi evi de vardı; boşandıktan sonra satın almıştı. Geriye bakıldığında, Kim'le birbirleri için yaratılmadıkları en başından belliydi. On yıl önce, Tru'nun çalışmaya ara verdiği bir dönemde, Harare'deki bir barda tanışmışlardı. Kim sonradan onu egzotik bulduğunu ve soyadının merakını çekmeye yettiğini söylerdi. Kim'e gelince, sekiz yaş daha gençti ve kaygısız ama kendinden emin cazibesıyla çok güzeldi. Her şey birbirini izledi ve sonraki altı haftanın büyük kısmını birlikte geçirdiler. Bu sırada vahşi doğanın tekrar kendisini çağırdığını hisseden Tru ilişkiye son vermek istedi ama fırsat bulamadan Kim'in hamile olduğunu öğrendi. Evlendiler, Tru Bulawayo'ya olan yakınlığından dolayı Hwange'de bir iş buldu ve çok geçmeden Andrew geldi.

Kim, Tru'nun mesleğini bildiği halde, baba olduğunda haftalarca evden uzakta kalmasını gerektirmeyecek bir iş bulacağını sanmıştı. Fakat Tru rehberliğe devam etti, Kim sonunda başka biriyle tanıştı ve evlilikleri başladıktan beş yıl sonra son buldu. İki tarafta da kızgınlık yoktu;

tam tersine, boşandıktan sonra ilişkileri daha da düzelmişti. Tru ne zaman Andrew'u almaya gitse, aradaki zamanı kapatmak isteyen iki eski dost gibi, bir süre sohbet ediyorlardı. Kim tekrar evlenmiş, ikinci kocası Ken'den bir kızı olmuştu; son buluşmalarında yine hamile olduğunu söylemişti. Ken, Air Zimbabve'nin finans departmanında çalışıyordu. İşe takım elbiseyle gidiyor ve akşam yemeklerinde evde oluyordu. Bu tam Kim'in istediği şeydi ve Tru onun adına seviniyordu.

Andrew'a gelince...

Oğlu şimdi on yaşındaydı ve evlilikten gelen tek muhteşem şeydi. Talihsizlik bu ya, Andrew birkaç aylıkken Tru kızamık geçirip kısır kaldı ama başka bir çocuk ihtiyacı hiç hissetmedi. Ona göre Andrew yeter de artardı ve şimdi doğrudan çiftliğe gitmek yerine Bulawayo'ya sapmasının nedeni de oydu. Andrew sarı saçları ve kahverengi gözleriyle annesine benziyordu ve Tru'nun kulübesinin duvarlarında düzinelerce kuru boya resmi vardı. Kim her buluşmada fotoğraflarla dolu bir zarfı Tru'nun eline tutuşturduğu için, yıllar içinde bu resimlere, gitgide bambaşka birine dönüşen oğlunun farklı versiyonlarının bulunduğu fotoğraflar da eklendi. Tru haftada en az bir kez vahşi doğada gördüğü bir şeyin –genellikle bir hayvanın– resmini yapardı ama diğer zamanlarda, son ziyaretinden aklında kalan bir anı yakalamaya çalışarak, eski karısıyla oğlunu çizdi.

Aileyi ve işi dengelemek hiç kolay olmamıştı, özellikle de boşandıktan sonra. O sırada kampta çalışıyordu ve velayet Kim'e verildiği için Tru altı hafta boyunca oğlunun hayatından tamamen uzak duruyordu: Telefon yok, ziyaret yok, spontane gelişen futbol maçları veya dondurma kışkırtıları yok. Sonraki iki hafta boyunca velayeti Tru alıyor ve

tam zamanlı baba rolü oynuyordu. Tru'nun Bulawayo'daki evinde kalıyorlardı; Tru onu okula götürüp getiriyor, beslenme çantasını hazırlıyor, akşam yemeklerini yapıyor ve ödevlerine yardım ediyordu. Hafta sonları, Andrew'un canı ne isterse onu yapıyorlardı. Tru o anların her saniyesinde, oğlunu bu kadar çok sevmenin nasıl mümkün olduğunu merak ederdi, bunu ona göstermek için sürekli yanında olamasa bile.

Sağında, havada daireler çizen iki şahin gördü. Dün gece sırtlanlardan kalan bir şeyler arıyorlardı, herhalde; ya da, sabahın erken vakitlerinde ölüp kalan bir hayvan var mı diye bakınıyorlardı. Son zamanlarda hayvanların çoğu ölüm kalım savaşı veriyordu. Ülke yeni bir kuraklığın pençesindeydi ve doğal yaşam parkının bu bölümündeki su kaynakları kurumuştu. Şaşırtıcı değildi, çünkü hemen batıdaki Botsvana'da uçsuz bucaksız Kalahari Çölü uzanıyordu: Efsanevi San halkının toprakları. Bu insanların tıklama ve şıklama sesleriyle yüklü dili yaşayan en eski dillerden biri olarak kabul ediliyor ve diğer insanlara uzaylı dili gibi geliyordu. Maddi anlamda neredeyse hiçbir şeye sahip olmadıkları halde Tru'nun tanıştığı diğer tüm halklardan daha fazla gülüp eğleniyorlardı. Tru onların bu yaşam tarzlarını daha ne kadar koruyabileceklerini merak ediyordu. Modernite enselerindeydi ve Botsvana hükümetinin –San çocukları dâhil– ülkedeki tüm çocuklara zorunlu eğitim vereceğine dair söylentiler vardı. Tru'ya göre bu binlerce yıldır var olan bir kültürün sonunu getirecekti.

Kaldı ki Afrika zaten durmadan değişiyordu. Britanya İmparatorluğu'nun bir kolonisi olan Rodezya'da dünyaya gelen Tru, ülkenin iç kısımlarına sürüklenmesini seyretilmişti. Ülke sonunda ikiye bölünüp Zimbabve ve

Zambiya devletlerine dönuştüğünde henüz delikanlıydı. Apertheid sistemi yüzünden medeni dünyanın büyük bölümü tarafından dışlanan Güney Afrika'da olduğu gibi, Zimbabve'de de servetin büyük kısmı nüfusun –neredeyse tamamı beyazlardan oluşan– küçük bir yüzdesinde toplanmıştı. Tru bunun sonsuza dek süreceğini sanmıyordu ama ailesiyle siyasi ve sosyal eşitsizlik konularını tartışmaktan vazgeçmişti. Sonuçta onlar da bu ayrıcalıklı grubun bir parçasıydı ve tüm ayrıcalıklı gruplar gibi, başlangıçtaki güç ve servet ne kadar zalimce birikmiş olursa olsun, bu zenginlikleri ve avantajları hak ettiklerini düşünüyorlardı.

Tru sonunda doğal yaşam parkını geride bıraktı ve yaklaşık yüz insanın yaşadığı küçük köylerden birine girdi. Rehber kampı gibi bu köy de hem insanların hem de hayvanların güvenliği için tellerle çevrilmişti. Termosunu eline aldı ve dirseğini cam kenarına dayayarak kafasına dıktı. Önce sebze kutularıyla dolu bisikletini süren bir kadını, ardından büyük ihtimalle on kilometre ilerideki köye yürüyen bir adamı geçti. Yavaşlayıp durdu; adam sallana sallana gelip yanına oturdu. Tru adamın dilini üstünkörü sohbet edebilecek kadar biliyordu; sonuçta ikisi yerlilere ait olmak üzere toplam altı dili akıcı olarak konuşabiliyordu. Diğer dört dil, İngilizce, Fransızca, Almanca ve İspanyolcaydı. Onu tatil köyleri tarafından aranan bir rehber yapan özelliklerinden biri de buydu.

Adamı gideceği yere bıraktıktan sonra yoluna devam etti ve nihayet asfalt kaplı bir yola ulaştı. Çok geçmeden öğle yemeği için yol kenarındaki bir akasya ağacının gölgesinde durup kamyonetin kasasında karnını doyurdu. O sırada güneş yükselmışti, ortalık sessizdi ve görünüşünde hiçbir hayvan yoktu.

Yemekten sonra daha hızlı yol aldı. Köyler zamanla yerini önce küçük, sonra büyük kasabalara bıraktı ve akşama doğru Bulawayo'nun dış mahallelerine girdi. Kim'e bir mektup yazmış ve ne zaman geleceğini bildirmişti ama Zimbabwe'de posta her zaman öngörülebilir sonuçlar vermiyordu. Mektuplar genellikle yerine ulaşıyorsa da zamanlamasına bel bağlamak zordu.

Kim'in yaşadığı sokağa girdi ve evinin önüne, Kim'in arabasının arkasına park etti. Gidip kapıyı çaldı; Kim birkaç saniye sonra kapıyı açtığında onu beklediği her halinden belliydi. Birbirlerine sarılırlarken Tru oğlunun sesini duydu. Andrew hızla merdivenlerden inip Tru'nun kollarına atladı. Günün birinde oğlunun bu tür sevgi gösterileri için kendini fazla büyük hissedeceğini bilen Tru, onu sıkı sıkı kucaklarken, bundan daha mutlu bir anın olup olmayacağını merak etti.

"Annem Amerika'ya gideceğini söyledi," dedi Andrew gecenin geç bir vaktinde. Ön tarafta, Kim'in eviyle komşu ev arasında çit işlevi gören alçak duvarın üzerinde oturuyorlardı.

"Evet. Ama uzun kalmayacağım. Önümüzdeki hafta buradayım."

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

Tru oğluna sarıldı. "Biliyorum. Ben de seni özleyeceğim."

"O halde neden gidiyorsun?"

Zaten mesele de buydu, değil mi? Neden, hınca zaman sonra, o mektup gelmişti? Bir uçak biletiyle birlikte?

“Babamı göreceğim,” diye cevapladı Tru sonunda.

Andrew gözlerini kısarken sarı saçları ay ışığında parladı. “Rodney Baba’yı mı?”

“Hayır,” dedi Tru. “Biyolojik babamı göreceğim. Onunla hiç tanışmadım.”

“Peki tanışmak istiyor musun?”

Tru önce, *Evet* diye düşündü, sonra da *Hayır, pek sayılmaz*, diye. Sonunda, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti.

“O halde neden gidiyorsun?”

“Çünkü,” dedi Tru, “mektubunda, son günlerini yaşadığını söylüyordu.”

Tru oğluyla vedalaştıktan sonra kamyonetine atlayıp evine gitti. İçeri girer girmez pencereleri açıp evi havalandırdı, gitarını kılıfından çıkardı ve bir saat boyunca bir şeyler çalıp söyledikten sonra yattı.

Ertesi sabah evden erken çıktı. Başkente giden yollar doğal yaşam parkındakilerden çok daha bakımlıydı ama buna rağmen yolculuk bütün gününü aldı. Oraya karanlık çökerken vardığında, üvey babası Rodney’in yangından sonra yeni baştan inşa ettiği görkemli evde bütün ışıkların yandığını gördü. Yerleşkede üç ev daha vardı: İki üvey kardeşi için birer ev ve eskiden Albay’ın yaşadığı, hepsinden büyük bir ana bina. Tru teknik olarak ana binanın sahibi olduğu halde çitlerin yanındaki küçük bir barakaya doğru ilerledi. Çok eskiden aşçıbaşıyla karısının kaldığı bu ahşap barakayı ilk gençlik yıllarında elden geçirmişti. Albay hâlâ hayattayken barakayı bir şekilde düzenli olarak temizlendiğini fark ederdi ama artık durum değiş-

mişti. Her yer toz içindeydi, öyle ki Tru yatağa kıvrılma-
dan önce çarşafın üzerindeki örümceklerle böcekleri silke-
lemek zorunda kaldı. Tru için pek bir önemi yoktu; daha
kötü koşullarda sayısız kez uyumuştı.

Ertesi sabah ailesini es geçti ve çiftliğin kahyası
Tengwe'den kendisini havaalanına bırakmasını istedi.
Gri saçlı, sıırım gibi ve akla gelebilecek en zorlu şartlardan
bile hayat devşirebilen bir adamdı Tengwe. Altı çocuğu-
nun hepsi çiftlikte çalışıyor ve karısı Anoon, Rodney'in
aşçılığını yapıyordu. Tru annesini kaybettikten sonra
Tengwe ve Anoon'yla Albay'dan bile daha samimi olmuş-
tu ve çiftlikteki herkes içinde sadece onları özlüyordu.

Harare'deki yollar otomobillerden, kamyonlardan, at
arabalarından, bisikletlerden, yayalardan geçilmiyordu
ve havaalanı hepsinden beterdi. Tru check-in yaptırdıktan
sonra kendisini önce Amsterdam'a, oradan New York ve
Charlotte'ta ve nihayet Kuzey Carolina'daki Wilmington'a
götürecek uçağa bindi.

Ara beklemler dâhil yaklaşık yirmi bir saat süren bir
yolculuğun ardından hayatında ilk kez ABD toprakları-
na ayak bastı. Wilmington Havaalanı'nın bagaj alım sa-
hasından transit geçerek çıkışa yöneldiğinde, bir adamın
elinde tuttuğu limuzin servisi tabelasında kendi adının
yazdığını gördü. Tru'nun sadece el bagajlarıyla gelmesine
şaşıran şoför, gitarı ve sırt çantasını taşımayı teklif etti.
Tru başını iki yana salladı. Dışarıya çıkıp arabaya doğru
giderken, boğuk ve nemli hava yüzünden gömleğinin sır-
tına yapışmaya başladığını hissetti.

Yolculuk sakindi ama camların ardındaki dünyayı ya-
dırgadı. Dümdüz, yemyeşil, bereketli topraklar her yöne
doğru göz alabildiğine uzanıyor, mavi ve cam mağaçlarıyla iç
içe geçmiş palmyeler, zümrüt yeşili çimenlikler göze çarpı-

yordu. Wilmington, sağı sollu zincir mağazaların ve yerel dükkânların arasından geçilerek en az birkaç yüzyıl yaşında görünen evlerin bulunduğu tarihi bir meydana çıkılan, küçük, düşük rakımlı bir şehirdi. Şoförün eliyle işaret ettiği Cape Fear nehrinin acı suları balıkçı kayıklarıyla benek benek olmuştu. Tru yollarda, Bulawayo'dakiler gibi at arabalarından ve hayvanlardan kaçmak için zikzak çizmeyen otomobiller, SUV'lar, minivanlar gördü. Yol ortasında bisiklet süren veya yürüyen yoktu ve kaldırımlarda gördüğü insanların tamamına yakını beyazdı. Geride bıraktığı dünya adeta bir rüya kadar uzak geliyordu.

Bir saat sonra, bir duba köprüden geçip Güney Carolina sınırına yakın adalardan biri olan Sunset Plajı'nda, sırtını alçak bir kum tepesine veren üç katlı bir evin önünde durdular. Alt katın komple garajlar için ayrıldığını anlamak Tru'nun biraz zamanını aldı. Bina, önünde satılık tabelası bulunan küçük komşu evle kıyaslandığında, komik derecede iri görünüyordu. Şoförün bir hata yapıp yapmadığını merak etti ama adam adresi tekrar kontrol ettikten sonra doğru yerde olduğu konusunda Tru'yu temin etti. Araba uzaklaşırken, Tru kıyıya vuran okyanus dalgalarının derin ve ritmik nabız atışlarını duydu. Bu sesi en son ne zaman duyduğunu hatırlamaya çalıştı. En az on yıl önce, diye tahmin etti, ikinci kata çıkan basamakları tırmanırken.

Şoför dış kapı anahtarının bulunduğu bir zarfı eline tutuşturmuştu. Tru kapıyı açtı ve holü geçip çam döşemeli, ahşap kirişli, devasa bir salona girdi. Villanın dekoru, zevkli bir hassasiyetle yerleştirilen her bir kırlent ve kanepeyle, bir dergi kapağı çekimi için hazırlanmış bir seti andırıyordu. Büyük pencereler parka, terasın ve okyanusa kadar uzanan deniz çayırıları ve kum tepelerinin görün-

düğü bir manzarayı gözler önüne seriyordu. Ana salon ferah bir yemek odasına açılıyor, özel tasarım mutfakta zarif dolaplar, mermer tezgâhlar ve şık ev aletleri göze çarpıyordu.

Tezgâhın üzerindeki bir notta, buzdolabı ve kilerlerin yiyecek içeceklerle dolu olduğu ve şayet bir yere gitmek isterse limuzin şirketini arayabileceği yazılmıştı. Okyanus aktivitelerine ilgi duyuyorsa, garajda bir sörf tahtası ve olta takımı bulabilirdi. Notta yazıldığına göre Tru'nun babası cumartesi öğleden sonra gelmeyi umuyordu. Gecikmeyle ilgili bir açıklama yapmamakla birlikte, daha erken gelemediği için özür diliyordu. Tru notu bir kenara bırakırken, kendisi gibi babasının da bu buluşmayla ilgili kararsızlık yaşadığı hissine kapıldı... ki bu durumda neden uçak biletini peşin peşin gönderdiği sorusu akla geliyordu. Her neyse, yakında her şey ortaya çıkacaktı zaten.

Salı akşamıydı, yani Tru'nun yalnız geçireceği birkaç günü vardı. Bu beklediği bir şey değildi ama bu noktada yapabileceği fazla bir şey yoktu. Sonraki birkaç günü evi keşfederek ve yerleşim planını ezberleyerek geçirdi. Ana yatak odası koridorun sonundaydı; Tru kişisel eşyalarını buraya bıraktı. Yukarı katta kullanılmamış ve hazır edilmemiş görünen ilave yatak odaları ve banyolar vardı. Ana banyoda temiz havlularla birlikte sabun, şampuan ve klima bulunca, basınçlı suyun altında uzun uzun oyalandığı ekstra uzun bir duşla kendini şımarttı.

Arka terasa çıktığında saçları hâlâ ıslaktı. Hava sıcak olsa da güneş batmış, gökyüzü sarı ve turuncunun binlerce tonuna bürünmüştü. Gözlerini kısıp bakınca, kıyıya vuran dalgaların ilerisinde, yüzeydeki dalgalarla oynayan bir yunus sürüsü gördü. Mandapın bir teras kapısından aşağıya, bahçedeki çimlerin üzerine döşenmiş ahşap

bir yürüme yoluna iniliyordu. Tru basamakları inip son kum tepesine yürüdüğünde, kumsala inen yeni basamaklarla karşılaştı.

Sahilde birkaç kişi vardı. Uzakta küçük bir köpeğin peşinden giden bir kadın gördü; diğer tarafta, okyanusa sivri bir parmak gibi uzanan bir iskelenin yanında sörf yapan birkaç sörfçü vardı. Deniz kıyısındaki sert kumlardan iskeleye doğru yürürken yakın zamana kadar Sunset Plajı'nı hiç duymadığını düşündü. Kuzey Carolina'yı bile aklından geçirip geçirmediği şüpheliydi. Yıllar boyunca buradan gelen herhangi bir turist olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ama nafile. Olsa bile, bunun bir fark yaratacağını sanmıyordu.

İskeleye varınca basamakları çıkıp sonuna kadar yürüdü. Kollarını korkuluklara yasladı ve ufka kadar uzanan suları seyretti. Bu görüntü, bu enginlik, insanın idrak sınırlarını zorluyordu. Dışarıda keşfedilmeyi bekleyen bir dünya olduğunu hatırlatıyordu ve Tru bunu hiç yapıp yapamayacağını merak etti. Belki Andrew büyüdükten sonra birlikte bir yere giderlerdi...

Ay çivit mavisi gökyüzündeki ağır yükselişine başlarken rüzgâr şiddetini artırdı. Tru bunu bir işaret olarak alıp eve geri yürümeye başladı. Babasının evin sahibi olduğunu tahmin ediyordu. Kiralık da olabilir ama mobilyalar yabancıların insafına bırakılamayacak kadar pahalıydı; dahası, babası onu basitçe bir otele yerleştirmek varken neden bir villa kiralasındı? Tru, bir kez daha, buluşmanın neden cumartesi gününe ertelendiğini merak etti. Neden Tru'yu bu kadar erken getirtmişti? Adam sahidenden ölmek üzereyse gecikmenin nedeni tıbbi olabilir; ki bu da cumartesi gününün bile garanti edilemediği anlamına geliyordu.

Peki babası geldiğinde ne olacaktı? Adam bir yabancıydı ve tek bir buluşma bunu değiştirmeyecekti. Tru yine de onun bazı soruları cevaplayabileceğini umuyordu; ki ilk etapta buraya gelmeye karar vermesinin nedeni buydu.

Eve geri döndüğünde buzdolabından bir biftek çıkardı. Birkaç dolap kapağını açıp kapattıktan sonra bulduğu tava dökme demirdendi ama ocak –ne kadar şık olsa da– memleketindeki ocaklar gibi çalışıyordu. Murray's Deli adındaki bir yerden alınmış çeşitli atıştırmalıklar da bulunca, tabağına bir tür lahana salatasıyla biraz patates salatası ekledi. Yemekten sonra tabağını, bardağını, çatal bıçağını elinde yıkadı ve gitarını alıp arka terasın yolunu tuttu. Bir saat boyunca, başının üzerinden ara sıra yıldızlar kayarken, alçak sesle kendi kendine çalıp söyledi. Andrew ve Kim'i, annesini ve büyükbabasını düşündü, derken, yatağa gidecek kadar uykusu geldi.

Sabah yüz sınav ve yüz mekik çektikten sonra kendine kahve yapmaya çalıştı ama beceremedi. Makinenin nasıl çalıştığını çözemedi. Çok fazla tuş, çok fazla seçenek vardı ve suyu nereye koyacağını bile anlayamadı. Bunun yerine, bir fincan kahve satın alabileceği bir yer bulma umuduyla sahile inmeye karar verdi.

Kumsal, önceki akşam gibi, neredeyse tümüyle ona aitti. Kafasına estiği gibi yürüyüşe çıkmanın ne kadar güzel olduğunu düşündü. Bunu Hwange'de yapamazdı, en azından yanında bir tüfek olmadan. Kuma adım atınca derin bir nefes alarak havadaki tuzun tadını aldı ve burada gerçekten bir yabancı olduğunu hissetti.

Ellerini cebine sokarak sabahın tadını çıkardı. Sahil merdivenlerinin henüz bitmediği, tadilat halindeki bir platformun yanında, kuma tepesinin üzerinde oturan kediyi gördüğünde on beş dakikadır yürüyordu. Çiftlikte de

ahır kedileri görmüştü, fakat bu kedi ömrünün çoğunu bir evin içinde geçirmişe benziyordu. O sırada, küçük, beyaz bir köpek Tru'nun yanından hızla geçerek küçük bir patlamayı andırırcasına havalanan bir martı sürüsüne koştu. Ardından kum tepesine yöneldi, kediyi gördü ve roket gibi fırladı. Kedi platforma sıçradı ve peşinden kumula tırmanan köpekle birlikte gözden kayboldu. Tru, biraz sonra, uzaktan gelen tekerlek cayırıları ve ciyak ciyak inleyen bir köpek duyar gibi oldu.

Dönüp arkasına baktı; geldiği yolun ortalarında, kuşkusuz köpeğin sahibi olan, deniz kıyısında dikilip okyanusu seyreden bir kadın gördü. Dün akşam gördüğü kadının olduğunu tahmin etti ama kadın az önce yaşananları görüp duyamayacak kadar uzaktaydı.

Tru, kısa bir tereddüdün ardından, köpeğin peşine düştü ve ayaklarının altından kayan kumlara rağmen kum tepesine tırmandı. Platforma ulaşınca yürüme yolunu takip etti ve çok geçmeden, birisi yukarıdaki evin terasına çıkan, diğeri yer seviyesine inen iki merdiven gördü. Aşağıya indi, mimari açıdan şu anda kaldığı eve benzeyen iki evin arasından hızlıca geçti. Alçak bir istinat duvarının üzerinden atladıktan sonra yola çıktı. Görünürde hiç araba yoktu. Telaşlı insanlar ya da yolun ortasında yatan bir köpek de yoktu. Bu iyi haberdir, başlangıç olarak. Yaralı hayvanların –hâlâ hareket edebilecek durumdaysalar– genellikle sığınacak bir yer aradıklarını kendi deneyimlerinden biliyordu: Doğa böylelikle yırtıcılardan saklanırken iyileşmelerine izin veriyordu.

Tru yol kenarından yürüyerek çalı ve ağaçların etrafına bakındı. Hiçbir şey göremedi. Yolun karşısına geçip aynı şeyi tekrarladı ve sonunda enki ayağı havada sallanan köpeği bir çitin kenarında gördü. Köpek nefes nefeseydi ve

titriyordu, ya şoktan, ya da acıdan ama Tru hangisinden olduğunu anlayamadı. Geriye dönüp kadını bulmayı düşündü ama köpeğin topallaya topallaya meçhul bir yere gitmesinden korku. Gözlüğünü çıkarıp çömeldi ve elini uzattı.

“Selam,” dedi sakın ve güven veren bir sesle. “İyi misin?”

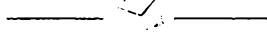
Köpek başını yana eğince Tru kısık ve teskin edici bir tonda konuşarak ağır ağır ona doğru ilerledi. Tru yaklaşıncı köpek boynunu uzatıp elini koklamaya çalışarak öne doğru çekimser bir iki adım attı. Sonunda Tru’nun iyi niyetli olduğuna ikna olunca gerginliği kayboldu. Tru köpeğin başını okşarken kanaması olup olmadığına baktı. Yoktu. Tasma etiketinde *Scottie* yazısını okudu.

“Merhaba, Scottie,” dedi. “Seni sahile geri götürelim, olur mu? Gel bakalım.”

Biraz daha dil dökmesi gerekiyse de Scottie sonunda Tru’nun peşinden kum tepesine doğru yürümeye başladı. Topallıyordu ama bir kırık olabileceğini düşündürecek kadar değil. Scottie istinat duvarının önünde durunca, Tru bir an tereddüt ettikten sonra eğildi ve onu kucağına aldı. Köpekle birlikte evlerin arasından yürüme yoluna, oradan da kum tepesine ulaştı. Sahile bakındı ve artık çok daha yakın olan kadını gördü.

Kum tepesinden inip kadına doğru yürümeye başladı. Sabah güneşi hâlâ parlaktı ama rüzgârda dalgalanan bluzunun güneş sarısı kumaşıyla aydınlanan kadın güneşten de parlaktı. Aralarındaki mesafe kapanmaya devam ederken, Tru yaklaşmakta olan kadını inceledi. Kadın, yüzündeki şaşkın ifadeye rağmen, serbest bıraktığı kıvrık saçları ve turkuaz gözleriyle, çok güzeldi. Ve Tru birdenbire, içinde bir şeyin, kendini biraz gergin hissetmesini sağlayan bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Çekici bir kadınla her karşılaştığında olduğu gibi.

Hope

Hope, kahvesini dökmemeye çalışarak arka terastan kum tepesine giden yürüme yoluna indi. Scottie – adına yaraşır bir İskoç terrieri– sahile ulaşma hevesiyle tasmasına asıldı.

“Çekiştirmeyi kes,” dedi Hope.

Köpek onu dinlemedi. Scottie, altı yıllık erkek arkadaşı Josh’un hediyesiydi ve en uslu zamanlarında bile pek laf dinleliyordu. Ama bir gün önce yazlığa adım attıklarından bu yana iyice çıldırmıştı. Sahile inerlerken köpeğin patileriyle kumlu basamakları deli gibi tırmaladığını gören Hope, onu hafta sonu itaat eğitim programlarından birine götürmesi gerektiğini kendi kendine hatırlattı, fakat bunun işe yarayacağından şüpheliydi. Köpek daha önce katıldığı iki programda sınıfta kalmıştı. Dünyanın en tatlı ve en şeker köpeği olan Scottie, Tanrı iyiliğini versin, görünüşe göre azıcık aptaldı. Kim bilir, belki de sadece inatçıydı.

İşçi Bayramı gelip geçtiği için sabit tenha, lüks evlerin çoğu karanlıktı. İskele yakınlarında sabah koşusu

yapan birini gördü; diğer tarafta, deniz kenarında yürüy-en bir çift vardı. Yere eğildi, bardağı kumlara bırakıp Scottie'nin kayışını tasmaından çıkardı ve köpeğin koşarak uzaklaşmasını seyretti. Kimsenin bunu umursayacağını sanmıyordu. Dün akşam serbest bırakılan iki başka köpek görmüştü ve etrafta şikâyet edecek kadar insan yoktu.

Hope yürümeye başladı ve kahvesinden bir yudum aldı. İyi uyumamıştı. Çoğu zaman dalgaların sonsuz kükremeleri ona ninni gibi gelirdi ama dün gece öyle olmamıştı. Bir o yana bir bu yana dönmüş, birden fazla kez kalkmış ve gün ışığı odasına dolmaya başladığında tamamen pes etmişti.

En azından hava mükemmeldi: Masmavi bir gök ve yaz sonundan çok güz başlangıcına özgü bir sıcaklık. Dün gece haberlerde hafta sonu fırtına beklendiğini söylemişlerdi ve arkadaşı Ellen kafayı yemek üzereydi. Ellen cumartesi günü evleniyordu ve hem düğün hem de resepsiyon Wilmington Golf Kulübü'ndeki on sekizinci delik yakınlarında bir yerde, açık havada yapılacaktı. Hope muhtemelen yedek bir planın olduğunu düşündü –pekâlâ kulüp binasını kullanabilirlerdi– fakat Ellen önceki gece aradığında ha ağladı ha ağlayacaktı.

Hope telefonda sevecendi ama bu hiç kolay olmadı. Ellen kendi dertleriyle öyle meşguldü ki Hope'un ne durumda olduğunu bile sormamıştı. Bir bakıma, bu iyi bir şey sayılabilirdi; Hope'un şu an konuşmak istediği son şey Josh'tu. Josh'un düğüne gelmeyeceğini Ellen'a nasıl açıklayabilirdi? Ya da –yağmurlu bir düğün kadar moral bozucu olan– daha kötü şeylerin olduğunu?

Hope zaten hayatın yükü altında ezildiğini hissederken, yazlıkta tek başına bir hafta geçirecek olması bunun

üzerine tüy dikiyordu. Sadece Josh yanında olmadığı için değil, aynı zamanda, muhtemelen burada geçireceği son hafta olacağı için. Annesiyle babası yazın bir emlakçıyla anlaşıp yazlığı satılığa çıkarmıştı ve on gün önce gelen bir teklifi kabul etmişlerdi. Satma nedenlerini anlıyordu ama burayı özleyecekti. Yazlarının ve ara tatillerinin çoğunu burada geçirerek büyümüştü ve her kıyı köşede anıları vardı. Bahçedeki hortumla ayağındaki kumları yıkayışını, mutfaktaki cumbalı sedirde oturup fırtınaları seyredişini, arka terastaki mangaldan gelen ızgara balık ve biftek kokularını hatırlayabiliyordu. Ablalarıyla kaldığı odada gecenin geç vakitlerinde paylaştıkları sırları da hatırlıyordu ve ilk kez bir erkeği öptüğü yer de burasıydı. Hope o zamanlar on iki yaşındaydı ve Tony'nin ailesi uzun yıllardır üç kapı ötedeki yazlığın sahibiydi. Hope o yazın büyük bölümünde çocuğun peşinden koşmuştu ve sonunda, annesi terastaki bitkileri sularken, mutfakta fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviçi paylaştığı Tony'yi öpüvermişti.

Bu hatıra Hope'u hâlâ gülümsetiyordu. Yeni ev sahiplerinin yazlıkla ilgili ne gibi planları olduğunu merak etti. Hiçbir şeye dokunmayacaklarını hayal etmek istiyordu ama o kadar saf değildi. Çocukluğunda burası bu kıyı şeridindeki benzer büyüklükteki birçok yazlıktan biriydi; şimdi ise sadece birkaç tane yazlık kalmıştı. Sunset Plajı son yıllarda zenginler tarafından keşfedilmişti ve büyük ihtimalle yazlık yıkılacak, yerine yeni ve çok daha büyük bir villa yapılacaktı, tıpkı yan taraftaki üç katlı ucube gibi. Dünyanın kuralı bu, diye düşündü ama kendinden bir parçanın da yıkılacağını hissetti. Böyle düşünmenin delilik olduğunu biliyordu –biraz fazla *vay başıma gelenler* misali– ve bu yüzden kendine kızdı. Kurbanı oynamak ona göre değildi; yakın zamana kadar kendisini

hep “bardağın dolu yarısını gören”, çünkü bugün yeni bir gün tarzında bir kız olarak görmüştü. Neden olmasındı? Hayatı birçok açıdan *kutsanmıştı*. Sevgi dolu bir anne babası ve iki harika ablası vardı; ona sürekli bir neşe ve sevinç kaynağı olan üç erkek ve iki kız çocuğunun teyzesi-ydi. Başarılı bir okul hayatı geçirmişti ve Wake County Tıp Merkezi’nin acil servisinde travma hemşiresi olarak çalışmaktan memnundu. Vermek istediği birkaç kiloya rağmen sağlıklıydı. Otuz yaşından beri, ortopedi cerrahı olan Josh’la çıkıyordu ve ona âşıktı. İyi arkadaşları ve Raleigh’de annesiyle babasından çok uzak olmayan kendi dairesi vardı. Dışarıdan bakıldığında her şey güllük gülistanlıktı.

Peki şu anda kendini neden bu kadar halsiz hissediyordu?

Çünkü bu tatsız olay zaten tatsız geçen yılın üzerine tüy dikmişti ve her şey babasına koyulan o teşhisle, Nisan ayında gelip bomba etkisi yaratan o malum iç karartıcı haberle başlamıştı. Doktorun verdiği habere şaşırmayan tek kişi babasıydı. Evinin arkasındaki ormanda koşacak gücü kendinde bulamamaya başladığında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Hope kendini bildi bileli babası o ormanda egzersiz yapardı. Raleigh’i kuşatan inşaatlara rağmen bu bölge yeşil kuşak olarak belirlenmişti; ki annesiyle babasının bu evi satın alma nedenlerinden biri de buydu. Bazı müteahhitler iş olanakları ve vergi kazançları vad ederek yıllarca belediyenin kararını iptal etmeye uğraşmış ama başaramamışlardı, kısmen de belediye meclisindeki her toplantıda onlara itiraz eden babası yüzünden.

Babası ormana bayılyyordu. Sabahları koşmakla kalmıyor, okuldan geldikten sonra sabah koştuğu aynı pati-

kalarda yürüyüşe çıkıyordu. Hope küçük bir kızken, işten gelen babasının peşine takılıp kelekleri kovalar, çubuk zıplatma oyunu oynar, yolu yer yer patikadan geçen küçük dereye kerevit avlardı. Yanından geçtikleri her çalının ve ağacın adını bilen babası bir lisede fen öğretmeniydi. Güney kızılmeşesiyle karamese arasındaki farkları yerinde gösterirdi ve o anda farklılıklar göğün rengi kadar açık gelirdi. Ama sonra Hope kendi başına denediğinde bütün bilgiler birbirine girerdi. Gökyüzündeki takımyıldızlara baktıklarında da aynı şey olurdu; babası ona Kartal'ı, Çalgı'yı ve Büyük Ayı'yı gösterdiğinde Hope hayran hayran başıyla onaylar ama bir hafta sonra aynı gökyüzüne kısık gözlerle bakıp hangisinin hangisi olduğunu hatırlamaya çalışırken kafası karışırdı.

Uzun yıllar boyunca babasının dünyadaki en zeki adam olduğuna inandı. Bunu ona her söylediğinde babası güler ve öyle olsa bir milyon dolar kazanmanın bir yolunu bulmuş olması gerektiğini söylerdi. Hope'un annesi de öğretmendi –ilkokul ikinci sınıf– ve Hope üniversiteden mezun olup kendi faturalarını ödemeye başlayana kadar, bir aile geçindirmenin onları finansal açıdan ne kadar zorladığını fark etmemişti, hem de iki öğretmen maaşına rağmen.

Babası ayrıca lisenin kros ve atletizm takımlarına antrenörlük yapıyordu. Asla sesini yükseltmezdi ama buna rağmen takımlarını çok sayıda konferans şampiyonasına taşıdı. Ablaları gibi Hope da dört yıllık lisenin her yılında iki spor dalındaki bütün turnuvalara katıldı ve aileden bir yıldız çıkmadıysa da, Hope hâlâ haftanın birkaç günü koşmaya devam ediyordu. Ablaları da haftanın üç dört günü koşuyordu ve Hope son on yıldır her Salı Günü sabahı Hindi Koşusu'nda babası ve ablalarına eşlik

ettikten sonra kurt gibi acıkmış bir halde onlarla birlikte sofraya oturuyordu. Babası iki yıl önce kendi yaş grubunda birinci olmuştu.

Ama artık, babası bir daha hiç koşmayacaktı.

Seyrek kas seğirmeleriyle ve fark edilebilir olsa da hafif seyreden bir yorgunlukla başlamıştı. Hope ne zamandır böyle olduğunu bilmiyordu ama birkaç yıl olduğunu tahmin ediyordu. Bundan on iki ay sonra ormandaki koşular yerini ağır tempolu koşulara, en sonunda da yürüyüşlere bıraktı.

Yaşlılıktan, demişti iç hastalıkları uzmanı; ki gayet mantıklıydı. O sırada babası yetmişine merdiven dayamıştı –dört yıldır emekliydi– ve kalçalarıyla ayaklarında kireçlenme vardı. Egzersizle geçen bir ömre rağmen, az da olsa, yüksek tansiyon ilacı kullanıyordu. Derken, geçen Ocak ayında, grip oldu. Normal, sıradan bir gripti ama üzerinden birkaç hafta geçtikten sonra bile hâlâ normalden daha zor nefes alıyordu.

İç hastalıkları uzmanıyla bir sonraki randevusuna Hope da gitti. Yeni testler yapıldı. Kan örneği laboratuara gönderildi. Babası önce başka bir doktora, oradan da bir başkasına sevk edildi. Bir kas biyopsisi alındı ve sonuçlar geldiğinde nörolojik bir problem şüphesi belirdi. Hope işte bu noktada kaygılanmaya başladı.

Daha fazla test yapıldı ve nihayet amiyotrofik lateral skleroz teşhisi konduğunda Hope bütün ailesiyle birlikte hastanedeydi. Lou Gehrig'in hastalığı: İstemli kasları kontrol eden nöronların ölümüne neden olan, Stephen Hawking'i tekerlekli sandalyeye mahkûm eden hastalık, diye açıkladı doktor. Kasların yavaş yavaş zayıflamasıyla birlikte hareket, yutkunma ve konuşma kabiliyeti azalıyor. Ve sonunda, nefes kaybı. Bilinen bir tedavisi yoktu.

Hastalığın ne kadar hızlı ilerleyeceğini tahmin etmenin bir yolu da yoktu. Teşhisten sonraki aylarda babası fiziksel olarak çok az değişiklik gösterdi. Hâlâ orman yürüyüşlerine çıkıyor, hâlâ aynı nazık ruhu ve sarsılmaz Tanrı inancını taşıyor, akşamları kanepede oturup televizyon seyrederek hâlâ Hope'un annesinin elini tutuyordu. Bu babasında hastalığın yavaş ilerleyen bir türü olduğu umudu yaratsa da, Hope'un endişesi hiç dinmiyordu. Babası daha ne kadar hareket edebilecekti? Annesi daha ne kadar yardım almadan ona bakabilecekti? Engelli rampaları yapmaya başlamaları ve banyoya bir tutamak eklemeleri gerekmiyor muydu? En iyi yerler için bekleme listeleri olduğunu bildiklerine göre, destekli yaşam tesislerini şimdiden araştırmaları gerekmiyor muydu? Ve annesiyle babası bunun masrafını nasıl karşılayabilirdi? Emekli maaşlarına ve mütevazı birikimlerine ek olarak kendi evleri ve yazlıkları vardı, o kadar. Bu sadece babasının tıbbi bakımı için değil, annesinin kalan yılları için de yeterli olur muydu? Ve yeterli olmazsa, ne yaparlardı?

Soru çoktu ama cevap pek yoktu. Annesiyle babası, tıpkı ablaları gibi, bu belirsizliği kabullenmiş görünüyorlardı ama Hope oldum olası en plancı olanlarıydı. Geceleri neredeyse her şey hakkında çeşitli olasılıklar kurgulayıp varsayımsal kararlar almaktan gözüne uyku girmezdi. Bu şekilde başına ne gelirse gelsin daha hazırlıklı olacağını hissediyordu ama işin kötü tarafı, bir endişeden diğerine savrulduğu bir hayatı da yaşamak zorunda kalıyordu.

Ama babam şu anda gayet iyi gidiyor, diye hatırlattı kendine. Ve bundan üç, beş, hatta on yıl sonra bile iyi olabilir; hiç belli olmaz. İlk gün önce, eskiden yaptıkları gibi beraber yürüyüşe bile çıkmışlardı. Tamam, geçmiş-

teki yürüyüşlerden daha yavaş ve daha kısaydı ama babası hâlâ tüm ağaç ve çalılarının isimlerini söyleyebiliyordu ve bir kez daha bildiklerini paylaşmıştı. Sonbaharın gelişini haber veren bir yaprağı yerden almak için durup eğilmişti.

“Bir yaprağın en güzel yanlarından biri,” demişti kızına, “sonuna kadar mümkün olan en iyi şekilde yaşamak ve gitme zamanı geldiğinde gönüllü olarak kendini salmak gerektiğini hatırlatmasıdır.”

Babasının söyledikleri hoşuna gitti. Yani... *bir bakıma*. Yere düşen yaprağı bir ders fırsatı olarak gördüğü kesindi ve Hope babasının kullandığı her kelimeye gerçeklik ve değer yüklediğini biliyordu ama hiç korkmadan ölümle yüzleşmek sahiden mümkün müydü? Gönüllü olarak kendini salmak?

Bunu yapabilecek birisi varsa, o da muhtemelen babasıydı. Hope’un tanıdığı en dingin, en dengeli ve en uysal insandı; belki de bu yüzden elli yıl boyunca Hope’un annesiyle evli kalmıştı ve kızların bakmadığını düşündüğü zamanlarda hâlâ onun elini tutup bir öpücük kondurmayı seviyordu. Hope ikisinin yaşadıkları aşkın aynı anda hem özenli hem de çabasızsız görünmesine sık sık hayret ediyordu.

Bu da onun içini burkuyordu. Yani, annesiyle babası yüzünden değil, Josh yüzünden. Josh’u ne kadar seviyorsa, ilişkilerinin inişli çıkışlı karakterine de bir o kadar alışmamıştı. Şu an iniş pozisyonundaydılar ve Hope tam da bu yüzden, ajandasındaki pedikür ve kuaför randevuları dışında, cuma günündeki prova yemeğine kadar yazlıkta Scottie’yle tek başına kalacaktı.

Josh normalde bu hafta onunla birlikte gelecekti ve yolculuk zamanı yaklaştıkça Hope baş başa vakit geçir-

meye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduklarını hissediyordu. Josh'un çalıştığı klinik giderek artan hasta yükünü hafifletmek için son dokuz aydır iki ortopedi cerrahı daha bulmaya çalışıyordu ama nafile. Bu da Josh'un haftada yetmiş ila seksen saat çalışması ve telefonunun sürekli çalması anlamına geliyordu. Daha da kötüsü, izin günleri Hope'un izin günleriyle her zaman çakışmıyordu ve Josh son zamanlarda kendi yöntemiyle stres atmaya her zamankinden çok daha fazla ihtiyaç duyuyormuş gibiydi. Hafta sonlarındaki nadir izinlerinde Hope ile vakit geçirmek yerine arkadaşlarıyla takılarak tekne gezintilerine çıkmayı, su kayağı yapmayı veya barlarda kafayı bulduktan sonra Charlotte'ta gecelemeği tercih ediyordu.

Hope bazen geriye baktığında Josh'un bu moda ilk kez girmediğini fark ediyordu. Hiçbir zaman çiçek gönderen erkeklerden biri olmamıştı ve Hope'un anne babasının her gün paylaştığı sevgi dolu jestler ona fazlasıyla yabancıydı. Üstüne üstlük, özellikle böyle zamanlarda, kendini biraz Peter Pan sanması vardı ki Hope bazen onun hiç büyü-yüp büyümeyeceğini merak ediyordu. IKEA mobilyalarıyla, beyzbol takımı bayraklarıyla ve sinema afişleriyle dolu dairesi bir üniversite öğrencisine daha uygundu ve tıp okumaya başladığından beri orada yaşamasa tuhaf karşılanabilirdi. Arkadaşları –çoğuyla spor salonunda tanışmıştı– yirmili yaşların sonunda veya otuzlu yaşların başında, bekâr ve Josh kadar yakışıklıydı. Josh yaşını göstermiyordu –birkaç ay sonra kırkına basacaktı– ama Hope kendini ne kadar zorlasa da, onun, kızlarla tanışmak için barlara giden arkadaşlarla takılmanın neyini cazip bulduğunu anlayamıyordu. Peki, Hope'un ona ne demesi gerekiyordu? “Arkadaşlarıyla takılma” mı? O ve Josh, evli

olmak şöyle dursun, daha nişanlı bile değildiler ve Josh kendisini değiştirmeye kalkmayacak bir eş aradığını açık açık söylemişti. Olduğu gibi kabul edilmek istiyordu.

Hope bunu anlayışla karşılıyordu. O da olduğu gibi kabul edilmek istiyordu. Öyleyse Josh'un arkadaşlarıyla birlikte barlarda takılmasını neden bu kadar önemsiyordu?

İçinden bir sesin, Çünkü, dediğini duydu, şu anda teknik olarak birlikte değilsiniz ve her şey mümkün. Josh daha önce ayrıldığınız zamanlarda da sana hep sadık kalmadı, değil mi?

Ah, evet. Şu mesele. İkinci ve üçüncü ayrılıklarında aynen böyle olmuştu. Josh her ikisinde de gelip her şeyi – onun için hiçbir şey ifade etmeyen kadınları, feci hataları – itiraf etmiş ve bir daha asla olmayacağına yemin etmişti. Hope bunları geride bırakabildiklerini düşündü ama... şimdi tekrar ayrılmışlardı ve eski korkuların hortladığını hissedebiliyordu. Daha da kötüsü, Josh ve arkadaşları Las Vegas'taydılar, şüphesiz çılgınlar gibi eğleniyorlardı ve erkeklerin oradayken yaptığı her şeyi yapıyorlardı. Hope, Las Vegas'ta erkek erkeğe bir hafta sonunun tam olarak nele-re gebe olacağından emin değildi ama aklına gelen ilk şey striptiz kulüpleri oldu. Gruptan herhangi birinin Siegfried ve Roy'u görmek için sıraya girmeyeceğine kalıbını basardı. Las Vegas'a boşuna Günah Şehri demiyorlardı.

Şu anki durumları hâlâ canını sıkıyordu. Sadece Josh hafta sonu onu bırakıp gitti diye değil, daha en başında – geçici bir süre için bile olsa – bir hiç yüzünden ayrıldıkları için. Çiftler tartışırdı. İşleri buydu. Ama sonra durumu gözden geçirir, hatalarından ders çıkarır, bağışlamaya çalışır ve kaldıkları yerden devam ederlerdi. Oysa Josh böyle düşünmüyormuş gibiydi ve bu da Hope'u birlikte bir gelecekleri olup olmadığını sorgulamaya itiyordu.

Bazen kendi kendine Josh'u neden hâlâ hayatında istediğini soruyordu ama derinlerde bir yerde cevabı biliyordu. Ona ne kadar öfkelenirse de, kemikleşmiş bazı huylarını ne kadar sinir bozucu bulsa da, Josh kalbini çecek kadar zeki ve yakışıklıydı. Bunca yıldan sonra bile Hope hâlâ onun koyu menekşe gözlerinde kaybolabiliyordu. Erkek erkeğe geçirdiği hafta sonlarına rağmen, Josh'un da kendisini sevdiğinden emindi; Hope birkaç yıl önce bir trafik kazası geçirdiğinde Josh işten çıktığı gibi yanına gelmiş, iki gün boyunca yatağının başından ayrılmayı reddetmişti. Babasının bir nörologa görünmesi gerektiğinde her şeyi organize ederek Hope'un ailesinin gönlünü fethetmişti. Hope'un arabasını yağ veya tekerlek değişimine götürmek gibi minik yardımlarda bulunuyor ve nadiren de olsa evde yemek yaparak onu şaşırtıyordu. Aile toplantılarında ve arkadaşlar arasında herkesin hayatıyla ilgili detayları hatırlıyor ve kendilerini rahat hissetmeleri konusunda zarif bir beceri sergiliyordu.

Dahası, aynı ilgi alanlarını paylaşıyorlardı. İkisi de doğa yürüyüşlerinden ve konserlerden hoşlanıyordu; müzik zevkleri aynıydı; son altı yıl içinde New York City, Chicago, Cancun ve Bahamalar'a gitmişlerdi ve bu kaçamakların her biri Hope'un onunla birlikte olma nedenlerini tasdik etmişti. Josh'la arası iyi olduğunda, istediği her şey sonsuza dek onunmuş gibi hissediyordu. Ama iyi olmadığında, kabul ediyordu, her şey berbattı. Bu dramatik iniş çıkışların bağımlılık yaratan bir tarafı olup olmadığını merak ediyordu ama bundan emin olmasının bir yolu yoktu. Tüm bildiği, onunla yaşamak ne kadar katlanılmaz olsa da, onsuz yaşamayı da hayal edemediğiydi.

Scottie az ileride sağu soluk kokladı ve deniz kırlangıçları arasında mekik dokuyarak hepsini denize kaçırdı. Son-

ra birden yön değiştirip Hope'un anlayabileceği bir neden olmaksızın kum tepesine doğru koştu. Yazlığa döndüklerinde sabahın geri kalanını büyük ihtimalle yorgunluktan baygın düşmüş halde geçirecekti. Tanrıya şükürler olsun.

Hope kahvesinden bir yudum daha alırken keşke her şey farklı olsaydı diye düşündü. Annesiyle babasına baktığında evlilik çocuk oynacağı gibi görünüyordu; ablaları da aynı kumaştan biçilmişlerdi. Arkadaşları bile ilişkilerinde pupa yelken yol alırken, o ve Josh ya yükseklerde uçuyor ya da derinlerde boğuluyorlardı. Ve Josh'la son tartışmaları nedense hepsinden daha kötüydü.

Geriye dönüp baktığında, kendisinin de en az Josh kadar suçlu olduğunu düşündü. Josh iş yüzünden stresliydi ve kendisi de, kabul etmek gerekirse, şey yüzünden... yani, gelecekleri yüzünden stresliydi. Ama birbirlerinde teselli bulmak yerine, stresin aylar boyunca yavaş yavaş birikmesine izin vermişlerdi, ta ki sonunda patlayana dek. Hope tartışmanın nasıl başladığını bile hatırlayamıyordu, sadece, Ellen'in yaklaşan düğününden bahsettiğinde Josh suspus olmuştu. Canının bir şeye sıkıldığı belliydi ama Hope ne olduğunu sorduğunda, hiç, diye cevap vermişti.

Hiç.

Hope bu kelimeden nefret ediyordu. Sohbetleri başlatmanın değil, sonlandırmanın bir yoluymuş ve Hope belki bu konuda onu hiç zorlamasa daha iyi ederdi. Ama zorladı ve sadece bir arkadaş düğününün bahsiyle başlayan konuşma her nedense bağırış çığırışlara dönüştü. Hope'un sonrasında hatırladığı tek şey Josh'un geceyi erkek kardeşinde geçirmek üzere kapıyı vurup gitmesiydi. Ertesi gün Hope'a salım kafayla düşünmeleri için biraz ara vermeleri gerektiğini söyledi ve ondan birkaç gün sonra, düğün haftasında arkadaşlarıyla Las Vegas'ta olacaklarını bildiren bir mesaj attı.

Bu yaklaşık bir ay önceydi. O zamandan beri birkaç kez telefonda konuşmuşlardı ama bu bile Hope'u teskin etmeye yetmezken, son bir haftadır bu aramalar da kesilmişti. Hope saati geriye alıp sıfırdan başlayabilmeyi diliyordu ama asıl istediği şey Josh'un da böyle hissetmesiydi. Ve özür dilemesi. Çünkü tartışmaya verdiği tepki aşırı abartılıydı; sanki Hope'un kalbine hançeri saplamak yeterli değilmiş de, illa çevirmesi de gerekiyormuş gibi. Böyle şeyler ilerisi için hayra alamet değildi. Peki Josh değişir miydi acaba? Ve değişmezse, Hope ne yapardı? Otuz sekiz yaşında bekâr bir kadındı ve son istediği şey tanışma fasıllarına geri dönmekti. Bunu hayal bile edemiyordu. Ne yapacaktı yani, Josh'un arkadaşları gibi tiplerden birine rastlamak için barlarda mı takılacaktı? Teşekkür ederim ama kalsın. Ayrıca, altı yılını Josh'a adamıştı; bunun zaman kaybı olduğuna inanmak istemiyordu. Bazen Hope'u çileden çıkarsa da Josh'un birçok iyi özelliği vardı.

Kahvesini bitirdi. İleride, deniz kenarında yürüyen bir adam gördü. Scottie adamın yanından geçip başka bir mar-tı sürüsüne hızlıca yaklaştı. Hope kendini okyanus manzarasına vermeye çalışarak dalgaların sabah güneşinde sarıdan altın rengine dönüşmesini seyretti. Dalgalar mutedil, deniz sakindi; babası bunun bir fırtına işareti olabileceğini söylerdi ama Hope, Ellen tekrar ararsa bundan söz etmeye karar verdi. Arkadaşı bunu duymak istemezdi.

Elini saçına götürüp başıboş tutamları kulağının arkasına sıkıştırdı. Ufukta, büyük ihtimalle sabahın ilerleyen vakitlerinde yanıp yok olacak parçalı bulutlar vardı. Öğleden sonra bir kadeh şarap için mükemmel bir hava olacaktı; belki biraz peynir ve kraker, hatta tek kabuk üzerinde yemeye hazır midyeler. Üstüne bir ikiz muni, fıkır fıkır birkaç R&B ve...

Neden böyle şeyler düşünüyordu?

İç çekerek dalgalara odaklandığında küçük bir kızken saatlerce dalgalarda oynadığını hatırladı. Bazen yarım sörf tahtasına biner, bazen tam dalga gelirken dibe daldı. Çoğu kez babası da bir süreliğine ona eşlik ederdi, derken... anılar beraberinde bir nebze hüznü getirdi.

Babam yakında denize hiç giremeyecek, diye düşündü.

Suyun üzerinden ileriye bakan Hope, kendi kendine, dert edindiği şeylerin uygar dünya problemleri olduğunu hatırlattı. Bugün karnını doyurup doyuramayacağından veya uyumak için güvenli bir yer bulup bulamayacağından endişe etmeye benzemiyordu. İçtiği su kolera ve dizanteri riskini artırmıyordu. Kıyafetleri vardı, eğitim almıştı ve liste bu şekilde uzayıp gidiyordu.

Babası –yaprak hikâyesi dâhil, hiçbir konuda– Hope’un kendisi için endişelenmesini istemezdi. Josh’a gelince, büyük ihtimalle, yelkenleri suya indirirdi. Daha önce de dört kez ayrılmışlardı ama hiçbirisi altı haftadan fazla sürmemişti ve her seferinde yeniden başlamayı öneren Josh olmuştu. Hope’a gelince, *Birini seviyorsan serbest bırak, dönerse senindir* felsefesinin en büyük savunucularındandı. İçinden bir ses, bir insana kalması için yalvarmanın sevmesi için yalvarmakla aynı kapıya çıktığını söylüyordu ve bunun asla işe yaramayacağını bilecek kadar akıllı vardı.

Bakışlarını okyanustan çekerek kumsaldaki avare gezintisine devam etti. Elini güneşe siper edip Scottie’yi aradı ama bulamadı. Hangi zaman yanından geçip gittiğini merak ederek arkasına baktı ama orada da yoktu. Kendisi

dışında sahilde kimsecikler yoktu ve yavaş yavaş panikle-meye başlıyordu. Daha önceki yürüyüşlerde de onu hemen göremediği zamanlar olmuştu ama tümünden başını alıp gi-decek bir köpek değildi. Kuşların peşinden suya girip bir dip akıntısına yakalandı dese, Scottie asla denize girmez-di. Ve yine de... ortadan kaybolmuştu.

O sırada, sahile en yakın kum tepesinde yürüyen birisi gözüne ilişti. Bunu babası görse ortalığı ayağa kaldırırdı. Kum tepeleri hassastı; plaja inen merdivenlerin olmadığı yerde insanların kamu yollarını kullanmaları gerekiyordu, ama... her neyse. Şu anda daha acil bir sorun vardı...

Önüne arkasına bakındıktan sonra bakışları tekrar adama döndü. Adam plaja ulaşmıştı ve Hope ona Scottie'yi görüp görmediğini sormayı düşündü. Bundan şüpheliydi ama başka ne yapacağını bilemiyordu. Dalgın bakışlarla adama doğru yürürken adamın kucağında bir şey olduğunu fark etti. Bu şey her neyse, adamın üstündeki beyaz gömlekle birbirine karışıyordu ve bu yüzden onun Scottie olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Adımlarını hızlandırdı.

Adam neredeyse hayvanlara özgü bir zarafetle ona doğru yürüdü. Soluk kot pantolon ve kolları dirseklere kadar katlanmış, beyaz bir gömlek giymişti. Hope ona yaklaştıkça, üst düğmeleri açık olan gömleğin altında, hem egzersizleri hem de aktif bir hayatı işaret eden göğüs kaslarını ayırımsadı. Akşamüstü semalarını andıran koyu mavi gözleri ve şakaklarında ağarmaya başlamış kömür karası saçları da cabasıydı. Adam masum masum gülümseyince, hem çenesinde beliren gamze, hem de hayatları boyunca birbirlerini tanıyorlarmış hissi veren, yüzündeki o beklenmedik aşinalık Hope'un dikkatini çekti.

Sunset Plajı

Birbirlerine yaklaşırlarken Hope'un aklından neler geçtiğiyle ilgili en ufak bir fikri olmayan Tru, buna rağmen gözlerini ondan alamadı. Soluk kot pantolon, terlik ve derin V yaka, sarı bir bluz giymişti. Pürüzsüz, hafif bronzlaşmış cildi ve çıkık elmacık kemiklerini çevreleyen kumral saçlarıyla Tru'yu karşı konulmaz bir güçle kendine çekiyordu. Sonunda gelip Tru'nun karşısında nefes nefese durduğunda gözleri coşkulu bir duyguyla genişledi: Rahatlama? Minnet? Şaşkınlık?

"Sınırım bu köpek senin" dedi Tru, Scottie'yi ona doğru tutarak.

Hope, İngiliz ya da Avustralya aksanına benzeyen ama ikisinden de farklı bir aksan duydu. Tılsımı bozmak için bu yeterliydi. Scottie'ye uzandı.

"Köpeğimi neden kucağında tutuyorsun?"

Tru köpeği teslim etti ve Scottie'nin heyecanlı heyecanlı mızırdanarak sahibinin parmaklarını yalamasını izlerken, olup biteni anlattı.

Bitirdiğinde Hope'un sesindeki panik fark edilebiliyordu. "Ona araba çarptığını mı söylüyorsun?"

“Duyduklarım dışında bir şey bilmiyorum. Ve onu bulduğumda arka ayağını sakınarak tir tir titriyordun.”

“Ama bir araba görmedin?”

“Hayır.”

“Bu tuhaf.”

“Belki de yanından geçerken hafifçe dokundular. Ve köpeğin kaçtığını görünce yaralı olmadığını düşündüler.”

Hope, Tru’nun bakışları altında, Scottie’nin bacaklarını tek tek, nazıkçe sıktı. Köpek inlemedi; aksine, coşku içinde kıpırdanmaya başladı. Hope sonunda onu yere bırakırken yüzünde beliren endişe Tru’nun gözünden kaçmadı. Hope yürümeye başlayan köpeğini dikkatle izledi.

“Artık topallamıyor,” diye gözlemledi. Göz ucuyla, adamın da Scottie’yi incelediğini görebiliyordu.

“Öyle gibi.”

“Sence onu veterinere göstermem gerekir mi?”

“Bilmem.”

Scottie başka bir martı sürüsü gördü. Doğrudan üstlerine koşup bir martıya doğru hamle yaptıktan sonra aniden döndü. Burnunu yere indirip yazlığa doğru yola koyuldu.

“Bir şeyi yok gibi görünüyor,” diye mırıldandı Hope, Tru’dan çok kendi kendine.

“Eh, fazlasıyla enerjisi olduğu belli.”

Tahmin bile edemezsin, dedi Hope içinden. “Peşinden gidip geri getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Yardım edebildiğime sevindim. Gitmeden önce, bu civarda bir bardak kahve alabileceğim bir yer var mı?”

“Hayır. Bu tarafta sadece evler var. İskeleyi biraz geçince Clancy’s adında bir yer görürsün. Restoran kafe tarzı bir mekân ama öğle yemeğinden önce açacaklarını sanmam.”

Hope adamın mahzun ifadesini anlayışla karşıladı. Kahvesiz sabahlar berbattı ve süper güçleri olsa bunun düşüncesini bile yasaklardı. Bu sırada Scottie'nin uzaklaştığını görünce ona doğru hareketlendi. "Köpeğimi gözümün önünden ayırmam iyi olur."

"Yoldan sapmadan önce ben de o tarafa gidiyordum," dedi Tru. Yüzünü Hope'a çevirdi. "Sakıncası yoksa seninle yürüyebilir miyim?"

Hope o anda bir tür... tehlike heyecanı hissetti. Adamın bakışları, sesindeki derin ritim, rahat ama zarif tavrı, Hope'un içinde gerilmiş bir tele vurulmuşçasına tınlayarak titreşti. Şaşkınlık içinde, aklına gelen ilk şey basitçe reddetmek oldu. Eski Hope olsa, yani şimdiye kadarki Hope olsa, bunu çoktan yapmıştı. Ama o sırada adını koymadığı bir içgüdü kontrolü ele geçirmişti.

"Çok iyi olur," diye cevaplamayı tercih etti.

Adamın teklifini neden kabul ettiğini anlayamadı. Yıllar sonra da anlayamayacaktı. Bu tepkiyi o sıralarda içini kemiren kaygılara bağlamak kolay olurdu ama Hope bunun tamamen doğru olmadığını biliyordu. Bunun yerine, bu adamın, daha yeni tanışmış olmalarına rağmen o ana dek kendisinin de varlığından haberdar olmadığı bir şeyi, içindeki ilkel ve yabancı bir dürtüyü harekete geçirdiği sonucuna vardı.

Tru başıyla onayladı. Aldığı cevaba şaşırdıysa bile belli etmedi. Yan yana yürümeye başladıklarında Hope'a rahatsızlık vermeyecek kadar uzak ama gür siyah saçlarının rüzgârla nasıl çırpındıklarını fark edebileceği kadar yakındı. Scottie önlerinde keşfine devam ediyor, Hope ince deniz kabuklarının ayaklarının altında çıtırdadığını hissediyordu. Evlerden birinin arka terasında açık mavi bir bayrak rüzgârda dalgalanıyordu. Islak ve sıcak gün ışığı

üstlerine dökülüyordu. Sahilde ikisinden başka hiç kimse olmadığı için adamla birlikte yürümek tuhaf bir samimi-yet hissi veriyordu, sanki boş bir sahneye birlikte çıkmış-lar gibi.

“Bu arada, adım Tru Walls,” dedi adam sonunda, dal-gaların sesini bastırmak için sesini yükselterek.

Hope ona bakınca göz kenarlarında, güneş altında ge-çirilen saatlerden yadigâr çizgiler bulunduğunu fark etti. “Tru? Bu ismi daha önce duyduğumu hiç sanmıyorum.”

“Truitt’in kısaltılmış hali.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Tru. Ben de Hope An-derson.”

“Galiba dün akşam seni yürürken gördüm.”

“Muhtemelen. Ne zaman buraya tatile gelsem, Scottie’yi günde birkaç kez dışarı çıkartırım. Ama ben seni görme-dim.”

Tru başıyla iskeleyi işaret etti. “Diğer yöne gittim. Ba-caklarımı esnetmeye ihtiyacım vardı. Uzun bir uçuştı.”

“Nereden geldin?”

“Zimbabve.”

“Orada mı yaşıyorsun?” Hope’un şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

“Doğma büyüme.”

“Cehaletimi bağışla ama,” dedi Hope, “Afrika’nın nere-sinde kalıyor?”

“Güneyde. Güney Afrika, Botswana, Zambiya ve Mozambik’in ortasında.”

Güney Afrika sürekli haberlerdeydi ama Hope diğer üç ülkeyi çat pat biliyordu. “Evinden çok uzaktasın.”

“Öyle.”

“Sunset Plajı’na ilk gelişin mi?”

“ABD’ye ilk gelişim. Burası bambaşka bir dünya.”

“Hangi açıdan?”

“Her açıdan... yollar, altyapı, Wilmington, trafik, insanlar... ayrıca, her yer nasıl bu kadar yeşil olur, aklım almıyor.”

Hope’un karşılaştırma yapacağı bir referans noktası olmadığı için başını öne arkaya sallamakla yetindi. Tru’nun elini cebine sokmasını izledi.

“Ya sen?” diye sordu Tru. “Buraya tatile geldiğini söyledin?”

Hope başıyla onayladı. “Raleigh’de yaşıyorum.” Ardından, Tru’nun muhtemelen Raleigh’in nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmadığını fark ederek, “Buranın birkaç saat kuzeydoğusunda,” diye ekledi. “Daha içeride... Daha fazla ağaç ve sıfır sahil.”

“Orası da buralar gibi düz mü?”

“Pek değil. Tepeler var. Ayrıca nüfus ve yapılacak şeyler açısından büyük bir şehirdir. Muhtemelen senin de fark ettiğin gibi, burası fazla ıssız olabiliyor.”

“Sahilin daha kalabalık olacağını düşünmüştüm.”

“Yaz aylarında öyle oluyor, ayrıca öğleden sonra biraz daha fazla insan dışarı çıkar. Ama yılın bu vaktinde asla ciddi bir kalabalık göremezsin. Daha çok tatil yeridir. Burada gördüğün herkes büyük ihtimalle zaten adada yaşıyordur.”

Hope saçlarının gözünün önünde uçuşmasını engellemek için eliyle geriye attı ama lastik toka olmadığı sürece anlamsız bir hareketti. Tru’nun bileğindeki deri bileklik gözüne takıldı. Üzerinde ne olduğunu pek çıkaramadığı soluk bir nakış deseni olan, eski ve yıpranmış bir bileklik. Ama bir şekilde, diye düşündü, ona yakışıyor.

“Daha önce Zimbabveli biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum.” Gözlerini kısarak Tru’ya baktı. “Tatile mi geldin?”

Tru, kumda bile şaşırtıcı derecede zarif görünen birkaç adım daha attıktan sonra cevap verdi. “Buradayım, çünkü birisiyle buluşmam gerekiyor.”

“Ya.” Tru’nun cevabı buluşacağı kişinin muhtemelen bir kadın olduğunu düşündürdü ve Hope, kendisini hiç ilgilendirmediği halde, beklenmedik bir hayal kırıklığı yaşadı. *Saçmalama*, diye kendine kızdıktan sonra bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

“Peki ya sen?” diye sordu Tru, tek kaşını kaldırarak. “Seni buraya getiren şey ne?”

“Yakın bir arkadaşım bu cumartesi günü Wilmington’da evleniyor. Ben nedimelerden biriyim.”

“Güzel bir hafta sonu olacak desene.”

Josh Las Vegas’a gitmeyi tercih ettiği için dans edecek kimse olmaması dışında. Onunla ve aramızın nasıl olduğuyla ilgili, cevap verebilsem bile hiç cevaplamak istemediğim milyonlarca soru da cabası. “Eğlenceli olacağı kesin,” diyerek onayladı. Ardından: “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Zimbabve nasıl bir yer? Afrika’ya hiç gitmedim.”

“Sanırım bulunduğun yere bağlı.”

“Amerika gibi mi?”

“Gördüğüm kadarıyla, alakası bile yok.”

Hope gülümsedi. Tabii ki öyleydi. “Belki aptalca bir soru olacak ama hiç aslan gördün mü?”

“Hemen hemen her gün görüyorum.”

“Pencerenin dışındalar mı yani?” Hope’un gözleri büyüdü.

“Bir doğal yaşam parkında rehberlik yapıyorum. Safa-rilerde.”

“Hep bir safariye katılmak istemişimdir.”

“Rehberlik yaptığım birçok insan bunu hayatlarının tatili olarak tanımlar.”

Hope hayalinde canlandırmaya çalıştıysa da beceremedi. Oraya gitse, hayvanlar büyük ihtimalle saklanırdı, tıpkı küçük bir kızken gittiği hayvanat bahçesinde olduğu gibi.

“Böyle bir işe nasıl kabul ediliyorsun?”

“Hükümet tarafından düzenleniyor. Eğitim, sınav, çıraklık ve nihayet lisans. Ardından gözcülükle işe başlıyorsun ve sonunda rehber oluyorsun.”

“Gözcülük derken?”

“Hayvanların çoğu kamuflej konusunda ustadır, bu yüzden bazen onları bulmak kolay olmaz. Rehber güven içinde cipini kullanıp sorulara cevap verebilsin diye, gözcü hayvanların yerlerini tespit eder.”

Tru’yu gittikçe büyüyen bir merakla dinleyen Hope başını öne arkaya salladı. “Ne zamandır bu işi yapıyorsun?”

“Uzun zamandır,” diye cevapladı Tru. Ardından, gülümseyerek, “Yirmi yıldan fazla oldu,” diye ekledi.

“Aynı yerde?”

“Birçok farklı kampta.”

“Hepsi aynı değil mi?”

“Her kamp farklıdır. Bazıları pahalı, bazıları daha ucuz. Ülkede, bulunduğun yere bağlı olarak, farklı hayvan yoğunlukları vardır. Bazı bölgeler daha nemli, bazıları daha kurudur, ki bu da türlerin yoğunluğunu, göçlerini ve hareketlerini etkiler. Bazı kamplar kendilerini lüks kamplar olarak lanse ederler ve fantastik aşçılarıyla övünürler; bazıları da sadece temel ihtiyaçları karşılar: çadır, yatak ve streç filme sarılmış yiyecekler. Bazı kamplarda ise diğerlerinden daha iyi doğa gezileri bulursun.”

“Şu an çalıştığın kamp nasıl?”

“Lüks bir kamp. Mükemmel konaklama ve yemekler, mükemmel vahşi doğa gezileri ve çok çeşitli hayvanlar.”

“Tavsiye eder misin?”

“Kesinlikle.”

“Her gün hayvanları görmek inanılmaz bir şey olmalı. Gerçi senin için normal bir çalışma gününden ibarettir, herhalde.”

“Pek sayılmaz. Her gün yeni bir gündür.” Tru göz ucuy-la Hope’u, onun keskin ama sıcak bakışlı mavi gözlerini inceledi.

“Peki ya sen? Ne iş yapıyorsun?”

Hope, her nedense, bunu sormasını beklemiyordu. “Bir hastanede travma hemşiresiyim.”

“Yani... silahlı yaralanmalar gibi şeyler mi?”

“Bazen,” dedi Hope. “Çoğunlukla trafik kazaları.”

O sırada, kaldığı eve yaklaştıklarını fark eden Tru, ya-vaş bir açı çizerek sıkı kumdan uzaklaştı.

Hope, sorulmasını beklemeden, “Ben annemle baba-mın yazlığında kalıyorum,” dedi, Tru’nun kaldığı yerin yanındaki yazlığı işaret ederek. “Sen neredesin?”

“Hemen yanında. Üç katlı büyük ev.”

“Ya,” dedi Hope.

“Bir sorun mu var?”

“Orası... büyük.”

“Öyle.” Tru güldü. “Ama benim evim değil. Buluşmam gereken adam orada kalmama izin veriyor. Sanırım ev ona ait.”

Buluşacağı *adam* demesi Hope’un dikkatinden kaçma-dı. İçinden öyle ya da böyle bunun kendisini ilgilendirme-diğini düşünse de, kendini daha iyi hissetti. “Akşama doğ-ru arka terasa düşen güneşin bir kısmını kesiyor. Ayrıca, özellikle babama göre, insanın göz zevkini biraz bozuyor.”

“Sahibini tanıyor musun?”

“Hiç tanışmadım,” dedi Hope. “Neden? Sen tanımıyor musun?”

“Hayır. Birkaç hafta öncesine kadar varlığından habirim bile yoktu.”

Hope daha fazlasını sormak istedi ama Tru’nun her nedense ihtiyatlı konuştuğunu düşündü. Bakışlarıyla sahili taradı ve Scottie’nin ilerideki kum tepelerinde yeri koklayarak, yürüme yoluna ve yazlığa çıkan merdivenlere doğru yaklaştığını gördü. Her zamanki gibi, tüyleri kumlara bulanmıştı.

Tru yavaşladı ve sonunda kendi merdivenlerinin önünde durdu.

“Sanırım burada ayrılıyoruz.”

“Scottie’nin peşinden gittiğin için tekrar teşekkür ederim. İyi olduğunu görünce içim rahatladı.”

Tru acı acı gülümsedi. “Benim de. Ama bu civarda kahve eksikliği hâlâ canımı sıkıyor.”

Hope, yeni tanıştığı bir erkek şöyle dursun, herhangi biriyle böyle sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu; böyle rahat ve yapmacıksız, hiçbir beklenti olmadan. Sohbetin bitmesini istemediğini fark ederek başıyla yazlığı işaret etti. “Sabah evden çıkmadan önce bir demlik kahve yapmıştım. Bir fincan ister misin?”

“Davetsiz misafir olmaktan nefret ederim.”

“Lafı bile olmaz. Yazlıkta benden başka kimse yok ve büyük ihtimalle demliğin geri kalanını dökmek zorunda kalacağım. Ayrıca, sen köpeğimi kurtardın.”

“Madem öyle, bir fincan kahveye hayır demem.”

“Gel öyleyse,” dedi Hope.

Hope yolu göstermek için önden giderek basamakları tırmandı ve yürüme yolundan yazlığın arka terasına yöneldi. Scottie çoktan teras kapısına varmış kuyruğunu

sallıyordu ve Hope kapıyı açar açmaz evin arka kapısına fırladı. Tru kendi kaldığı eve şöyle bir bakınca Hope'a hak verdi. Göz zevkini *bozuyordu*. Oysa bu yazlık, beyaz boyası, mavi panjurları ve çiçeklerle dolu bahçesiyle *yuva* hissi veriyordu. Arka kapının yanında beş sandalyeli bir masa; pencerenin önünde, fırtınalarla yıpranmış bir sehpanın iki yanında, bir çift sallanan sandalye vardı. Rüzgârın, yağmurun ve tuzun yarattığı tahribata rağmen, arka teras kesinlikle şirindi.

Hope evin kapısına yürüdü. "Gidip kahveni getireyim ama Scottie bir süreliğine terasta kalmalı. Onu havluyula kurulamazsam akşama kadar evi süpürmek zorunda kalırım," dedi arkasındaki Tru'ya bakarak. "Sen geçip otur. Sadece bir dakikamı alır."

Sineklik kapısı Hope'un arkasından kapanınca Tru masadaki sandalyelerden birine oturdu. Korkulukların ötesindeki okyanus sakın ve davetkârdı. Belki akşama doğru yüzmeye giderdi.

Pencereden içeri bakınca, Hope'un omzunda bir havluyula girip dolaptan iki fincan aldığı mutfağı görebiliyordu. Hope onun ilgisini çekmişti. Güzel olduğuna şüphe yoktu ama sadece bu değildi. Gülümsemesinin altında bir kırıl-ganlık ve yalnızlık havası vardı, sanki bir sorunla boğuşuyormuş gibi. Hatta belki de birden fazla sorunla.

Bunun kendisini ilgilendirmediğini düşünerek sandal-yesinde gergin gergin kıpırdandı; sonraki birkaç gün boyunca terastan terasa el sallayarak selamlaşmak dışında, bu onunla son görüşmesi ve son konuşması olabilirdi.

Kapıda bir tıkırtı duydu; Hope'un sineklik kapısının ardında iki fincanla beklentiyle dikildiğini gördü. Sandal-yesinden kalkıp kapıyı açtı. Hope onun etrafından dolanıp fincanları masaya bıraktı.

“Süt veya şeker ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Tru.

“Tamam. Sen başla. Ben Scottie’yle ilgileneyim.”

Havluyu omzundan alıp köpeğin önünde diz çöktü ve tüylerini ovalamaya başladı.

“Tüylerine ne kadar kum girdiğine inanamazsın,” dedi. “Kum mıknaatısı gibi.”

“Bahse girerim iyi bir yol arkadaşısıdır.”

“En iyisi,” dedi Hope, köpeğin burnuna sevgi dolu bir öpücük kondurarak. Scottie sahibinin yüzünü keyifli keyifli yalayarak karşılık verdi.

“Kaç yaşında?”

“Dört. Erkek arkadaşım Josh’un hediyesi.”

Tru başını öne arkaya salladı. Onun görüştüğü birisi olduğunu tahmin etmeliydi. Ne diyeceğini bilemeyerek fincanına uzandı ve başka soru sormamaya karar verdi. Kahvesinden bir yudum alınca, ailesinin çiftlikte yetiştirdiği kahvelerden farklı bir tadı olduğunu düşündü. Bir şekilde, daha yavan. Ama demli ve sıcaktı, yani tam ihtiyacı olduğu gibi.

Hope, Scottie’yle işini bitirince, havluyu kuruması için balkon demirine asıp masaya geri döndü. Oturduğunda yüzünün yarısı gölgede kaldı ve bu durum yüz hatlarına gizemli bir ifade kattı. Kahvesinden bir yudum almadan önce nazıkçe üfledi, ki bu tuhaf şekilde iç gıcıklayan bir hareketti.

“Bana düğünden bahset,” dedi Tru sonunda.

“Ah, Tanrım... şu mesele. Sadece bir düğün işte.”

“Yakın bir arkadaşının düğünü olduğunu söyledin.”

“Ellen’la üniversiteden beri arkadaşız. Aynı kız yurduydık, Zimbabve’de de kız yurtları var mı?” diye kendi sözünü kesti Hope. Tru’nun şaşkın şaşkın baktığını

görünce devam etti. “Kız yurtları, liselerde ve üniversitelerde kadınlardan başka kimsenin giremediği kulüpler gibidir... yani, bir grup kızın kaldığı ve birlikte sosyalleştiği yerler. Her neyse, bütün nedimeler aynı zamanda yurt arkadaşı, yani bizim için küçük bir buluşma yemeği gibi olacak. Bunun dışında, klasik bir düğün. Fotoğraflar, pasta, orkestralı davet, jartiyer lastiği fırlatma ve bunun gibi saçmalıklar. Düğünler nasıldır bilirsin.”

“Kendi düğünüm dışında hiç düğüne katılmadım.”

“Ah... Evli misin?”

“Boşandım. Ama düğünümüzün burada yapılanlarla alakası yoktu. Nikâhımız bir mahkeme yetkilisi tarafından kıyıldı ve oradan doğruca havalimanına gittik. Bala-yımızı Paris’te geçirdik.”

“Kulağa romantik geliyor.”

“Öyleydi.”

Hope onun cevabındaki dobralıktan, detaylandırma veya romantikleştirme ihtiyacı hissetmemesinden hoşlandı. “Peki, Amerikan düğünlerini nereden biliyorsun?”

“Birkaç filmde gördüm. Ayrıca bana kendi düğünlerini anlatan turistler oldu. Safariler popüler balayı tatilleridir. Her halükârda, düğünler çok karmaşık ve stresli görünüyor.”

Ellen olsaydı kesinlikle buna katılırdı, diye düşündü Hope. Ardından, “Zimbabve’de büyümek nasıl bir şey?” diye konuyu değiştirdi.

“Sadece kendi adıma konuşabilirim. Zimbabve büyük bir ülke. Herkes için farklıdır.”

“Senin için nasıldı?”

Tru neyi ne kadar anlatacağından emin olamadı, bu yüzden genel tuttu. “Ailemin Harare yakınlarında bir çiftliği var. Kuşaklardır aileye ait. Bu yüzden çiftlik işleri

yaparak büyüdüm. Büyükbabam bunun benim için iyi olacağını düşünüyordu. Çocukken inek sağıp yumurta topladım. Delikanlı olduğumda daha ağır işler yaptım, tamirat gibi: Çitler, çatılar, sulama, pompalar, motorlar, bozuk olan ne varsa. Okuldan arta kalan vakitlerde.”

“Nasıl oldu da rehber oldun?”

Tru omuz silkti. “Ne zaman vahşi doğaya gitsem huzur buluyordum. Ne zaman boş vaktim olsa, kendi başıma keşiflere çıkıyordum. Okulu bitirince aileme çiftlikten ayrılacığımı açık açık söyledim. Ve yaptım.”

Tru cevap verirken Hope’un bakışlarını üzerinde hissediyordu. Hope kahvesine uzanırken yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

“Neden hikâyenin bundan daha uzun olduğu hissine kapılıyorum?”

“Çünkü hikâye her zaman daha uzundur.”

Hope şaşırtıcı derecede içten ve rahat bir sesle güldü.

“Öyle olsun. Safarideyken gördüğün en heyecan verici şeylerden bahsetsene.”

Bildiği yerden soru gelince, Tru turistlerin sorularına cevaben anlattığı hikâyelerle Hope’a bir ziyafet çekti. Hope arada sırada bir iki şey sordu ama çoğunlukla büyük bir keyifle dinledi. Tru nihayet noktayı koyduğunda kahve bitmişti ve güneş ensesini kavuruyordu. Boş fincanı masaya bıraktı.

“Biraz daha ister misin? Demlikte az bir şey kalmıştı.”

“Bir fincan yeterli,” dedi Tru. “Zaten çok fazla zamanını aldım. Ama bunun için minnettarım. Teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz,” dedi Hope. O da kalktı ve Tru’yu teras kapısına kadar geçirdi. Tru kapıyı açarken onun yakınlığını bütün hücrelerinde hissetti. Basamakları inmeye başladı, yürüme yoluna ulaşınca geri dönüp el salladı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Tru,” dedi Hope gülümseyerek. Tru, bundan emin olmanın bir yolu olmasa da, sahile inerken Hope’un hâlâ arkasından bakıp bakmadığını merak etti. Her nedense, arkasına bakıp sonucu öğrenmemek için akla karayı seçti.

Güz İkindileri

Tru eve dönünce kendini büyük bir boşlukta buldu. Elinde olsa Andrew'u arardı ama ev telefonunu kullanma düşüncesi içine sinmedi. Yurtdışı arama ücreti çok yüksekti, üstelik Andrew henüz eve gelmemiş olabiliyordu. Okuldan sonra kulüpte kendi yaş grubuyla futbol oynuyordu; Tru onu idman yaparken seyretmekten hep zevk alırdı. Andrew takımdaki diğer çocuklar gibi doğuştan atletik olmasa da, tıpkı annesi gibi, rahat ve doğal bir liderdi.

Oğlunu düşünmek Tru'yu arka terasa bıraktığı resim malzemelerine yönlendirdi. Yan tarafta Hope'un içeri girmiş olduğunu ama Scottie'yi kuruladığı havlunun hâlâ korkuluk demirinde asılı durduğunu fark etti. Sandalyeye yerleşip ne çizeceğine karar vermeye çalıştı. Andrew okyanusu hiç görmemişti, canlı canlı; bu yüzden, sanki mümkünmüş gibi, karşısındaki manzaranın enginliğini yansıtmaya karar verdi.

Her zamanki gibi, sahnenin genel ve silik bir taslağını çizerek başladı: Kıyı şeridini, dalgaları, iskeleyi ve ufka

kadar uzanan denizi içine alan, diyagonal bir perspektif. Resim yapmayı her zaman zihnini boşaltmanın bir yolu olarak görmüştü ve çizerken düşüncelerini serbest bıraktı. Hope'u düşündü ve onda bu kadar ilgisini çeken şeyin ne olduğunu merak etti. Birine bu kadar çabuk kapılması alışıldık bir şey değildi ama kendi kendine bunun hiçbir önemi olmadığını söyledi. Başka sebeplerden dolayı North Carolina'ya gelmişti ve sonunda, düşüncelerinin kendi ailesine kaydığını ayımsadı.

Yaklaşık iki yıldır üvey babası Rodney'le ya da üvey erkek kardeşleri Allen ve Alex'le ne görüşmüş ne de konuşmuştu. Sebepleri geçmişe dayanıyordu ve para bu yabancılaşmayı daha da körüklemişti. Tru'ya, Walls soyadına ek olarak, çiftliğin ve iş imparatorluğunun belli bir hissesi de miras kalmıştı. Hatırı sayılır kazançlar söz konusuydu, fakat Tru günlük yaşamında paraya pek ihtiyaç duymuyordu. Çiftlikten kazandığı her kuruş, Tru daha yeni yeni yürümeye başladığı zamanlarda Albay'ın İsviçre'de açtığı bir yatırım hesabına gönderiliyordu. Fonlar yıllar içinde katlanmış olsa da Tru nadiren bakiyeyi kontrol ediyordu. O hesaptan Kim'e düzenli olarak para gönderilmesini sağlıyor ve Andrew'un okul masraflarını karşılıyordu, ancak, Bulawayo'daki evin peşin satın alınması dışında, hepsi buydu. Oğlu otuz beş yaşına girdiğinde paranın büyük kısmının ona verilmesini sağlayacak belgeleri çoktan imzalamıştı. Andrew'un paraya kendisinden daha fazla ihtiyaç duyacağını tahmin ediyordu.

Son zamanlarda üvey kardeşleri bu yüzden ona gönül koymaya başlamışlardı ama aralarında hiçbir zaman samimi bir ilişki olmadığı için bu beklenmedik bir şey değildi. Tru ikizlerden dokuz yaş büyüktü ve onlar üvey abilerini hatırlayacak kadar büyüdüklerinde Tru zaten

zamanının çoğunu vahşi doğada, çiftlikten olabildiğinde uzakta geçiriyordu. On sekizine geldiğinde ise tamamen ayrılmıştı. Özünde, birbirlerine yabancıydılar ve hep öyle olmuşlardı.

Öte yandan, Rodney'le işler daha karmaşıktı. Tru'nun iş üzerindeki hakkı, Albay on üç yıl önce öldüğünden beri Rodney'le sorun yaşamasına neden olsa da, aslında ilişkileri bundan çok daha önce kopmuştu. Tru'ya göre, bunun başlangıcı Tru on bir yaşındayken çıkan o yangına kadar gidiyordu. Çiftlikte evlerin bulunduğu yerleşke 1959'daki yangında kül olmuştu. Tru ikinci katın penceresinden atlayarak canını zor kurtarmıştı. Rodney, Allen ile Alex'i dışarı çıkartmıştı, fakat Tru'nun annesi, Evelyn, başaramamıştı.

Rodney yangından önce bile üvey oğluna arka çıkan veya şefkatle yaklaşan biri olmamıştı; daha çok, ona katlanmıştı. Yangından sonra ise ilgisi neredeyse tamamıyla kayboldu. Kederini içine gömüp yeni yeni yürümeye başlayan çocuklarını büyütmek ve çiftliği idare etmek arasında ezilmeye başladı. Tru geriye baktığında onu anlıyordu. O zamanlarda bu hiç kolay değildi ve Albay da destek namına pek bir şey veremiyordu. Albay, tek evladının ölümünden sonra, onu bir sessizlik mahzenine kilitlemiş gibi görünen derin bir depresyona gömülmüştü. Yerleşkenin kararmış kalıntılarının yanında oturup gözlerini kırpmadan enkazı seyrediyordu; molozlar kaldırılıp yeni evlerin inşaatı başladığında da tek kelime etmeden çalışmaları izlemeye başladı. Tru arada bir gidip onunla birlikte otururdu ama Albay sorulara sadece bir iki kelime mırıldanarak karşılık veriyordu. O sıralarda, bazı söylentiler yayıldı; büyükbabası, işler ve yangının gerçek nedeni hakkında söylentiler. Tru o zamanlar bu konuda

hiçbir şey bilmiyordu; ailesinden hiç kimsenin onunla konuşmaya istekli görünmediğini, hatta sarılmaktan bile imtina ettiklerini biliyordu, o kadar. Tengwe ve Anoona olmasaydı annesinin kaybını atlatabilir miydi, emin değildi. O dönemden aklında kalan tek şey, her gece ağlaya ağlaya uykuya daldığı ve okuldan dönüp günlük işlerini yaptıktan sonra çiftlik arazisinde saatlerce dolaştığıydı. Bunların, onu çiftlikten vahşi doğada yaşamaya götüren yolculuğun ilk adımları olduğunu şimdi anlıyordu. Annesi sağ olsaydı nasıl bir evlat olurdu, hiçbir fikri yoktu.

Ama annesinin ölümünden sonraki tek değişiklik bu değildi. O göçüp gidince, Tru Tengwe'den birkaç resim kâğıdı ve kurşun kalemler satın almasını istemişti. Annesinin eskizlerini hatırladığından, onun izinden gitmeye başladı. Eğitimi yoktu ve doğal yetenekleri çok kısıtlıydı; birkaç ağaç gibi basit bir şeyi, idare edecek bir gerçekçilikle yeniden yaratmak aylarını aldı. Yine de resim yapmak, kendi duygularından ve çiftlikte hiç eksik olmayan sessiz çaresizlikten kaçmanın bir yoluyla.

Annesini çizmeye can atsa da annesinin yüzü onun gelişen yeteneklerinden daha hızlı kaybolmuş gibiydi. Tengwe ve Anoona aksini iddia etse de, yaptığı her deneme bir şekilde yanılmış gibi, hatırladığı annesi bu değilmiş gibi geliyordu. Bazı denemeler diğerlerinden daha yakındı ama annesine tam olarak benzeyen bir çizimi tamamlamayı hiç başaramadı. Sonunda, eskiz yığınının atarak bu ilave kaybı kabullendi, tıpkı hayatındaki diğer kayıplar gibi.

Babasının kaybı gibi.

Büyürken babasının hiç var olmadığını hissettiği zamanlar olurdu. Tru'nun ısrarlarına rağmen annesi ondan pek bahsetmezdi; Albay zaten onun hakkında tek kelime

etmeyi reddediyordu. Zamanla Tru'nun merakı yok olup gitti. Babasını düşünmeden veya merak etmeden yıllar geçirebilirdi. Derken, birkaç ay önce Hwange'deki bir kampta, damdan düşer gibi bir mektup gelmişti. Aslında çiftliğe gönderilen mektubu Tengwe oraya yönlendirmişti ama Tru zarfı hemen açma ihtiyacı hissetmedi. Sonunda açtığında, uçak biletlerine rağmen, ilk tepkisi bunu bir eşek şakası olarak değerlendirmek oldu. Ancak solmuş fotoğrafı yakından bakınca mektubun gerçek olabileceğini anladı.

Fotoğrafta, Tru'nun annesinden başkası olamayacak bir kadının gencecik versiyonuna kolunu dolamış, genç ve yakışıklı bir adam vardı. Evelyn fotoğrafta henüz genç bir kızdı –zaten Tru'yu doğurduğunda on dokuzundaydı– ve fotoğraftaki annesinin Tru'nun yarı yaşında olması Tru'ya olağanüstü göründü. Elbette, bu kızın gerçekten annesi olduğu varsayıldığında.

Ama oydu. Tru kalbinin derinliklerinde bunu biliyordu

O ilk akşam fotoğrafa ne kadar baktığını bilmiyordu ama sonraki birkaç gün boyunca kendini sürekli olarak fotoğrafı eline alırken buldu. Annesinin tek fotoğrafıydı. Diğerleri annesini öldüren yangında yok olmuştu ve buna yıldan sonra onun yüzünü görmek, yeni bir anı selini tetiklemişti: Arka verandada resim yapan annesinin görüntüsü; Tru'yu yatağa bıraktığında tepeden bakan yüzü; yeşil bir elbiseyle mutfakta duruşu; bir gölete doğru birlikte yürürlerken elinin Tru'nun elinde bıraktığı his. Tru bu anların gerçek mi, yoksa sadece hayal gücünün bir ürünü mü olduğundan hâlâ emin değildi.

Ayrıca, elbette, fotoğraftaki adam vardı...

Mektupta kendini Harry Beckham adında bir Amerikalı olarak tanıtmıştı. 1914'te doğduğunu ve Tru'nun

annesiyle 1946 yılında tanıştığını iddia ediyordu. İkinci Dünya Savaşı'nda ABD Kara Kuvvetleri Mühendislik Birimi'nde görev yaptıktan sonra Rodezya'ya taşınıp Matabele Toprakları'ndaki Bushtick Madeni'nde çalışmaya başlamıştı. Tru'nun annesiyle Harare'de tanışmıştı ve birbirlerine âşık olduklarını söylüyordu. Amerika'ya döndüğünde onun hamile olduğundan haberi olmadığını da iddia ediyordu ama Tru buna inanıp inanmamakta kararsızdı. Sonuçta, Tru'nun annesinin hamile olduğundan şüphe etmeseydi, neden uzun zamandır kayıp olan bir çocuğun peşine düşsündü ki?

Tru bunu çok yakında öğreneceğini tahmin ediyordu.

Tru birkaç saat boyunca eskiz üzerinde çalışmaya devam etti ve ancak Andrew'un hoşlanabileceği bir şey haline geldiğinden emin olunca durdu. Birlikte olamayacakları haftayı bunun telafi etmesini umuyordu.

Balığa çıkma fikrini kafasında evirip çevirerek içeri girdi. Balık tutmayı seviyordu ve son birkaç yıldır buna pek vakit bulamamıştı ama öğle vaktinin büyük bölümünü oturarak geçirdikten sonra kan akışını sağlama isteği duydu. Belki yarın, diye düşünerek sahip olduğu tek mayoyu giydi. Plaj havlularıyla dolu bir dolap buldu, birini aldı ve sahile indi. Havlusunu deniz kenarındaki kuru kumların üzerine bıraktı, denize yürüdü ve suyun ne kadar ılık olduğuna şaşırarak ilerlemeye devam etti. İlk gelen dalgayı geçti, onun peşinden geleni de geçti ve su nihayet göğsüne yükseldiğinde durdu. İskeleye kadar yüzüp geri gelme umuduyla ayaklarını yerden keserek yüzmeye başladı.

Durgun okyanus yüzeyine rağmen ritmini bulması biraz zaman aldı. Yıllardır herhangi bir mesafeyi yüzerek katetmediği için yavaş ilerlediğini fark etti. Bir evi ağır ağır geçti, sonra bir diğerini; beşinci evde kasları yorulmaya başladı. İskeleye ulaştığında tükenmiş haldeydi ama bütün huyları bir yana, inatçılığı bir yanaydı. Kıyıya çıkmak yerine geriye döndü ve başladığından çok daha yavaş bir hızla yüzmeye başladı.

Nihayet kaldığı evin hizasına gelip kıyıya çıktığında bacakları titriyor, kollarını zar zor hareket ettiriyordu. Ama keyfi yerindeydi. Kampta, sadece çevrili alanlarda yapılabilen bazı kalistenik egzersizlerle ve zıplama hareketleriyle yetinmek zorunda kalıyordu. Fırsat buldukça koşuyordu –rehber kampının iç çevresini haftada birkaç kez yarım saat boyunca sürekli turluyordu, ki bunun dünyadaki en sıkıcı koşu olduğuna karar vereli uzun zaman olmuştu– ama diğer günlerde sadece bol bol yürüyüş yapabiliyordu. Çalıştığı kampta bir rehber, yanında silah bulundurduğu sürece, turistlerin cipten inip vahşi doğada gezinmelerine izin verebilirdi. Bazen siyah gergedanlar veya çitalar gibi nadir bulunan hayvanları görmenin başka yolu olmazdı. Çoğu turist için safarının zirve noktası olan bu anlar, Tru için bacaklarını germe fırsatı oluyordu.

Eve girer girmez uzun bir duş aldı, mayosunu lavaboda yıkadı ve öğle yemeğini bir sandviçle geçiştirdi. Bundan sonra, ne yapacağına karar veremedi. Yapacak bir şeyi olmadan bir ikinci vakti geçirmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu onu rahatsız etti. Resim defterini alıp Andrew için yaptığı çizimi incelerken yapmak istediği bazı değişiklikler olduğunu fark etti. Hep böyle oluyordu; Da Vinci bir zamanlar sanatın asla bitmediğini, sadece terk edildiğini söylemişti ve bu Tru'ya son derece mantıklı geliyordu.

Resmin üzerinde ertesi gün çalışmaya karar verdi.

Şimdilik, gitarını alıp arka terasa geçti. Kumsal güneş altında bembeyaz parlıyordu ve kıyıya vuran dalgaların ardında ufka kadar uzanan mavi sular tuhaf şekilde sakindi. Tru gitarını akort ederken günün geri kalanını evde geçirmek istemediğini fark etti. Bir araba kiralayabilirdi ama kiralayıp ne yapacaktı? Nereye gitmek isteyebileceğini bile bilmiyordu. Bunun yerine, Hope'un iskelenin biraz ilerisindeki bir restorandan bahsettiğini hatırladı ve güneş battıktan sonra orada akşam yemeği yemeye karar verdi.

Gitar hazır olduğunda o ana kadar öğrendiği şarkıların çoğunun üzerinden geçerek bir süre çaldı. Resim yapmak gibi bu da zihninin başka yerlere gitmesine izin veriyordu ve bakışları sonunda yandaki yazlığa sürüklenildiğinde aklına yine Hope geldi. Bir erkek arkadaşı olduğu halde ve kız arkadaşının düğününe daha günler varken, onun neden Sunset Plajı'na yalnız geldiğini merak etti.

Hope kendini, saç ve tırnak randevularının yarın sabah yerine bugün olmasını dilerken buldu, böylece evden çıkmak için bir bahanesi olurdu. Bunun yerine, bütün sabah vaktini yazlıktaki dolaplardan birkaçını elden geçirmeye harcadı. Annesi istediği her şeyi almasını tembih etmişti ama ablalarının isteyebilecekleri şeyleri de dikkate almasını ima ederek. Robun ve Joanna sonraki haftalarda yazlığa gelip eşya tasnifine el atacaklardı ve kız kardeşlerin hepsi bencillığe yer bırakmayacak şekilde yetişmişti. Hope'un dairesinde kısıtlı bir depolama alanı

olduğundan, hiçbir şey almasa bile sorun değildi.

Yine de tek bir kutuyu elden geçirmek bile beklediğinden uzun sürdü. İvir zıvırlar atıldıktan sonra (ki çoğu böyleydi) elinde favori yüzücü gözlüğü, *Vahşi Seyler Ülkesinde'nin* yıpranmış bir kopyası, bir Bugs Bunny anahtarlığı, bir Winnie the Pooh ayıcığı, sayfaları boyanmış üç boyama kitabı, ailenin yolculuk yaptığı yerlerden kartpostallar ve Hope'un annesinin fotoğrafını taşıyan bir madalyon kaldı. O veya bu sebeple onu gülümseten bu şeyler saklanmaya değerdi ve Hope ablalarının da böyle düşüneceklerini tahmin ediyordu. Büyük ihtimalle ayrılan her şey başka bir kutu içinde bir tavan arasına tıklılabaktı. Bu da daha en başında neden bu tasnife giriştikleri sorusunu akla getiriyordu ama Hope, kalbinin derinliklerinde, cevabı zaten biliyordu. Bütün bunları atmak doğru gelmiyordu. Hope'un bir yanı, bazı delice sebeplerden dolayı, bu şeylerin hâlâ etrafta olduğunu bilmek istiyordu.

Son günlerde böyle şeyleri hiç düşünmediğini söyleseler, bunu ilk kabul eden kişi kendisi olurdu; düşünden önce buraya gelme fikri dâhil. Şimdi geriye baktığında iyi bir fikir değilmiş gibi görünüyordu, fakat izin tarihlerini önceden isteyip almıştı ve diğer alternatifler daha mı iyiydi sanki? Annesiyle babasını ziyaret etmek ve babası için kaygılanmamaya çalışmak? Ya da aynı derecede yalnız, üstelik etrafında Josh'u sürekli hatırlatan şeylerle birlikte Raleigh'de kalmak? Başka bir yerde tatil yapabileceğini düşündü ama nereye giderdi? Bahamalar? Key West? Paris? Oralarda da yalnız olurdu, babası hâlâ hasta olurdu, Josh hâlâ Las Vegas'ta olurdu ve hâlâ bu hafta sonunda katılacağı bir düğün olurdu.

Ah, evet... düğün. Kabul etmekten nefret etse de bir yanı düğüne gitmek istemiyordu, üstelik sadece Josh'un

kendisini ektiğini açıklamak gözünde büyüdüğü için değil. Ellen yüzünden de değil. Ellen adına gerçekten seviniyordu ve normalde en yakın arkadaşlarını görmek için sabırsızlanırdı. Hepsi birbirleri hakkında her şeyi bilirdi ve mezuniyetten sonra düzenli olarak buluşuyorlardı. Ayrıca birbirlerinin düğünlerinde nedime olmuşlardı, Jeannie ve Linda'dan başlayarak. İkisi de mezuniyetten bir yıl sonra evlenmişti ve şimdi toplamda beş çocukları vardı. Sienna onlardan birkaç yıl sonra evlenmişti ve şimdi dört çocuğu vardı. Angie otuzunda dünya evine girmişti ve şimdi üç yaşında ikiz kızları vardı. Susan iki yıl önce evlenmişti ve işte, bu cumartesi itibariyle, Ellen da evlilerin safına katılacaktı.

Susan kısa süre önce arayıp üç aylık hamile olduğunu söylediğinde Hope şaşırmamıştı. Ama Ellen? Colson'la daha geçen *Aralık'ta* tanışan Ellen? Bir zamanlar asla evlenmeyeceğine veya çocuk sahibi olmayacağına yeminler eden Ellen? Yirmili yaşlarının sonuna kadar deli dolu yaşayan ve kokain satıcısı eski erkek arkadaşıyla birlikte Atlantic City'ye gidip gelen Ellen? Ellen kendisiyle evlenmeye istekli birini –hem de kiliseyi aksatmayan bir yatırım bankacısı– bulmakla kalmamış, iki hafta önce tıpkı Susan gibi on iki haftalık hamile olduğunu Hope'a çıtlatmıştı. Ellen ve Susan aşağı yukarı aynı zamanda çocuk sahibi olacaklardı ve bu Hope'un kafasına dank ettiğinde, aniden, bir zamanlar en yakın arkadaş çevresi olan topluluğa yabancı kalmanın kıyısına kadar geldiğini hissetti. Diğerleri hayatın yeni bir evresine ya girmişlerdi ya da girmek üzereydiler ama Hope onlara ne zaman katılacağını, hatta katılıp katılamayacağı bilmiyordu. Özellikle anne olma konusunda.

Bu onu korkutuyordu. Uzun bir süre boyunca “biyolojik saatin tik takları” kavramının bir efsaneden ibaret ol-

duğuna inanmıştı. Yaş ilerledikçe çocuk sahibi olmanın zorlaşmasına itirazı yoktu; bunu her kadın bilirdi. Ama bunun kendi başına geleceğine hiç ihtimal vermemişti. Çocuk doğurmak onun çantada keklik gördüğü, doğru zaman geldiğinde mutlaka olacağını düşündüğü şeylerden biriydi. Bu onun doğasında vardı ve kendini bildi bileli böyle düşünüyordu; çocuksuz bir hayat hayal edemiyordu ve her kadının aynı hissi paylaşmadığını ancak üniversiteye gittiğinde öğrendi. Birinci sınıftan oda arkadaşı bunun aksini –çocuk yerine kariyer yapacağını– söylediğinde bu kavram ona öyle yabancı gelmişti ki ilk başta Sandy'nin şaka yaptığını zannetmişti. Hope mezuniyetten sonra Sandy'yle görüşmemişti ama birkaç yıl önce bir alışveriş merkezinde ona rastladığında yanında yeni doğmuş bebeği vardı. Sandy'nin o gece yurttaki yaptıkları sohbeti tamamen unuttuğunu tahmin etse de ona hatırlatmadı. Bunun yerine eve geri döndü ve ağladı.

Nasıl oluyordu da Hope'un bir çocuğu yokken Sandy'nin oluyordu? Ve ablaları Robin ve Joanna'nın? Ve şimdi de en yakın arkadaşlarının *hepsi* ya hedefe varmış ya da yolu yarılarmıştı, öyle mi? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Akli ermeye başladığından beri, kendini önce hamile olarak, sonra yeni doğan bebeklerini kucağında tutarken, büyümelelerine hayret ederken ve kime benzediklerini merak ederken hayal etmişti. Hope'un burnuna mı sahip olacaktı, yoksa babalarının büyük ayaklarına mı? Yoksa Hope'un büyük annesinden aldığı kızıl saçlara mı?

Annelik ona her zaman bir yazgı gibi görünmüştü. Öte yandan, Hope her zaman planlı biri olmuştu. On beş yaşındayken hayatının yönü çizilmişti: İyi notlar al, üniversiteden mezun ol, yirmi dört yaşına geldiğinde lisanlı bir hemşire ol, sıkı çalış ve kariyer yap. Bu arada, biraz

eğlenmeyi ihmal etme; insan bir kez genç olur, değil mi? Kız arkadaşlarıyla takıl ve işin ciddi boyutlara ulaşmasına izin vermeden birkaç çocukla çık. Sonra, belki otuzuna merdiven dayamışken, *onunla* tanış. Onunla çık, âşık ol ve evlen. Bir iki yıl sonra çocuk yapmaya başla. İki mükemmel olurdu, tercihen bir erkek bir kız; ama bu son kısım gerçekleşmese bile hayal kırıklığına uğramayacağını biliyordu. Yani, en azından biri kız olduğu sürece.

Ergenliğinde ve yirmili yaşlarında bu hedeflerin hepsine bir bir tik attı. Ardından tam zamanında Josh çıktı. Altı yıl sonra hâlâ bekâr ve çocuksuz olacağı aklının ucundan bile geçmezdi ve planın tam olarak nerede yolundan saptığını anlamakta güçlük geçiyordu. Josh kendisinin de evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğini söylemişti. Peki tüm bu zaman boyunca ne yapmışlardı? Altı yıl nereye gitmişti?

Hope'un kesin olarak bildiği tek şey vardı: Otuz altısında olmak, otuz beşinde olmaktan çok farklıydı. Bunu geçen Nisan'daki doğum gününde öğrenmişti. Ailesi oradaydı, Josh oradaydı ve mutluluk verici bir etkinlik olması gerekiyordu ama Hope pastaya şöyle bir bakmış ve aklından şunu geçirmişti: *Vay canına, ne ÇOK mum var!* Hepsinin söndürmek uzun zaman almış gibi gelmişti.

Onu rahatsız eden şey yaş meselesi değildi. Otuzundan çok kırkına yakın olmak da değildi. Ruhen hâlâ yirmi beşine yakın hissediyordu. Ama ertesi gün –sanki Tanrı suratına bir tokat atmak suretiyle çok da nazik olmayan bir hatırlatmada bulunmak istemiş gibi– soğan doğrarken parmağını kesen otuz altı yaşında bir hamile kadın acil servise geldi. Kan içindeki parmağına lokal anestezi yapıp dikey atılırken, kadın esprili bir şekilde, hamileliği *geriyatrik* olmasa böyle bir şey için hastaneye gelmeyeceğini söyledi.

Hope hemşirelik okulundayken bu terimi duymuş ama acil servis travma hemşiresi olarak doğru dürüst hamile kadın görmeyince unutmuştu.

“Buna geriyatrik hamilelik denmesinden nefret ediyorum,” dedi Hope. “Yaşlı değilsin ki.”

“Değilim. Ama inan bana, yirmili yaşlarımdaki hamileliklerimden çok farklı.” Kadın gülümsedi. “Üç oğlum var ama bir de kız deneyelim dedik.”

“Ve?”

“Bir erkek daha.” Kadın gözlerin devirdi. “Senin kaç çocuğun var?”

“Ah,” diye yanıtladı Hope. “Hiç yok. Evli değilim.”

“Takma kafanı. Daha zamanın var. Kaç yaşındasın? Yirmi sekiz?”

Hope *geriyatrik hamilelik* terimini tekrar düşünerek zorla gülümsedi. “Aşağı yukarı,” diye cevap verdi.

Düşüncelerinden yorulan –ve kendine acımaktan gerçekten, gerçekten usanan– Hope dikkat dağıtacak bir şeyin iyi olacağını düşündü. Yazlığa gelirken market alışverişi yapmaya üşendiği ve bir süreliğine evden çıkmaya ihtiyacı olduğu için, ilk olarak yol kenarındaki sebze stantlarından birine gitti. Stant adanın hemen dışındaydı ve Hope kendini bildi bileli aynı yerdeydi. Hasır bir sepete yeşil kabak, sarı kabak, marul, domates, soğan ve biber doldurduktan sonra komşu adaya gidip birkaç İspanyol uskumrusu satın aldı. Ama yazlığa geriye döndüğünde aç olmadığını fark etti.

Pencereleri açtıktan sonra aldıklarını buzdolabına yerleştirdi, kendine bir kadeh şarap doldurdu ve sıradaki

kutuları ayıklamaya girişti. Robin ve Joanna'yı aklından çıkarmadan seçici olmaya çalışarak, kalabalık bir hatıralık eşya yığınının tek bir kutuya indirgedi ve kutuyu dolaplardan birine kaldırdı. Aşağı katta kalanları çöp tenekelerine taşıdığında günlük görevini tamamladığına ikna oldu. Scottie peşinden gelmişti ve sahilde tekrar arkasından koşmak istemeyen Hope onunla birlikte bir süre evin önünde oyalandı.

Saatine bakarken Josh'a telefon etme isteğini yenmek için büyük çaba sarf etti. Josh'un Caesars Palace'ta kaldığını biliyordu ama kendi kendine *beni aramak isterse yazlığın numarası biliyor* dedi. *Bunun yerine*, diye düşündü, *neden kendime biraz zaman ayırmayayım?* Biraz kestirmeye gerçekten ihtiyacı vardı; dün geceki uykusuzluk onu şimdi yakalamıştı. Oturma odasındaki kanepeye uzandı... ve sonrasında bildiği tek şey, ikinci vakti olduğuydu. Açık pencerelerden, gitar çalıp şarkı söyleyen birinin soluk sesleri duyuluyordu.

Pencereden dışarıya bakınca korkulukların arasından Tru'nun parçalı görüntüsünü yakaladı. Mutfağı toparlarken birkaç dakikalığına müziğe kulak verdi ve daha önceki kasvetli düşüncelerine rağmen elinde olmadan gülmüsedti. En son ne zaman ilk görüşte birinin çekimine kapıldığını hatırlayamadı. Üstelik gidip adamı kahve içmeye davet etmişti! Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu.

Tezgâhları sildikten sonra uzun bir banyonun iyi geleceğine karar verdi. Köpük banyosundan hoşlanıyordu ama günlük hayatın koşturması duş almayı öne çıkarıldığından banyo yapmak biraz lüks kaçıyordu. Küveti doldurduktan sonra uzun bir süre suda kalarak gerginliğin vücudundan yavaş yavaş çekildiğini hissetti.

Sonra kendini bir bornoza kundaklayıp raftan bir kitap

çekti: Eski bir Agatha Christie gizemi. Ergenlik döneminde kitapları çok sevdiğini hatırlıyordu; o halde, neden olmasındı? Kanepeye oturup hikâyeye daldı. Kolay okunan bir kitap olsa da içindeki gizem bugünlerde televizyonda rastladıkları kadar iyiydi ve sonunda bir kenara koyduğunda kitabı yarılarmıştı. O sırada, güneş ufukta alçalıyordu ve acıktığını fark etti. Bütün gün bir şey yememişti ama hiç yemek yapma modunda değildi. İkinci vaktinin rahatlatıcı akışını devam ettirmek istiyordu. Üzerine kot pantolon, sandalet ve kolsuz bir bluz geçirip hızlıca makyajını tazeledi ve saçını arkasında toplayıp atkuyruğu yaptı. Scottie'yi besleyip ön bahçeye saldı –köpek onunla birlikte gitmeyeceğini anlayınca gözle görülür bir hayal kırıklığı yaşadı– ve kapıyı kilitledi. Ardından, evin arka terasından çıktı, patikayı geçti ve merdivenlerden sınıfta indi. Ne zaman ailecek Sunset Plajı'na gelseler en az bir kez Clancy's'de yemek yerlerdi ve Hope böyle bir gecede bu geleneği devam ettirmekle iyi yaptığını düşündü.

Terasta Akşam Gemeği

Clancy's iskeleden birkaç dakika yürüme mesafesindeydi ve Tru sahilden büyük terasa tırmanmadan önce bile yeri sevmişti. Konuşma ve kahkaha sesleriyle iç içe geçen müzik kulağına kadar geliyordu. Merdivenlerin yukarısında, beyaz Noel ışıklarıyla süslenmiş, soluk harflerle restoranın adının yazdığı, ahşap bir kemerden geçti.

Teras, alevleri rüzgârla titreyen öbek öbek tiki meşalelerle aydınlatılıyordu. Korkuluk boyunca uzanan, kabukları pul pul olmuş bar masaları ve uyumsuz bar tabureleri, terasın ortasındaki, yarısı boş olan ahşap masa topluluğunu çevreliyordu. İçeride de masalar vardı; mutfak sol taraftaydı ve tek tük insanın oturduğu bar alanı Tru'nun ilgiyle fark ettiği bir müzik kutusuna ev sahipliği yapıyordu. Rafında bir top güllesi bulunan bir şömine de vardı ve onu çevreleyen duvar gemi eşyalarıyla; eski bir ahşap gemi dümeni, Karasakal'a ithafen yazılmış bir methiye ve birkaç gemi flaması. Tru etrafını incelerken, ellili yaşlarının ortalarında görünen bir kadın garson elinde bir tepsi yiyeceklerle yaylı bar kapısından terasa çıktı.

“İçeride veya dışarıda, istediğin yere oturabilirsin,” diye seslendi Tru’ya. “Birazdan bir menü getiririm.”

Gece içeride heba edilemeyecek kadar muhteşemdi, Tru bu yüzden korkuluk tarafındaki bar masalarından birine, okyanusu karşısına alarak oturdu. Ay suyun yüzeyini aydınlatarak ufkun hemen üzerinde asılı duruyordu ve Tru bildiği dünyayla burası arasındaki zıtlığa tekrar hayret etse de bazı temel benzerlikler yakaladı. Geceleri vahşi doğa gizli tehlikelerle dolu, karanlık ve gizemli olurdu; Tru’ya göre deniz de öyleydi. Gündüzleri yüzebiliyordu ama bunu gece yapmanın korkusu, kalbinin derinliklerindeki ilkel bir seviyede yankılandı.

Garson bir menü bıraktı ve hızlı adımlarla mutfığa geri döndü. Tru o sırada müzik kutusundan gelen şarkıyı tanıyamadı. Buna alıştı. Turistleri cipiyle gezdikten sonra, sık sık, hiç duymadığı filmlerden, televizyon şovlarından bahsettiklerini duyardı; aynı şey müzik grupları ve şarkılar için de geçerliydi. Beatles’ı biliyordu –kim bilmezdi ki?– ve gitar çalarken onların şarkılarını tercih ediyor, ruh haline göre araya biraz Bob Dylan, Bob Marley, Johnny Cash, Kris Kristofferson, the Eagles ve Elvis Presley karıştırıyordu. Müzik kutusunda çalan şarkı Tru için biraz fazla klavye ağırlıklıydı ama akılda kalan bir melodisi vardı.

Tru menüyü incelediğinde, klasik burgerler ve patates kızartmalarının yanı sıra, geniş bir deniz ürünleri listesi görünce hoş bir sürpriz yaşadı. Ne yazık ki deniz ürünlerinin çoğu kızartmaydı. Diğer seçenekleri eleyerek orkinos ızgara ve orfoz tavadan birini seçmeye karar verdikten sonra menüyü katladı ve dikkatini tekrar okyanusa çevirdi.

Garson dakikalar sonra elinde bir içki tepsisiyle boy gösterip yan masalardan bazılarında oyalandı ama ondan

tarafa hiç bakmadan içeriye geri döndü. Boş ver, dedi Tru içinden; gidecek bir yeri yoktu ve bütün gece onundu.

Teras girişinde bir hareket algılayarak bakışlarını kaldırdı ve Hope'un terasa çıktığını görünce şaşırdı. Muhtemelen aynı vakitlerde sahile inmişlerdi ve bir an, *acaba evden çıktığımı görüp peşime mi takıldı*, diye düşündü. Bu düşünceyi çabucak aklından uzaklaştırırken böyle bir şeyin neden aklına geldiğini merak etti. Ona bakarken yakalanmak istemeyerek tekrar denize döndü ama sabahın erken saatlerinde gittiği misafirliği kafasında geri sarıp oynatırken buldu kendini.

Gülümsemesi yüzünden, diye düşündü. Hope'un gülümsemesini gerçekten sevmişti.

Hope mekânın hiç değişmemiş görünmesine hayret etti. Babasının burayı sevmesinin nedenlerinden biri de buydu—dünya değiştikçe, Clancy's'de daha rahat ettiğini söylerdi—ama Hope babasının aslında dünyanın en iyi limonlu bezeli tartını yemek için buraya geldiğini biliyordu. Clancy'nin annesi tarafından on yıllar önce mükemmelleştirildiği söylenen tarif peş peşe altı eyalet fuarında mavi kurdele kazanmakla kalmamış, iddialara göre California'daki restoran zinciri Marie Callender'in bir tarifine de ilham vermişti. Gerçek ne olursa olsun, Hope bir dilim turtanın çoğunlukla sahildeki bir geceyi noktalamanın en iyi yolu olduğunu kabul ediyordu. Tatlı ile ekşinin karışımında her zaman tam kıvamında olan bir şeyler vardı.

Terasa bakındı. Yıllardır ailecek buraya geldikleri halde hiç içeride oturmamışlardı ve Hope'un aklında şimdi

de böyle bir şey yoktu. Sağında, korkulukların yanındaki üç bar masası doluydu; solunda, daha fazla boşluk vardı. Otomatik olarak o tarafa yöneldi ama Tru'yu tanır tanımaz durdu.

Masada tek başına oturduğunu görünce Tru'yu Sunset Plajı'na getiren şeyi merak etti. Buluşacağı adamı tanımadığından bahsetmişti ama Zimbabve'den buraya uzun bir yol vardı ve Sunset Plajı'nın yabancı turistlerin pek ilgi göstermediği bir yer olduğunu biliyordu. Tüm o yolu tepecek kadar önemli olan bu adam kimdi acaba?

Tam o sırada Tru ellerini kaldırarak onu selamladı. Hope tereddüt etti, *en azından bir merhaba demeliyim* diye düşündü ve masaya doğru yürüdü. Yanına geldiğinde Tru'nun taktığı eski püskü deri bilekliği ve gömleğinin üst düğmesinin açık duruşunu tekrar fark etti; böyle bir kıyafetle vahşi doğaya dalışını hayal etmek zor değildi.

"Merhaba Tru. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Ben de seni."

Hope daha fazlasını söylemesini bekledi ama Tru yapmadı. Bunun yerine Hope'un gözlerinin içine öyle uzun uzun baktı ki Hope beklenmedik bir tedirginlik hissetti. Tru'nun aralarındaki sessizlikten ona kıyasla daha rahat olduğu belliydi ve Hope hissettiğinden daha sakin görünmeye gayret ederek atkuyruğunu omzunun üzerinden geriye attı. "Günün geri kalanı nasıldı?" diye sordu.

"Nispeten sakın. Yüzmeye gittim. Sen?"

"Biraz market alışverişi ve evde ufak tefek işler yaptım. Sanırım bir ara senin gitar çaldığını duydum."

"Umarım rahatsızlık vermemişimdir."

"Yok canım," dedi Hope. "Çaldığın şeyleri sevdim."

"Bu iyi, çünkü büyük ihtimalle aynı şarkıları tekrar tekrar duyacaksın."

Hope diğer masaları inceledikten sonra başıyla Tru'nun önündeki menüyü işaret etti. "Uzun zamandır bekliyor musun?"

"Çok uzun değil. Garson meşgul görünüyor."

"Burada servis hep yavaştır. Samimi ama yavaş. Dünyanın bu köşesindeki diğer her şey gibi."

"Kendine özgü cazibeleri de var." Tru karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Bana katılmak ister misin?"

Hope soruyu duyar duymaz bunu bir kırılma noktası olarak gördü. Köpeğini kurtaran komşusunu kahve içmeye davet etmek başka bir şeydi, onunla akşam yemeği yemek başka. Plansız olsun olmasın, bunun bir randevudan hiçbir eksiği yoktu ve aklından geçenleri Tru'nun anladığından şüphelendi. Ama hemen cevap vermedi. Bunun yerine, titrek ışıktaki onun yüzünü inceledi. Birlikte yaptıkları yürüyüşü ve evinin terasındaki sohbetlerini hatırladı; Josh'u, Las Vegas'ı ve plaja tek başına gelmesiyle sonuçlanan kavgayı düşündü.

"Seve seve," dedi sonunda, bunu ne kadar içten söylediğini fark ederek. Hope sandalyesini çekip yerine yerleşene kadar Tru ayakta bekledi. Tru geri oturduğunda Hope kendini bambaşka biri gibi hissediyordu. Yapmakta olduğu şeyi düşününce hafiften canı sıkıldı ve ayaklarını tekrar yere indirmesini umut ederek menüye uzandı. "Alabilir miyim?"

"Elbette."

Hope onun bakışlarını üzerinde hissederek menüyü açtı. Havadan sudan konuşursa pır pır eden yüreğinin yatışacağını düşünerek, "Sen ne alıyorsun?" diye sordu.

"Orkinos ya da orfoz. Garsona hangisinin daha iyi olduğunu soracaktım ama belki sen de bilirsin."

"Orkinos her zaman lezzetlidir. Annem ne zaman bu-

raya gelse hep orkinos söyler. Çevredeki birkaç balıkçıyla anlaşmaları olduğu için her gün tazedir.”

“O halde orkinos,”

“Ben de öyle yapmalıyım. Yengeç köfteleri de çok lezzetli. Ama yağda kızartılıyor.”

“Yani?”

“Benim için iyi değil. Yani kalçalarım için.”

“Bence endişe edecek bir şeyin yok. Güzel görünüyorsun.”

Hope bir şey demedi. Bunun yerine, yanaklarına kan bastığını hissederken, başka bir çizginin daha aşıldığını fark etti. Gururu okşanmıştı elbette ama artık kesinlikle çıkıyormuş gibiydiler. Bunlardan herhangi birini öngörmesi imkânsızdı. Menüye odaklanmaya çalıştı ama kelimeler sağa sola zıplıyor gibiydi. Sonunda menüyü bir kenara koydu.

“Sanırım yengeç köftesine karar verdin,” dedi Tru.

“Nereden bildin?”

“Alışkanlık ve gelenek çoğu zaman değişimi arzu edilmeyen bir şeye dönüştürür.”

Bu cevap, malikânesindeki ahşap panelli bir kütüphanede oturan bir İngiliz soylusunu akla getiriyordu: Hope’un karşısındaki adamla hiç bağdaşmayan bir görüntü.

“Kesinlikle kendine has bir ifade tarzın var,” diye yorumladı Hope gülümseyerek.

“Öyle mi?”

“Amerikalı olmadığın belli oluyor.”

Bu Tru’nun hoşuna gitmiş gibiydi. “Scottie nasıl? Hâlâ sağa sola kaçıyor mu?”

“Delişmen haline geri döndü. Onu tekrar sahile götürmediğim için galiba bana kızgın. Ya da, en azından, küskün.”

“Kuşları kovalamayı seviyor gibi.”

“Yakalamadığı sürece. Yakalarsa, muhtemelen ne yapacağını bilemez.”

Garson, az önceki halinden daha telaşsız görünerek yaklaştı. “İkiniz ne içmek istediğinize karar verdiniz mi?”

Tru göz ucuyla bakınca Hope başıyla onayladı. “Sanırım sipariş vermeye hazırız,” dedi Tru. Garsona yemekleri söyledi ve restoranda yerel fıçı bira olup olmadığını sordu.

“Üzgünüm tatlım,” diye cevapladı garson. “Burada fantastik şeyler de yok, fıçı bira da. Sadece Budweiser, Miller ve Coors ama şişeler buz gibi.”

“O halde bir Coors deneyeyim,” dedi Tru.

“Peki sen?” diye sordu kadın, Hope’a dönerek.

Hope yıllardır bira içmemiştir ama, her nedense, şu anda kulağına tuhaf şekilde cazip geliyordu. Üstelik kaygısını hafifletecek bir şeye şiddetle ihtiyacı vardı. “Aynı-sından alayım,” dedi. Garson başıyla onayladıktan sonra onları yalnız bıraktı. Hope peçetesini alıp kucağına serdi.

“Ne zamandır gitar çalıyorsun?” diye sordu.

“Rehber çıraklığı yaparken başladım. Kampta birlikte çalıştığım adamlardan biri geceleri çalardı. Bana birkaç ders vermeyi teklif etti. Sonraki yıllarda kendim ufak ufak ilerlettim. Sen de bir şeyler çalıyor musun?”

“Hayır. Çocukken biraz piyano dersi aldım ama hepsi bu. Ama ablam çalıyor.”

“Bir ablan mı var?”

“İki,” dedi Hope. “Robin ve Joanna.”

“Sık görüşüyor musunuz?”

Hope başıyla onayladı. “Elimizden geldiğince. Ailenin tümü Raleigh’de yaşıyor ama bugünlerde tatiller veya doğum günleri dışında herkesi bir araya toplamak gittikçe zorlaşıyor. Robin ve Joanna hem evliler hem de çalışıyorlar ve çocukları onları sürekli koşturuyor.”

“Oğlum Andrew da aynı şekilde.”

Garson içeceklerle dolu bir tepsiden masaya iki şişe bıraktı. Hope şaşkınlık içinde başını yana eğdi.

“Bir oğlun olduğunu bilmiyordum.”

“On yaşında. Çalışma programımdan dolayı çoğunlukla annesiyle yaşıyor.”

“Çalışma programı?”

“Sekiz hafta aralıksız çalışıyorum, sonra iki haftalığına eve dönüyorum.”

“Bu ikiniz için de zor olmalı.”

“Bazen,” diye onayladı Tru. “Bununla birlikte, bundan başka bir şey bilmeden büyüdü, dolayısıyla buna alışık diyorum kendi kendime. Ayrıca, bir araya geldiğimizde çok eğleniyoruz. Bir haftalığına buraya geleceğimi öğrenince pek mutlu olmadı.”

“Buradayken onunla hiç konuştun mu?”

“Hayır ama yarın aramayı planlıyorum.”

“Nasıl bir çocuk?”

“Meraklı. Zeki. Yakışıklı. Kibar. Ama ben tarafliyım.” Tru sıırttı ve birasından bir yudum aldı.

“Olmalısın da. O senin oğlun. Bir gün o da rehber olmak istiyor mu?”

“Öyle söylüyor ve vahşi doğada vakit geçirmekten benim kadar hoşlanıyor. Ama bunun yanında, yarış arabası pilotu olmak istediğini de söylüyor. Ve bir veteriner. Ve belki cılgın bir bilim adamı.”

Hope güldü. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Sonuçta kendi kararını kendisi verecek, hepimizin yaptığı gibi. Bir rehber olmak alışılmışın dışında bir hayat sürmek demektir ve herkese göre değildir. Ayrıca evliliğimin sona ermesinin nedenlerinden biriydi. Kim, daha iyisini hak ediyordu.”

“Görünüşe göre eski karınla iyi geçiniyorsunuz.”

“Öyle. Ama Kim geçinilmesi kolay biridir ve harika bir annedir.”

Hope, onun eski karısından bahsetme şeklinden etkilmiş halde birasına uzanırken, bunun onun hakkında olduğu kadar, eski karısı hakkında da çok şey anlattığını düşündü.

“Ne zaman dönüyorsun?”

“Pazartesi sabahı. Sen?”

“Pazar herhangi bir vakitte. Pazartesi günü iş var. Görüşmen ne zaman?”

“Cumartesi öğleden sonra.” Tru birasını yudumladıktan sonra şişesini usulca masaya indirdi. “Babamla görüşeceğim.”

“Ziyaret mi yani?”

“Hayır,” diye yanıtladı Tru. “Onu ilk kez göreceğim demek istedim. Aldığım mektuba göre ben doğmadan önce Zimbabve’den ayrılmış ve kısa süre öncesine kadar varlığımdan haberi yokmuş.”

Hope dudaklarını araladı, sonra tekrar kapattı. Bir süre sonra, “Babamı tanımadığımı hayal edemiyorum,” diyebilirdi. “Zihnin saatte yüz atmış kilometreyle gidiyor olmalı.”

“Sıra dışı bir durum olduğunu kabul ediyorum.”

Hope ne diyeceğini bulmaya çalışarak başını iki yana salladı. “Yerinde olsam konuşmaya nereden başlayacağımı bilemezdim. Hatta ona ne soracağımı bile bilemezdim.”

“Ben biliyorum.” Tru ilk kez yan tarafına baktı. Tekrar konuştuğunda sesi kıyıya vuran dalgaların sesinde kayboluyordu. “Ona annemi sormak istiyorum.”

Hope bunu beklemiyordu ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Tru’nun yüzünde anlık bir üzüntü yakaladı ama Tru tekrar ona döndüğünde gitmişti.

“Görünüşe göre ikimizin önünde de unutulmaz bir hafta sonu var,” dedi Tru.

Konuyu değiştirmek istediği belliydi; Hope, artan merakına rağmen, oyunbozanlık yapmadı. “Umarım yağmur yağmaz. Yoksa Ellen büyük ihtimalle gözyaşlarına boğulur.”

“Nedime olduğunu söylemiştin?”

“Öyleyim. Ve şükürler olsun ki elbise hakikaten çok şık.”

“Elbise?”

“Nedimeler gelinin seçtiği birörnek elbiseleri giyerler. Ve gelinin tarzı her zaman mükemmel olmaz.”

“Tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibisin.”

“Bu sekizinci nedimeliğim,” diyerek iç geçirdi Hope. “Altı arkadaş ve iki abla. İçlerinde belki iki elbiseyi giymişimdir.”

“Elbiseyi sevmezsen ne olur?”

“Hiç. Fotoğraflardan muhtemelen hayatının sonuna kadar nefret etmen dışında. Bir gün evlenirsem, sırf bazılarından intikam almak için iğrenç elbiseler seçeceğim.”

Tru bir kahkaha patlattı ve Hope bu kahkahadan hoşlandığını fark etti; derin ve gümbürtülü; bir deprem başlangıcı gibi.

“Bunu yapmazsın.”

“Yapabilirim. Elbiselerden biri limon yeşiliydi. Kabarık omuzlu. Hem de Robin ablamın düğününde. Joanna’yla ben bu elbise yüzünden hâlâ onunla dalga geçeriz.”

“Ablan kaç yıldır evli?”

“Dokuz yıl,” dedi Hope. “Kocasını Mark bir sigorta uzmanı; sessiz sakın ama çok iyi biri. Üç çocukları var. Joanna da yedi yıldır Jim’le evli. Jim avukat ve iki küçük kızları var.”

“Gayet yakın gibisiniz.”

“Öyle,” dedi Tru. “Ayrıca, yakın yerlerde yaşıyoruz. Yine de, elbette trafiğe bağlı olarak, birbirimizin evine gitmek yirmi dakikamızı alabiliyor. Senin geldiğin yerde böyle dertler yoktur herhalde.”

“Harare ve Bulawayo gibi büyük şehirlerde de trafik sorunu var. Görsen şaşarsın.”

Hope bu şehirleri gözüne canlandırmaya çalıştı ama beceremedi.

“Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama Zimbabve de-yince aklıma sadece uydu kanallarındaki belgeseller geliyor. Filler, zürafalar, bunun gibi şeyler. Sen her gün ne görüyorsan. Orada şehirler olduğunu biliyorum ama gözümde canlandırdığım her şey muhtemelen yanlış.”

“Sanırım diğer şehirlerden farklı değiller. Güzel mahalleler de var, muhtemelen hiç gitmemen gereken mahalleler de.”

“Vahşi doğadan şehre döndüğünde kültür şoku yaşıyor musun?”

“Her defasında. Gürültüye, trafiğe ve insan sayısına alışmak hâlâ bir iki günümü alıyor. Bunda bir çiftlikte büyümemin de payı var elbette.”

“Annen çiftçi miydi?”

“Büyükbabam.”

“Çiftlikte büyüyen bir çocuk nasıl bir rehber oldu?”

“Bu çok uzun ve karmaşık bir hikâye.”

“İyi hikâyeler genellikle öyledir. Sakıncası yoksa anlatır mısın?”

Soruyu sorduğu anda garson yemeklerle birlikte geldi. Tru birasını bitirip ikincisini istedi; Hope da onun yolundan gitti. Yemekler lezzetli kokuyordu ve garson bu kez içecekler konusunda elini öyle çabuk tuttu ki iki birayla geri döndüğünde ikisi de daha yemeklerin tadına bakma-

mıştı. Tru birasını kaldırdı ve Hope'un da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

"Büyülü akşamlara," dedikten sonra şişesini Hope'un-
kine vurdu.

Clancy's'deki gayri resmiliğin orta yerinde şerefe ka-
deh kaldırmanın resmiliğinden mi bilinmez, Hope ger-
ginliğinin hangi ara yok olup gittiğini anlayamadı. Bunu
Tru'nun içi dışı bir olmasına bağladı ve bu, çok sayıda in-
sanın oldukları gibi görünmek yerine, oynamak zorunda
olduklarına inandıkları bir rolü oynayarak hayatlarını
geçirdiklerine dair izlenimini güçlendirdi.

"Sorduğun soruya dönersek, anlatmakta bir sakınca
görmüyorum ama sanırım akşam yemeği bunun için pek
uygun değil. Belki sonra?"

"Elbette." Hope omuz silkti. Bir yengeç köftesini ikiye
bölüp bir ısırık aldı. Muhteşem, her zamanki gibi. Tru'nun
orkinosun tadına baktığını görünce, "Nasıl?" diye sordu.

"Çok lezzetli," dedi Tru. "Seninki?"

"İkisini birden yememek çok zor olacak. Ama bu hafta
sonu o elbiseye girmem lazım."

"Ve bu elbise sık olanlardan biri."

Söylediği her şeyi hatırlıyormuş gibi görünmesi Hope'un
gururunu okşadı. Yemek boyunca samimi hikâyelerle dolu
bir sohbete giriştiler. Hope ona biraz Ellen'dan bahsetti
ama arkadaşının pervasız maceralarını anlatırken, uyuş-
turucu satıcısı eski erkek arkadaş gibi geçmişinin karan-
lık dönemlerini örtbas etti. Diğer yurt arkadaşlarından
da bahsetti, derken, sonunda ailesine geçti. Öğretmen bir
anne babayla büyümenin nasıl bir şey olduğundan, ço-
cuklarının ev ödevlerini kimseden yardım almadan, tek
başlarına planlayıp yapmayı öğrenmeleri için nasıl ısrar
ettiklerinden bahsetti. Tru'ya kros ve atletizm koşuları-

nı tarif ederken, tüm kızlarına koçluk yapan babasının bu konudaki maharetine duyduğu hayranlığı dile getirdi. Annesiyle kurabiye pişirme anılarından bahsetti. İşinden de bahsetti; acil servisteki günlerinin yoğun temposundan, samimi olduğu hasta ve hasta yakınlarından. Josh'un düşüncelerine izinsiz girdiği zamanlar olsa da, bunlar şaşırtıcı bir şekilde az ve seyrekti.

Onlar konuşurlarken yıldızlar yavaş yavaş gökyüzünün her yerine yayıldı. Dalgalar ay ışığında parladı, denizin tuzlu kokusunu taşıyan esinti biraz daha güçlendi. Diğer müşteriler girip çıkarken, rüzgârla pır pır eden tiki meşaleler masaların üzerine turuncu ışıltılar yaydılar. Ortamdaki sesler önce azaldı, gece ilerledikçe iyice dindi; sohbetler sadece kısık sesli kahkahalarla ve müzik kutusunda tekrar tekrar dönen şarkılarla bölünür oldu.

Masadaki tabaklar toplandıktan sonra garson iki dilim limonlu bezeli tartla geldi ve Tru'nun bu tatlının erdemlerini öve öve bitiremeyen Hope'un abartmadığını anlaması için tek bir ısırık yetti. Tathyla oyalanırken çoğunlukla Tru konuştu. Çalıştığı çeşitli kamplardan bahsetti; arkadaşı Romy'yi, uzun bir günün sonunda gitar çalması için nasıl başının etini yediğini anlattı. Kim'le boşanması hakkında biraz daha detay verdi ve uzun bir süre Andrew'u anlattı. Hope onun sesindeki özlemde Andrew'u şimdiden özlediğini görebiliyordu ve bu, bir kez daha, bir çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğini hatırlattı ona.

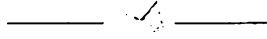
Hope, Tru'nun kendi kişiliğiyle ve seçtiği yaşamla barışık olduğunu seziyordu ama terazinin diğer yanında iyi bir baba olup olmadığına dair mutlak bir belirsizlik de vardı. Hope bunu normal karşıladı ama Tru'nun bütün bu konulardaki dürüstlüğü aralarındaki samimiyeti de keskinleştiriyormuş gibiydi. İşte bu Hope'un normal

karşılacağı bir şey değildi, özellikle de bir yabancıyla. Kendini, birden fazla kez, onu daha iyi duyabilmek için farkında olmadan masanın üzerinden öne doğru eğilirken buldu ve ne yaptığını anlar anlamaz hemen toparlandı. Sonra, Andrew'u hastaneden ilk eve getirdiklerinde nasıl korktuğunu gülerek anlatan Tru'ya beklenmedik şekilde kanının kaynadığını düşündü. Yakışıklı olduğuna şüphe yoktu ama asıl mesele, bu akşam yemeği sohbetinin, bir ömür boyu sürecek sonsuz sohbetlerin başlangıcı olduğunu hayal etmenin hiç zor olmamasıydı.

Kendini aptal gibi hissederek bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. Geçici olarak komşuydular, daha fazlası değil. Ama yakınlık hissi kaldı ve gece uzayıp giderken yüzünün normalden fazla kızardığının farkındaydı.

Hesap geldiğinde Tru otomatik olarak kaptı. Hope bülüşmeyi teklif ettiyse de Tru başını iki yana sallayan. "Lütfen. İzin ver," demekle yetindi. O sırada, gökyüzünün doğusunda, ayı kısmen perdeleyen bir bulut yumağı belirmişti. Ama son tabaklar da toplanırken konuşmaya devam ettiler. Nihayet yerlerinden kalktıklarında Hope ne kadar rahatlamış hissettiğine şaşırarak göz ucuyla Tru'ya baktı. Birlikte teras kapısına yöneldiler. Hope, Tru'nun kapıyı kendisi için açmasını izlerken, hayatının en şaşırtıcı günlerinden birini bu akşam yemeğinden daha iyi taçlandırarak bir şey olmadığından emindi.

Gece G r y    

Tru yıllardır binlerce turistle iletişim kura kura insan sarrafı olmuştu. Sahile adım atıp kendisine doğru dönen Hope'un bir ho nutluk aurası yaydığını hissetti, oysa restoranda ilk göz göze geldiklerinde bu yoktu. O sırada ihtiyat ve belirsizlik, hatta belki de endişe sezmi ti ve bu zoraki sohbeti kötü duygular bırakmayacak şekilde sonlandırmak onun için kolay olduğu halde, yapmamı tı. Bir sebepten, Hope'un tek başına yemek yemesinin, boğu tuğu meçhul  eytanların üstesinden gelmesinde hiçbir faydası olmayacağını d   nm  ti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Hope, Tru'nun kulaklarına melodik gelen bir tonda. “Bir an için uzaklara dalıp gittin.”

“Yaptığımız sohbeti düşünüyordum.”

“Muhtemelen haddinden fazla konuştum.”

“Hiç de değil.” Sabahki rutinlerini tekrarlayarak sahilde yan yana yürümeye ba ladılar, hatta bu kez daha yavaş bir tempoda. “Hayatınla ilgili bir şeyler öğrenmek hoşuma gitti.”

“Neden acaba? Pek ilginç bir hayatım yok.”

Çünkü ilgimi çekiyorsun, diye düşündü Tru ama bunu ona söylemedi. Bunun yerine, Hope’un gece boyunca bahsetmediği konuya nokta atışı yaptı. “Erkek arkadaşın nasıl biri?”

Hope’un soru karşısında afalladığı yüzünden belliydi. “Bir erkek arkadaşım olduğunu nasıl bildin?”

“Sana Scottie’yi hediye ettiğini söylemiştin.”

“Ah... doğru ya. Öyle dedim, değil mi?” Bir anlığına dudaklarını büzdü. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Ne anlatmak istersen.”

Hope sandaletlerinin kuma battığını hissetti. “Adı Josh ve kendisi bir ortopedi cerrahı. Zeki, başarılı ve... iyi bir adam.”

“Ne zamandır çıkıyorsunuz?”

“Altı yıldır.”

“Ciddi gibi görünüyor.”

“Evet,” diye onayladı Hope ama sesi daha çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi çıktı.

“Düğüne o da geliyor herhalde?”

Hope cevap vermeden önce birkaç adım yürüdü. “Aslında, gelmiyor. Gelmesi gerekiyordu ama birkaç arkadaşıyla birlikte Las Vegas’a gitmeye karar verdi.” Mutsuzluğunu ele veren, yarım bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Bu aralar aramız biraz limoni ama eminim üstesinden geliriz.”

Akşam yemeğinde neden ondan bahsetmediği belli olmuştu. Yine de... “Bunu duyduğuma üzüldüm. Ve bu konuyu açtığıma.”

Hope başını öne arkaya sallarken, Tru önündeki kumlarda su sıçratarak geçip giden bir şey fark etti. “Bu da neydi?” diye sordu.

“Bir hayalet yengeç,” dedi Hope. Konunun dağılmasından duyduğu rahatlık sesine yansımıştı. “Geceleri kumların içindeki yuvalarından çıkarlar. Ama zararsızdırlar.”

“Çok fazla var mı?”

“Eve gidene kadar yüzlercesini görürsek şaşırmam.”

“Bildiğim iyi oldu.” Önlerinde uzanan iskele yalnız ve ıssız görünüyordu. Tru, denizin açıklarında, kumsalla arasında karanlık derin sulardan oluşan bir mesafe bulunan, uzak bir trol teknesinin ışıklarını gördü.

“Şimdi ben de kişisel bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette,” diye yanıtladı Tru.

“Babana neden anneni sormak istiyorsun? Bunun seni rehber olmaya iten nedenlerle bir ilgisi var mı?”

Tru onun güçlü sezgilerine gülümsedi. “Aslında, var.” Nereden başlayacağını düşünerek elini cebine soktuktan sonra içinden geldiği gibi konuşmaya karar verdi. “Babama onu sormak istiyorum, çünkü annemi aslında hiç tanımadığımı düşünüyorum. Nelerden hoşlanırdı, nelere üzülüp nelerden mutlu olurdu, ne tür hayaller kurardı. Öldüğünde daha on bir yaşındaydım.”

“Bu korkunç,” diye mırıldandı Hope. “Çok küçükmüşsün.”

“O da küçüktü,” diye karşılık verdi Tru. “Beni doğduğunda çocuk sayılırdı. Birkaç yıl sonra hamile kalsaydı, muhtemelen daha büyük bir skandal olurdu. Ama savaş biteli fazla olmamıştı ve savaş sonrasında eski bir askere âşık olan tek genç kız o değildi. Dahası, yaşadığımız yerden dolayı medeniyetin geri kalanından kopuktuk, dolayısıyla uzun bir süre boyunca çiftlikteki işçiler dışında kimsenin benden haberi bile olmamış olabilir. Büyükbabama bu konuyu sır olarak sakladı. İnsanlar sonunda öğrendiler ama o zamana kadar haber çoktan bayatlamıştı.

Üstelik annem hâlâ genç ve güzeldi; ve zengin bir adamın kızı olarak epey revaçtaydı. Ama dediğim gibi, kendimi onu tanıyormuş gibi hissetmiyorum. Adı Evelyn'di ama onların annem hakkında konuştuklarını, hatta öldükten sonra adını bile andıklarını duymadım."

"Onların?"

"Büyükbabamın. Ve üvey babam Rodney'in."

"Peki neden?"

Tru başka bir hayalet yengecin pıtır pıtır geçip gidişini seyretti. "Eh... bu soruyu doğru düzgün cevaplamak için biraz o dönemin şartlarından ve öncesinden bahsetmem gerekecek." Hope beklentiyle bakarken Tru iç geçirdi. "Ben küçük bir çocukken, bizim çiftliğin bitişiğinde, geniş, verimli topraklara ve hazır su erişimine sahip bir çiftlik vardı. O zamanlarda tütün hızla en kârlı tarımsal ürünü haline geliyordu ve büyükbabam toplam üretimi mümkün olduğunca büyük bir kısmını kontrol etmeyi kafasına koymuştu. İş konularında acımasızdı. Komşumuz çiftliğini büyükbabama satmayı reddettiğinde onun ne kadar acımasız olduğunu bizzat keşfetti, çünkü büyükbabam onun topraklarındaki suyun büyük bölümünü kendi çiftliğine yönlendirdi."

"Kulağa yasadışı geliyor."

"Muhtemelen öyleydi ama büyükbabam hükümette doğru insanları tanıyordu, bu yüzden yaptığı yanına kâr kaldı. Komşu çiftlik için işler tahmin edilemez şekilde zorlaşırken, orada çalışan gayrimenkul müdürü kendi çapında bir dahiydi. Ayrıca anneme ilgi duyduğunu bilmeyen yoktu. Böylece büyükbabam sonunda gayrimenkul müdüre reddedemeyeceği bir teklif yapınca; çiftlik hisselerinden pay ve anneme her gün yakın olma fırsatı, adam gelip bizde çalışmaya başladı. Adı Rodney'ydi."

“Sonradan üvey baban olan adam.”

Tru başıyla onayladı. “O geldikten sonra tütün verimimiz neredeyse iki katına çıktı. Bu arada komşunun işleri bozulunca, büyükbabam ona başka hiç kimsenin vermeyeceği bir kredi açtı. Bu sadece kaçınılmaz olanı erteledi ve sonunda büyükbabam çiftliğe ipotek koydu, yani her şeyi yok pahasına aldı. Ardından suyu eski akış güzergâhına geri çevirip servetine servet kattı. Bütün bunlar birkaç yıl içinde olup biterken annem Rodney’in cazibesine kapılmıştı. Evlendiler ve ikiz çocukları oldu: Allen ve Alex, üvey kardeşlerim. Her şey büyükbabamla Rodney’in planladığı gibi gelişmişti... ama bundan kısa bir süre sonra aile yerleşkemiz alevler içinde kaldı. Ben ikinci kat penceresinden atlardım, Rodney ikizleri kurtardı ama annem çıkamadı.

Tru, Hope’un keskin bir nefes aldığını duydu. “Annen yangında mı öldü?”

“Müfettişler kundaklamadan şüphelendiler.”

“Komşu,” dedi Hope.

“Söylentiler bu yöndeydi. Bunları ancak birkaç yıl sonra duydum ama sanırım büyükbabamla Rodney başından beri biliyordu ve yaşananlardan suçluluk duyuyorlardı. Sonuçta, dolaylı olarak annemin ölümünden sorumlu olabilirlerdi. Derken, annemin hatırasının üzerine adeta bir suskunluk çöktü, Rodney ve büyükbabam benimle birlikte bir şey yapmak istemez oldu, ben de kendi yoluma gittim.”

“Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. O sıralarda kendini inanılmaz derecede üzgün ve yalnız hissetmiş olmalısın.”

“Öyle.”

“Peki, komşunuz bu işten sıyrılabildi mi?”

Tru durup yerden kısmen kırılmış bir deniz minaresi aldı, biraz inceledikten sonra başparmağıyla kenara fırlattı.

“Komşumuz, annemden bir yıl sonra, evinde çıkan bir yangında öldü. Harare’deki bir kulübede sefalet içinde yaşıyormuş. Bunu ancak yıllar sonra öğrendim. Büyükbabam bir gece içerken laf arasında bahsetti. Adamın la-yığını bulduğunu söyledi. O sıralarda ben çoktan rehber olmuştum.”

Tru, göz ucuyla Hope’a bakarak parçaları bir araya getirişini seyretti.

“Hiç kimse büyükbabandan şüphelenmedi mi?”

“Şüphelendiklerinden eminim. Ama Rodezya’da beyaz ve zengin olduğunda, adalet satın alınabilirdi. Şimdi o kadar olmasa bile, o günlerde öyleydi. Büyükbabam özetir bir insan olarak öldü. Çiftliği artık Rodney ve üve- deşlerim yönetiyor ve onlardan mümkün olduğunca uzak duruyorum.”

Hope, Tru’nun bakışları altında, anlatılanları sindirmeye çalışarak başını iki yana salladı.

“Vay canına,” dedi. “Daha önce böyle bir hikâye duyduğumu hiç hatırlamıyorum... Neden çekip gittiğini anlayabiliyorum. Ve bana neden daha önce anlatmadığını. Akıl alır gibi değil.”

“Öyle,” diye onayladı Tru.

“Hafta sonu buluşacağın adamın gerçek baban olduğundan emin misin?”

“Hayır ama büyük bir ihtimalle öyle.” Hope’a mektuptan ve uçak biletleriyle birlikte aldığı fotoğraftan bahsetti.

“Fotoğraftaki kız annene benziyor mu?”

“Onu hatırladığım kadarıyla, evet... ama sanırım yüzde yüz emin olamam. Anneme ait tüm fotoğraflar yangın-

da yok oldu ve Rodney'e sormak da istemedim."

Hope onu dikkatle, yeni bir bakış açısıyla süzdü.

"Zor bir hayatın olmuş."

"Bazı yönlerden." Tru omuz silkti. "Ama öte yandan, Andrew var."

"Başka çocuk yapmayı düşündüğün oldu mu? Evli-ken?"

"Kim daha fazlasını istiyordu ama kızamığa yakalanınca kısır kaldım, bu yüzden yapamadım."

"Bu yüzden mi boşandınız?"

Tru başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece iki farklı insandık. Belki de en başında hiç evlenmemeliydik ama Kim hamileydi ve babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Andrew'a bunu yapmak istemedim."

"Anneni pek hatırlamadığınızı söylediğini biliyorum ama hatırladığınız bir şeyler var mı?"

"Arka verandada oturup resim yaptığınızı hatırlıyorum. Ama bunu unutmamamın tek sebebi, o göçüp gittikten kısa bir süre sonra benim de resim yapmaya başlamış olmam."

"Sen resim mi yapıyorsun?"

"Gitar çalmadığım zamanlarda."

"Resimlerin iyi mi bari?"

"Andrew beğeniyor."

"Burada da yaptın mı?"

"Birine daha bu sabah başladım. Başkaları da var, resim defterimde."

"Görmeyi çok isterim. Eğer sakıncası yoksa."

O sırada iskele çok gerilerde kalmıştı; Hope'un yazlığına ve Tru'nun kaldığı eve varmak üzereydiler. Hope sessizleşmişti ve Tru ona anlattığı şeyleri sindirmeye çalıştığını biliyordu. Bu kadar çok şey paylaşmak Tru'ya göre

değildi; genellikle geçmişinden uzun uzun bahsetmekten hoşlanmazdı ve bu gece çenesini düşüren şeyin ne olduğunu merak etti.

Ama kalbinin derinliklerinde, verdiği tepkinin tamamıyla yanındaki kadından kaynaklandığını biliyordu. Yazlığın yürüme yoluna çıkan basamaklara ulaştıklarında, Tru gerçekte kim olduğunu Hope'un bilmesini istediğini anlamıştı, sırf Hope'u zaten tanıdığını düşündüğü için bile olsa.

Tru'nun kendi geçmişiyle ilgili anlattığı onca şeyden sonra sohbeti bıçak gibi kesip atmak Hope'a doğru gelmedi. Başıyla yazlığı işaret etti. "Yukarı gelip bir kadeh şarap içmek ister misin? Çok güzel bir gece ve arka terasta bir süre daha oturmayı düşünüyordum."

"Bir kadeh şarap kulağa hoş geliyor," dedi Tru.

Hope önden giderek yol gösterdi ve arka terasa ulaşlarında pencerenin yanındaki iki sallanan sandalyeyi işaret etti. "Chardonnay olur mu? Bugün bir şişe açmıştım."

"Hiç fark etmez."

"Bir dakikaya dönerim," dedi Hope. İçeri girip kapıyı aralık bırakırken *ne yapıyorum ben* diye düşündü. Hayatında hiçbir erkeği gece içki içmeye davet etmemişti ve bunun Tru'ya karmaşık sinyaller göndermemesini ya da yanlış izlenim bırakmamasını diledi. Tru'nun aklından *neler* geçebileceği düşüncesi, alışılmadık biçimde başını döndürdü.

Scottie peşinden içeriye girmişti ve sahibini selamlamaya can atarak kuyruğunu sallıyordu. Hope eğilip onun başını okşadı.

"Abartılacak bir şey yok, değil mi?" diye fısıldadı. "Sadece iyi komşuluk yapmaya çalıştığımı biliyor. Ve bunun eve erkek almakla aynı olmadığını."

Scottie ona uykulu gözlerle baktı.

“Hiç yardımcı olmuyorsun.”

Dolaptan iki uzun ayaklı kadeh çekti ve ikisine de yarıya kadar şarap doldurdu. Teras ışıklarını açmayı düşündü ama çok parlak olacağına karar verdi. Mumlar harika olurdu ama bu da kesinlikle yanlış mesaj verirdi. Bunun yerine, mutfak lambasını yakıp yayılan ışığın sundurmaya dökülmesini sağladı. Böyle daha iyi.

Kadehler elinde, kapıyı ayağının ucuyla dürterek açtı. Scottie ondan önce kapıdan fırlayıp plaja gitmeye hazır şekilde teras kapısına seğirtti.

“Şimdi olmaz, Scottie. Yarın gideriz, olur mu?”

Scottie her zamanki gibi onu duymazdan gelirken Hope sallanan sandalyelere yöneldi. Tru’ya kadehini verirken birbirine değen parmakları Hope’un kolunda küçük bir şok yarattı.

“Teşekkür ederim,” dedi Tru.

Hâlâ onun dokunuşunun artçı şoklarını hisseden Hope, “Bir şey değil,” diye mırıldandı.

Sandalyesine otururken Scottie hayattaki asıl amacını ona hatırlatmak ister gibi ısrarla teras kapısının önünde duruyordu. Hope dikkatini başka yere çeken bu duruma sevindi. “Sana yarın gideceğimizi söyledim. Neden orada durmak yerine biraz yatmıyorsun?”

Scottie kuyruğunu beklentiyle sallayarak gözlerini ona dikti. “Beni anladığını sanmıyorum,” dedi Tru’ya. “Ya da, fikrimi değiştirmeye çalışıyor.”

Tru gülümsedi. “Çok şirin bir köpek.”

“Kaçıp araba altında kaldığı zamanlar hariç. Değil mi, Scottie?”

Köpek adının söylendiğini duyunca kuyruğunu daha sert salladı.

“Eskiden benim de bir köpeğim vardı,” dedi Tru. “Çok yaşamadı ama birlikte olduğumuz sürede bana çok iyi arkadaşlık etti.”

“Ona ne oldu?”

“Bilmesen daha iyi.”

“Söyle hadi.”

“Bir leopar onu öldürüp yedi. Ondan kalanları ağaç dallarında buldum.”

Hope Tru’ya dik dik baktı. “Haklıymışsın. Bilmesem daha iyiymiş.”

“Farklı dünyalar.”

“Sen şaka yapmıyorsun,” diye cevap verdi Hope, şaşkın şaşkın başını sallayarak. Uzun bir süre tek kelime etmeden sadece şaraplarını yudumladılar. Bir güve mutfak penceresinde dans etmeye başladı; bir rüzgâr tı tı hafif rüzgârla pır pır etti. Dalgalar, kavanozda salıncak çakıldaşları gibi sesler çıkararak kıyıya vurdular. Tru gözlerini okyanusa dikmiş olsa da Hope kendisine baktığını hissediyordu. Gözleri, diye düşündü, adeta her şeyi görüyor.

“Burayı özleyecek misin?” diye sordu sonunda Tru.

“Ne demek istiyorsun?”

“Annenle baban yazlığı sattığında. Dün geldiğimde ön taraftaki tabelayı gördüm.”

Elbette görmüştü. “Evet, özleyeceğim. Bence herkes buraya gelebilmeyi özler. Uzun süredir bizimdi ve bir gün elimizden çıkacağını hiç düşünmemiştim.”

“Neden satıyorlar?”

Hope soruyu duyduğu anda kaygılarının yeniden su yüzüne çıktığını hissetti. “Babam hasta,” dedi. “ALS. Ne olduğunu biliyor musun?” Tru başını iki yana sallayınca Hope açıkladı, ardından devletin ve sigortanın masrafları

sadece bir yere kadar karşıladığını ekledi. “Evlerini modifiye etmek ve evde tedavi masraflarını karşılamak için satabilecekleri her şeyi elden çıkarıyorlar.”

Kadehini parmaklarının arasında çevirdikten sonra devam etti. “En kötü yanı da belirsizlik... Annem için korkuyorum. Babamsız ne yapar bilmiyorum. Şu anda kocasının hiçbir şeyi yokmuş gibi davranıyor ama ileride bunun her şeyi daha da kötüleştirmesinden endişe ediyorum. Öte yandan, babam hastalığı kabullenmişe benziyor ama belki o da sadece kabullenmiş gibi yapıyordur, hepimiz kendimizi iyi hissedelim diye. Bazen tek endişe duyan benmişim gibi geliyor.”

Tru bir şey demedi. Bunun yerine, sallanan sandalyesinde geri yaslanıp Hope’u inceledi.

Hope, “Söylediklerimi düşünüyorsun,” diye nabzını yokladı.

“Evet,” diye kabul etti Tru.

“Ve?”

Tru kısık sesle konuştu. “Bunun zor olduğunu biliyorum ama endişe etmenin ne onlara faydası olur, ne de sana. Winston Churchill bir zamanlar endişeyi zihinden sızan ince bir korku akıntısı olarak tarif etmiş ve önüne geçilmediği takdirde diğer tüm düşünceleri yutan bir tünel açtığını söylemiş.”

Hope bundan etkilendi. “Churchill mi?”

“Büyükbabamın kahramanlarından biri. Sürekli ondan alıntılar yapardı. Ama Churchill iyi bir noktaya değinmiş.”

“Sen de Andrew’a karşı böyle misin? Gamsız?”

“Öyle olmadığımı şimdiye kadar anlamışsındır.”

Hope kendini tutamayarak güldü. “En azından dürüst-sün.”

“Bazen yabancılara karşı dürüst olmak en kolaydır.”

Hope onun ikisi adına da konuştuğunu biliyordu. Tru’nun arkasındaki plaja doğru bakınca diğer evlerin ışıklarının sönmüş olduğunu, Sunset Plajı’nın adeta bir hayalet kasabaya döndüğünü fark etti. Bir rahatlama hissinin uzuvlarından geçip adeta bir lambanın ışığı gibi dışarı yayıldığını hissederek şarabından bir yudum aldı.

“Burayı neden özleyeceğini anlayabiliyorum,” dedi Tru sessizliğin içine. “Çok huzurlu bir yer.”

Hope zihninin geçmişe sürüklendiğini hissetti. “Tatil-lerimizin çoğunu ailecek burada geçirmeye alıştık. Küçük-lüğümüzde ablalarım ve ben sudan neredeyse hiç çıkmaz-dık. Sörf yapmayı ilerideki iskelenin yanında öğrendim. Hiçbir zaman mükemmel olmasam da idare ediyordum. Orada iyi bir dalga bekleyerek saatlerce suyun üzerinde dururdum. Ayrıca, zaman zaman, heyecan verici şeyler de görürdüm: köpekbalıkları, yunuslar, hatta birkaç balina. Hiçbiri çok yakın değildi ama bir keresinde, on iki yaşla-rımdayken, suda yüzen bir kütük gördüğümü sandım, ta ki birkaç metre ötemde su yüzüne çıkana kadar. Yüzünü ve bıyıklarını gördüğüm anda bütün bedenim kaskatı ke-sildi. Çılgılık bile atamayacak kadar büyük bir dehşet için-deydim, çünkü ne zamandır orada durduğunu ya da neyin nesi olduğunu bilmiyordum. Su aygırı ya da deniz ayısı gibi bir şeydi. Ama bana zarar vermek gibi bir niyeti olma-dığını anlar anlamaz, sadece... onu seyretmeye başladım. Hatta ona yetişmek için elimle kürek çektim. Sonuçta bir-kaç saat boyunca suda gezinip durmuş olmalıyım. Hâlâ başıma gelen en heyecan verici şeylerden biridir.”

“Peki gördüğün o şey neydi?”

“Bir denizineğiydi. Florida’da çok daha yaygın. Arada sırada bu sahilde görüldükleri olur ama ben bir daha hiç

görmedim. Robin Ablam bana hâlâ inanmıyor. İlgi çekmek için uydurduğumu söylüyor.”

Tru gülümsedi. “Ben sana inanıyorum. Ve bu hikâyeyi sevdim.”

“Seveceğini tahmin ettim. Çünkü başrolünde bir hayvan var. Ama buradayken mutlaka görmem gereken başka bir şey daha var. Yağmur başlamadan önce.”

“Nedir bu şey?”

“Yarın Can Yoldaşı’nı ziyaret etmelisin. İskelenin ilerisinde, bir sonraki adada ama oraya sadece gelgitte sular çekildiğinde yürüyebilirsin. Uzakta bir Amerikan bayrağı gördüğünde kum tepelerine doğru açılarak ilerle. Gözden kaçırmana imkân yok.”

“Hâlâ ne olduğunu anlamadım.”

“Sürpriz olması daha iyi. Oraya varınca ne yapacağını anlarsın.”

“Anlamıyorum.”

“Anlarsın.”

Tru’nun merakı yüzünden okunuyordu. “Yarın balığa çıkmayı planlıyordum. Tabii, biraz yem bulabilirsem.”

“İskeledeki dükkânda yem satıyorlar ama ikisini de yapabilirsin,” diye temin etti Tru’yu. “Sular öğleden sonra saat dört gibi çekiliyor.”

“Bunu düşüneceğim. Yarın senin gündeminde ne var?”

“Düğün için saç ve tırnak. Ayrıca yeni bir çift ayakkabı bulmak istiyorum. Kadınca şeyler.”

Tru başını öne arkaya salladıktan sonra şarabından bir yudum daha aldı ve yeni bir sessizlik oldu. Muhteşem gece göğüne hayran hayran bakarak bir süre rahat bir eşgüdümle sallandılar. Ama Hope kendini bir esnemeyi bastırırken yakalayınca Tru’nun gitme zamanının geldiğini anladı. O sırada Tru şarabını bitirmişti ve bir kez daha

Hope'un aklından geçeni okumuş gibiydi.

“Sanırım artık gitsem iyi olacak,” dedi. “Uzun bir gündü. Şarap için teşekkürler.”

Hope bunun doğru bir hareket olduğunu biliyordu ama yine de içi biraz burkuldu. “Akşam yemeği için teşekkürler.”

Tru kadehini ona verip teras kapısına yöneldi. Hope kadehleri masaya bırakıp peşinden yürüdü. Kapıda, Tru durdu ve geriye döndü. Hope onun yaydığı enerjiyi neredeyse hissedebiliyordu ama Tru konuştuğunda sesi yumuşaktı.

“Sen inanılmaz bir kadınsın, Hope,” dedi. “Ve Josh’la her şeyi yoluna koyacağınıza inanıyorum. O çok şanslı bir adam.”

Bu kelimeler Hope’u hazırlıksız yakaladı ama Tru’nun bir yargılama ya da beklenti olmadan, iyi niyetle konuştuğunu biliyordu.

“İyi olacağımızdan eminim,” dedi, Tru’ya olduğu kadar kendine de.

Tru kapıyı çekip açtı ve basamakları inmeye başladı. Hope merdivenin yarısına kadar onun peşinden gittikten sonra durdu. Kollarını kavuşturup Tru’nun yürüme yoluna inmesini ve sahile doğru yoluna devam etmesini izledi. Tru yolun çeyreğini katettikten sonra dönüp el salladı. Hope aynı şekilde karşılık verdi ve Tru biraz daha uzaklaştıktan sonra terasa geri çıktı. Kadehleri alıp lavaboya bıraktıktan sonra yatak odasının yolunu tuttu.

Soyunup aynanın karşısına geçti. İlk düşüncesi, gerçekten birkaç kilo vermesi gerektiği idi ama genel olarak görünüşünden memnun kaldı. Fitness dergilerini süsleyen türden bir vücuda sahip olmak tabii ki harika olurdu ama yapısı buna uygun değildi ve hiç olmamıştı. Küçük

bir kızken bile hep biraz daha uzun, hiç olmazsa ablalarından biri kadar uzun olmak isterdi.

Ve o anda, kendi yansımasına bakarken, Tru'nun ona bakışını, onun söylediği her şeyi ilgiyle dinleyişini ve görünüşü hakkında yaptığı komplimanları düşündü. Bunun sevişmeye giden yolda bir başlangıç olduğunu göz ardı ederek bir erkeği cazibesıyla etkilemenin tadını çıkarmayı özlemişti. Duygularını anlamaya çalışırken bile, bunun tehlikeli bir düşünme şekli olduğunu biliyordu.

Aynayı bırakıp banyoya gitti ve yüzünü yıkadı. Atkuyruğunu bağladığı lastik tokayı çıkardıktan sonra sabah birbirine karışmasın diye saçlarına bir iki tarak vurdu. Valizine gidip bir çift pijama çıkardı ama bir kararsızlık yaşadı. Ardından pijamaları valize geri tıkıp dolaba gitti ve ilave bir battaniye aldı.

Geceleri üşümekten nefret ediyordu ve örtülerin altına cırlıçıplak girip gözlerini kapattığında, içi kıpır kıpır ve tuhaf bir hoşnutlukla doluydu.

Gün Doğumu ve Sürprizler

Tru ertesi sabah, elinde bir balıkçı takım çantası ve omzunun üzerinden geriye attığı bir olta kamışıyla Hope'un yazlığının önünden sallana sallana geçti. Ucuyla bakınca dış cephe boyasının kabuk kabuk soyulmaya başladığını ve korkulukların yer yer çürüdüğünü fark etti ama bir kez daha, bu yazlığın kendisine daha fazla uyduğunu düşündü, şu anda kaldığı eve kıyasla. Orası fazla büyük ve kesinlikle fazla moderndi, üstelik kahve makinesini nasıl çalıştıracaklarını hâlâ keşfedememişti. Tek bir fincan bile harika olurdu ama kısmet değildi demek ki.

Şafak sökeli bir saat olmuştu ve Hope'un uyanıp uyanmadığını merak etti. Sabah aydınlığında herhangi bir ışığın yanık olup olmadığını anlamak imkânsızdı ama arka terasta Hope'tan hiçbir iz yoktu. Hope'un erkek arkadaşını düşündü ve adamın aklından neler geçtiğini merak ederek başını iki yana salladı. Vahşi doğada geçirilen bir hayata rağmen, Tru bile, erkek arkadaş dediğin kişinin, yakın bir arkadaşın düğününe katılmaya bal gibi mecbur olduğunu biliyordu. Bunun ne kadar iyi geçindikleriyle ya

da, Hope'un ifade ettiği gibi, geçici olarak ayrılmış olmalarıyla bir ilgisi yoktu.

Elinde olmadan, Hope'un sabahları güne hazırlanmadan önce nasıl görüldüğünü hayal etti. Saçları dağınık ve gözleri şişmiş olsa da hâlâ güzel olurdu. Bazı şeyler saklanamazdı. Güldüğünde yüzü aydınlanıyordu ve onun aksanlı konuşmasında kaybolup gitmek işten değildi. Bir ninni gibi yumuşak ve akıcı bir sesi vardı ve Ellen'la ilgili anılarını yâd ederken ya da denizineğini anlatırken Tru onu sonsuza dek dinleyebileceğini hissetmişti.

Hava kapalı olmasına rağmen bir gün öncesine göre daha sıcak ve daha nemliydi. Rüzgâr da güçlenmişti ki bunların hepsi Hope'un hafta sonu fırtına tahmininde yanılmadığı anlamına geliyordu. Zimbabwe'de yağmur öncesi günlerde hava tıpkı buradaki gibi bir doğum sancısı çekerti.

Basamaklara yöneldiğinde iskelede balık tutan yarım düzine adam olduğunu ve birinin bir balık çektiğini gördü. Herhangi bir detay göremeyecek kadar uzak olsa da bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Yakaladıklarını eve getireceğinden emin değildi; buzdolabı hâlâ ağzına kadar doluydu. Ayrıca balık ayıklamak hiç içinden gelmiyordu, özellikle de takım çantasındaki bıçağın kör olduğunu fark ettiğinden beri. Ama bir şeyler yakalamak her zaman heyecan vericiydi.

Dükkâna girdiğinde, merkez koridorlarda atıştırmalıklarla ve içeceklerle dolu raflar gördü; arka duvar boyunca sıcak yemek sunan bir ızgara uzanıyordu. Çeşitli olta malzemeleri duvarlardaki raflarda duruyor veya çivilerden sarkıyordu; kapıya yakın bir buzdolabında balık yemi tabelası asılıydı. Tru oradan birkaç kutu karides alıp kasaya gitti. İskelede balık tutmak için de ayrı bir

bedel ödedikten sonra para üstünü alıp iskeleye çıktı, bir ankesörlü telefonu geçti ve uca doğru yürüdü. Kapalı havaya rağmen bir anlığına görünen güneş suda göz kamaştıracak derecede parladı.

İnsanların çoğu uç tarafta kümelenmişti; bir bildikleri olduğunu düşünen Tru onlara yakın bir yer seçti. Malzeme çantasının aksine olta takımı yeni gibiydi. Tru yemi ve kurşunu taktıktan sonra oltasını suya salladı.

İskelenin köşesindeki bir radyoda country-western tarzı bir şarkı çalıyordu. Andrew, tuhaf şekilde, bir Garth Brooks ve George Strait hayranıydı, gelgelelim Tru onların şarkılarını dinlediğini bile hatırlamıyordu. Andrew birkaç ay önce onlardan bahsettiğinde babasının boş boş baktığını görmüş ve hemen oracıkta “Friends in Low Places”i dinlemesi için ısrar etmişti. Tru bunun her ne akılda kalan bir parça olduğunu kabul etse de, Bel olan bağlılığına hiçbir şey el süremezdi.

Tru, bilerek ya da bilmeyerek, iskelenin Hope’un yazlığına uzaktan bakan tarafını seçmişti. Akşam yemeğini ve gece yürüyüşünü düşününce, Hope’un yanında gece boyunca kendini rahat hissettiğini fark etti. Birbirlerine delice tutulmuş olmalarına rağmen Kim’in yanında nadiren böyle hissetmişti; daha çok, onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu. Artık sadece arkadaş olsalar bile, hâlâ onu hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi hissettiği oluyordu, özellikle de Andrew’la birlikte geçirdiği zamanlar söz konusu olduğunda.

Tru ayrıca Hope’un arkadaşlarından ve ailesinden bahsetme şekline de bayılmıştı. Hepsine gerçekten önem verdiği belliydi. Sempatikliğinin yanında doğal bir empatikliği de vardı ve Tru böyle insanlara sık rastlamıyordu. Andrew hakkında konuşturlarken bile Tru bunu sezmişti.

Oğlu aklına gelince, babasını cumartesi öğleden sonra ya kadar görmeyeceğine göre, buraya daha geç gelmediğine pişman oldu. Adamın baştan arayıp haber vermemiş olması tuhaftı ama Tru sadece Andrew'u düşündüğü için ona kızıyordu. Sabah oğlunu özleyerek uyanmıştı ve az önce önünden geçtiği ankesörlü telefonla onu aramaya karar verdi. Karşı ödemeli aramak zorundaydı ve çok pahalıya mal olacaktı ama geri döndüğünde Kim zararını karşılama-sına izin verirdi. Zaman farkından dolayı, ayrıca Andrew'un okula gittiğini ve ödevleri olduğunu dikkate alarak, birkaç saat daha beklemesi gerektiğini hesapladı. Pazartesi günü dönüş uçağına binmek için sabırsızlanıyordu.

Tabii eğer...

Bakışlarını tekrar Hope'un yazlığına kaldırınca, Hope'un Scottie'yi yürüme yolundan merdivenlere, oradan da aşağıya indirdiğini görerek gülümsedi. Hope sahile inince eğilip Scottie'nin ipini çözdü ve köpek koşmaya başladı. Yakınlarda martı yoktu ama o ne yapar eder bulurdu; Tru'nun bundan hiç şüphesi yoktu. Tru izlemeye devam ederken Hope'un kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti ve birlikte geçirdikleri geceden onun da aynı derecede memnun kalmış olmasını diledi.

Hope adım adım iskeleden uzaklaşırken görüntüsü git-gide ufaldı. Tru yine de onu seyretti, ta ki oltasında hafif bir hareketlenme fark edene kadar. Balık vurduğunu hissedince kamışın ucunu yukarı kaldırıp iğneyi çarptırdı. Misinadaki vuruşlar yoğunlaşınca oltanın ucunu indirip misinada yeteri kadar gerginlik bırakarak makarayı sarmaya başladı ve büyük ya da küçük olsun bütün balıkların bu kadar güçlü olmalarına bir kez daha hayret etti. Sadece kastan ibaretlerdi. Ama balığın eninde sonunda yorulacağını bildiği için işine sabırla devam etti.

Makarayı sarmaya devam ederek nihayet tuhaf görünümlü bir balığın suyun içinden çıktığını gördü. Balığı iskeleye salladığında onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yassı, oval ve sırtında iki gözü olan bir balık. Çırpınmasını engellemek için botunun ucuyla üstüne bastıktan sonra alet çantasından bir eldiven ve pense alıp balığın ağzına zarar vermeden iğneyi çıkarmaya koyuldu. Çalışırken, yanında bir ses duydu.

“Bu büyük bir pisi balığı. Hem de yenebilecek kadar büyük.”

Tru bakışlarını kaldırınca beyzbol şapkalı, birkaç beden büyük kıyafetler giymiş bir ihtiyar gördü. Ön dişlerinin olması gereken yerde bir boşluk vardı ve Hope’unkinden çok daha ağır olan aksanı güçlükle anlaşılıyordu.

“Demek pisi balığı?”

“Daha önce hiç pisi balığı görmediğini söyleme.”

“Bu ilk.”

Adam gözlerini kısarak onu inceledi. “Nerelisin?”

Tru onun Zimbabve’yi duyup duymadığını merak ederek, “Afrika,” demekle yetindi.

“Afrika! Afrikalıya benzemiyorsun?”

O sırada Tru iğneyi çıkarmıştı. Penseyi kenara koyup balığı tuttu ve tam denize geri atacakken adamın sesini duydu.

“Ne yapıyorsun?”

“Suya geri bırakacaktım.”

“Ben alabilir miyim? Dün ve bu sabah şansım yaver gitmedi. Akşam yemğinde pisi balığına kesinlikle hayır demem.”

Tru biraz tereddüt ettikten sonra omuz silkti. “Elbette.”

Adam uzanıp balığı aldı ve iskelenin diğer tarafına gidip küçük bir soğutucuya koydu.

“Teşekkür ederim,” diye seslendi adam.

“Bir şey değil.”

Tru oltasını tekrar hazırlayıp ikinci kez attı. O sırada Hope uzaklarda minik bir lekeden ibaretti.

Tru yine de onu tanıdı ve uzun bir süre gözlerini ondan alamadı.

Hope gözünü Scottie’nin üzerinden ayırmıyor, ne zaman kum tepesine yaklaştığını görse geri çağırıyordu; gelgelelim, köpeğin ona kulak astığı söylenemezdi. Scottie’nin bir gün aniden söz dinlemeye başlayacağını beklemek nafi-leydi. Hope için, sabahın aynen başladığı gibi devam ettiğini söylemek hiç abartılı olmazdı.

Uyandıktan hemen sonra mutfakta çalmaya başlayan telefonu duymuştu. Battaniyeyi vücuduna sarmak zorunda kalmış ve telefona yetişeyim derken ayak başparmağını köşeye vurmuştu. Josh olabileceğini düşünmüştü ama zaman farkını hatırlamasıyla Ellen’in telefonun diğer ucunda ağladığını duyması bir olmuştu. Daha doğrusu, Ellen resmen ağlamaktan katılıyordu; öyle ki Hope bir an onun ne söylemeye çalıştığını anlamadı. Ellen konuşurken elinde olmadan bazı kelimeleri yutuyordu. Hope ilk başta düğünün iptal olduğunu sandı ama bir süre sonra Ellen’in hava yüzünden ağladığını çözebildi. Ellen, hıçkırıkların arasında, günün geç vakitlerinde yağmurun başlayacağı ve hafta sonunda fırtınanın neredeyse kesin olduğu bilgisini verdi.

Hope bu tepkiyi biraz abartılı buldu ama ne dediyse Ellen’i teskin edemedi. Gerçi konuşmaya fırsat bulduğu

da söylenemezdi. Bir telefon görüşmesinden çok, hayatın acımasızlığı üzerine kırk beş dakikalık ağlamaklı bir monologu dinlemek gibiydi. Arkadaşı konuştuğu Hope ayaklarını çapraz yapıp sırtını tezgâha verdi ve başparmağı hâlâ zonklarken, telefonu kapatıp tualete gitse Ellen'in bunu fark edip etmeyeceğini düşündü. Gerçekten ama gerçekten işemeye ihtiyacı vardı ve sonunda telefonu kapatmayı başardığında battaniden kurtulup elinden geldiğince hızlıca topallamak zorunda kaldı.

Sonra, sanki tanrıların Tru ve Hope'la gerçekten bir zoru varmış gibi, kahve makinesi kafayı yedi. Işığı yanıyor ama suyu ısıtmıyordu; Hope biraz su ısıtıp içine dökmeyi bile düşündü. Ama o sırada Scottie kapıya dayanmıştı ve Hope onu hemen dışarı çıkarmazsa ortalığın batacağını biliyordu. Bu yüzden üzerine bir şeyler giyip köpeği sahile götürdü ve rahatlatıcı bir yürüyüşle sabahı kurtarmayı umut etti. Ama Scottie bunu imkânsız hale getirdi. Kediye tekrar bulmaya mı çalışıyordu, yoksa kasten Hope'un yüreğine indirmek mi istiyordu bilinmez, iki defa kum tepesini tırmanıp başka evlerin yürüme yollarına çıkınca Hope düşe kalka peşinden gitmek zorunda kaldı. İpini tekrar bağlayabilirdi ama Scottie büyük ihtimalle sahibinin kolunu çıkarmaya çalışmakla surat asmak arasında gidip gelecekti ve Hope ikisini de çekecek halde değildi.

Bütün bunlara rağmen...

Telefondayken, Tru'nun iskeleye gitmek için oltasıyla birlikte yazlığın önünden geçtiğini görmüş ve elinde olmadan gülümsemişti. Onunla gerçekten akşam yemeği yediğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Yaptıkları sohbet aklına gelince... akşamın ne kadar keyifli geçtiğine ve nasıl da çaba sarf etmeden kaynaştıklarına şaşırdı.

Tru'nun biraz balık tuttuktan sonra tavsiyesine kulak

verip Can Yoldaşı'nı ziyaret edip etmeyeceğini merak etti. Fırtınalar yoldayken yarın muhtemelen çok geç olacaktı ama Hope'a bugün de uyardı. Randevularından sonra posta kutusuna uğrayacak zamanı bulabileceğini düşünüyordu ve sahilde yürürken kesin kararını verdi.

Fakat hemen işe koyulmalıydı, yoksa geç kalabilirdi. Wilmington'da saat dokuzda saç, saat on birde de pedikür randevuları vardı. Ayrıca düğünde giymeye uygun bir ayakkabı bakmak istiyordu; Ellen'in nedimeler için seçtiği bordo ayakkabı ayaklarını çok kötü sıkımişti ve bütün geceyi ızdırıp içinde geçiremeyeceğine karar vermişti. Trafik yoğun olacaktı, bu yüzden yürüyüşü kısa kesip Scottie'ye seslendikten sonra geri döndü. Biraz sonra Scottie dili dışarıda bir şekilde yanından ok gibi geçti. Hope onun koşmasını izlerken göz ucuyla iskeleye baktı. Kümelenmiş insanlar gördü ama gölgelerden farksızdılar ve Tru'nun şansının yaver gidip gitmediğini merak etti.

Yazlığa döndüğünde bir havluyla Scottie'yi kuruladı, sonra hızlıca duş aldı. Ardından, kot pantolonunu, bluzunu ve sandaletlerini giydi. Üzerinde dün akşam giydiği kıyafetin aynısı olduğu halde aynaya baktığında farklı göründüğünü hissetti –belki daha hoş, hatta daha baştan çıkarıcı– ve o anda kendine bir yabancıнын gözüyle baktığını anladı. Dün gece masada karşısında oturan Tru'nun gözüyle.

Bu farkındalık yeni bir kararı beraberinde getirdi. Telefonun altındaki çekmeceyi karıştırıp ihtiyacı olan şeyleri buldu. Bir kâğıda kısa bir not yazdıktan sonra arka kapıdan çıkıp sahile indi. Yan evin basamaklarını tırmanıp yürüme yolunu geçtikten sonra notu Tru'nun gözünden kaçmayacak bir yere, bahçe kapısı mandalının yanına sıkıştırdı.

Geldiği yolu geri yürüdü ve çantasını alıp ön kapıdan çıktı. Arabasına bindiğinde, bundan sonra ne olacağını merak ederek derin bir nefes verdi.

Tru, Hope'un ne yaptığını anlamadı.

Scottie'yle çıktığı yürüyüşten döndükten kırk dakika kadar sonra arka terasta belirmediğini, ardından kendi kaldığı eve gittiğini görmüştü. Eve kendisini görmeye gelip bulamayacağını düşününce Tru'nun yüreği cız etmişti ama Hope bahçe kapısında durmuştu. Hope'un eve çıkıp çıkmamakta tereddüt ettiği izlenimine kapıldıysa da Hope orada sadece birkaç saniye durduktan sonra adımlarını geri takip edip ailesinin yazlığına girerek gözden kaybolmuştu. Tru onu bir daha görmemişti.

Tuhaf.

Düşünceleri Hope'a takılı kaldı. İçindeki duyguları ayıran gönüllülüğe, hatta çaresizliğe bağlamak kolaydı. Kim, şüphesiz buna katılırdı. Boşanmanın ardından eski karısı arada sırada ona birisiyle tanışıp tanışmadığını soruyordu. Tru basitçe tanışmadığını söylediğinde ise, kendisine göz ucuyla bakan ilk kadına sıırıslıkam âşık olacak kadar formdan düştüğünü söyleyerek Tru'ya takılıyordu.

Burada olan şey bu değildi. Ne Hope'a ilk görüşte vurulmuştu, ne de çaresizdi ama Hope'u çekici bulduğunu kabul ediyordu. İşin ironik tarafı, bunun Kim'le de bir ilgisi vardı. Kim'in kendi çekiciliğinin farkında olduğunu ve bunu kendi yararına kullanmayı *öğrenmek için bir ömür harcadığını* daha işin başında anlamıştı. Oysa Hope, aynı derecede güzel olmasına rağmen, tam tersi gibi görünü-

yordu ve bu Tru'nun bir resmi bitirdikten sonra sezgilerine dayanarak şöyle *düşünmesine benziyordu: Tam da olması gerektiği gibi.*

Tru böyle şeyler düşünmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Kendisinin pazartesi günü buradan ayrılacak olması yetmezmiş gibi, Hope da pazar günü kendi hayatına, şu anda araları iyi olmasa da evleneceğini düşündüğü adamın dâhil olduğu hayata geri dönecekti. Ayrıca, ikisini de bekleyen hafta sonu planları ortadayken, bir daha Hope'u görüp göremeyeceğinden bile emin değildi.

Oltasına balık vurduğunu hissedince sabırla bekledi, zamanlamayı tutturdu ve balığı yakaladı. Onu şaşırtan bir mücadeleden sonra yine tanımadığı, pisi balığı olmayan bir balığı iskeleye çekti. Beyzbol şapkalı ihtiyar geri dönüp Tru'nun iğneyi çıkarmasını izledi.

"Bu büyük bir mezgıt," dedi adam.

"Mezgıt?"

"İngiliz mezgidi. Tavuk balığı. Üstelik yenebilecek kadar büyük. Bunu pişirmeyi çok isterim. Yani, denize geri atmayı planlıyorsan."

Tru balığı verdi ve tekrar soğutucunun içinde gözden kaybolmasını izledi.

Sabahın geri kalanında şansı yaver gitmedi ama artık Andrew'u arama vakti gelip çatmıştı. Malzemelerini topladı, dükkâna yürüdü, biraz bozuk para aldı ve ankesörlü telefona gitti. Uluslararası bir operatöre bağlanmak yarım dakikasına ve bol bol bozukluğuna mal olsa da sonunda çağrının yapıldığını gösteren tanıdık zil sesini duydu.

Telefonu Kim açtı ve ücretleri kabul ettikten sonra Andrew'a verdi. Oğlunun Amerika hakkında bir sürü sorusu vardı ve bunların çoğu gördüğü filmlerle ilgiliydi. Sokaklarda silahlı çatışmalar, kovboy şapkalı adamlar

ya da her köşe başında film yıldızı olmadığını öğrenince biraz bozulur gibi oldu. Sonra konuşma daha olağan bir seyre döndü ve Andrew son birkaç gündür neler yaptığı hakkında bilgi verirken Tru dikkatle onu dinledi. Oğlunun sesini duymak ona dünyanın iki ucunda olduklarını hatırlatınca içi burkuldu. Tru da Andrew'a plajı anlattı ve yakaladığı iki balığı tarif etti; ayrıca Scottie'den ve ona nasıl yardım ettiğinden bahsetti. Tru'nun beklediğinden daha uzun –yaklaşık yirmi dakika– konuşmuşlardı ki Tru Kim'in Andrew'a ödevlerinin hâlâ bitmediğini hatırlattığını duydu. Andrew telefonu annesine verdi.

“Seni özlüyor,” dedi Kim.

“Biliyorum. Ben de onu özlüyorum.”

“Babanla henüz tanışmadın mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı Tru. Cumartesi öğleden sonraya ertelenen buluşma hakkında detay verdi.

Bitirdiğinde, Kim boğazını temizledi. “Az önce bir köpekten mi bahsettin? Araba mı çarpmış?”

“Ciddi bir şey değildi,” dedi Tru, ardından hikâyeyi ona da anlattı. Hope'tan ismiyle bahsetmek gibi bir hata yapınca Kim bunun üstüne atladı.

“Hope?”

“Evet.”

“Bir kadın mı?”

“Yani.”

“Sanırım aranız iyi.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Çünkü ona ismiyle hitap ediyorsun, bu da bir süre sohbet ettiğiniz anlamına geliyor. Ve bu artık hiç yapmadığın bir şey. Bana onu anlatsana.”

“Anlatılacak fazla bir şey yok.”

“Hiç birlikte çıktınız mı?”

“Bu neden önemli?”

Kim cevap vermek yerine güldü. “Buna inanamıyorum! Sonunda bir kadınla tanıştın, hem de onca yer varken Amerika’da! Daha önce hiç Zimbabve’ye gelmiş mi?”

“Hayır...”

“Onun hakkında her şeyi duymak istiyorum. Karşılığında, bu arama için senden para falan istemem...”

Kim on dakika daha hatta kaldı ve Tru Hope’la ilgili duygularını gizlemek için elinden geleni yapsa da Kim’in telefonun diğer ucunda gülümsediğini neredeyse duyabiliyordu. Telefonu kapattığında aradığına pişman olmuştu ve plaja inip eve geri yürürken hiç acele etmedi. Kurşun rengine dönen bir bulut kuşağının altında, Kim’in nasıl bu kadar çabucak sonuca gidebildiğini merak etti. Onun kendisini diğer herkesten daha iyi tanıdığını kabul etse bile, yine de akli almıyordu.

Kadınlar hakikaten gizemli yaratıklardı.

Kısa bir süre sonra, arka verandaya çıkan merdivenleri tırmandığında, bahçe kapısı mandalının yanına sıkıştırılmış kâğıt parçasını görünce şaşırdı. Bunu Hope’un bıraktığını –ve bu yüzden buraya kadar geldiğini– anlayarak kâğıdı çekip aldı ve notu okudu.

Selam! Bugün Can Yoldaşı’na gideceğim. Bana katılmak istersen, saat üçte sahilde buluşalım.

Tru tek kaşını kaldırdı. Hakikaten gizemli yaratıklar.

Eve girer girmez bir kalem bulup cevap yazdı. Hope’un bazı randevuları olduğundan bahsettiğini hatırlayarak ön kapıdan çıktı, Hope’un yazlığına yürüdü ve notu ön kapının çerçevesine, kulpa yakın bir yere sıkıştırdı. Hope’un arabasının evin önünde olmadığını fark etti.

Eve geri dönüp biraz egzersiz yaptıktan sonra dolaptan yiyecek bir şeyler aldı. Masaya oturduğunda pencereden yavaş yavaş kararan havaya bakarak yağmurun hiç olmazsa akşama kadar yağmamasını diledi.

Ellen sadece Wilmington'daki bir kuaför salonunu değil, aynı zamanda Claire isimli çalışanı da tavsiye etmişti. Hope kuaför koltuğuna oturduğunda, kulaklarında birden fazla piercing, boynunda çivili bir köpek tasma ve başında mor çizgili siyah saçları bulunan bir kadının aynadan kendisine baktığını gördü. Üzerindeki siyah tayt ve kolsuz siyah bluz bu koroyu tamamlıyordu. Hope içinden Ellen'ın aklından neler geçtiğini merak etti.

Ellen'ın bu yılın başlarında Wilmington'a taşınmadan önce Raleigh'de çalıştığı ve bu salonun sadık bir müşterisi olduğu sonradan anlaşıldı. Hope'un hâlâ şüpheleri vardı ama içinden bir dua okuyarak koltuğunda geri yaslandı. Claire, saçın boyu ve modeli hakkında Hope'a sorular sorduktan sonra, hiç ara vermeden konuştuğu bir sohbete başladı. Hope neredeyse sekiz santimlik bir saç tutamının kesildiğini görüp şaşkınlıkla nefesini tutunca, Claire anlattığı şeye devam etmeden önce, Hope'un çok güzel görüneceğine söz verdi.

Hope, dönüşüm boyunca gergin olsa da, röfle, fön ve son şekillendirmenin ardından, Claire'in yetenekli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Hope'un doğuştan kumral olan saçları artık yazın büyük kısmını güneş altında geçirmiş gibi daha açık geçişler barındırıyordu ve kesimin kendisi Hope'un asla hayal edemeyeceği bir şekilde

yüzünü ortaya çıkarmıştı. Claire'e fazlasıyla cömert bir bahşış bıraktıktan sonra caddenin karşısındaki pedikür salonuna yürüdü ve tam randevu saatinde kapıdan içeri girdi. Tırnak teknisyeni olan orta yaşlı Vietnamlı kadın doğru dürüst İngilizce konuşamıyordu, bu yüzden Hope nedime elbisesine uyacak bordo-gül rengini parmağıyla işaret etti ve ayak tırnakları yapılırken bir dergi okudu.

Oradan çıkar çıkmaz yeni bir kahve makinesi almak için Wal-Mart'a uğradı. En ucuz modeli seçti. Yazlığı sattıkları için bu alışveriş anlamsız görünebilirdi ama bir bardak kahve Hope'un sabah rutininin bir parçasıydı ve cumartesi günü tekrar paketleyip düşün hediyesi olarak Ellen'a verebileceğini düşündü, azıcık kullanıldığını itiraf eden bir notla birlikte. Şaka şaka. Ama düşüncesi bile sessizce kıkırdamasına yetti. Ardından biraz zaman harcıyıp yakındaki mağazaları araştırdı ve nedime elbisesine uyan, rahat, şeritli bir topuklu bulunca çok sevindi. Biraz pahalı olmasına rağmen son dakikada uygun bir ayakkabı bulduğu için kendini şanslı hissetti. Ayrıca kesenin ağzını açarak ayağındaki yıpranmış sandaletlerin yerine bir çift beyaz nakışlı sandalet aldı. Yan taraftaki butiğe geçip rafları karıştırdı. Küçük bir alışveriş terapisinin kimseye zararı olmazdı ve indirim girmiş gibi görünen, çiçek desenli, kolsuz bir yazlık elbisede karar kıldı. Önünde hafif bir yırtmaç, belinde büzgü vardı ve etek boyu dizlerin hemen üzerindeydi. Normalde aldığı elbiselerden farklıydı –dürüst olmak gerekirse, pek elbise aldığı söylenemezdi– ama bu öyle eğlenceli ve kadınsıydı ki nerede veya ne zaman giyeceğine dair bir fikri olmadığı halde hayır diyemedi.

Daha az trafikle ve bir dizi yeşil ışıktaki verilen şanslı molalarla geçen dönüş yolculuğu daha kolaydı. Otoyola

çıkıp eyalet sınırındaki tarım arazilerini geçtikten sonra Sunset Plajı sapağına ulaştı. Birkaç dakika sonra arabasını evin önüne çekmişti. Alışveriş poşetlerini toplayıp basamakları tırmandığında kapı tokmağının yanında bir kâğıt parçası gördü. Çekip alırken Tru'ya yazdığı notu tanıdı. İlk başta, Tru'nun hiçbir yorum yapmadan notu iade ettiğini düşününce aklı karıştıysa da, kâğıdın arkasını çevirince bir cevap notuyla karşılaştı:

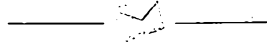
Saat üçte sahilde olacağım. Sıcak bir sohbet ve Can Yoldaşı'nı çevreleyen sır perdesini aralamak için can atıyorum; senin bana rehberlik yapman da hoş bir sürpriz olacak.

Hope, Tru'nun not yazmakta usta olduğunu düşünerek şaşkın şaşkın gözlerini kırptırdı. İfade tarzı ona hafif romantik geldi ve bu durum, Tru'nun teklifi kabul ettiği düşüncesiyle başlayan yüz kızarıklığını artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Kapıyı açtığı anda Scottie kuyruğunu sallayarak etrafında dolaştı. Hope eski kahve makinesini aldı, Scottie işini hallederken dışarıdaki çöp bidonuna attı, sonra da yeni makineyi yerine koydu. Diğer poşetleri yatak odasına taşıdı ve saati kontrol edince hazırlanmak için daha bir saatinin olduğunu gördü. Saçları zaten yapılı olduğundan, evden çıkmadan önce geriye valizinden ince bir mont bulup elinin altında bir yere koymak kalıyordu.

Bu da yapacak bir şeyi olmadığı anlamına geliyordu, zamanın ne kadar yavaş geçtiğini düşünerek kanepede dinlenmeye çalışmak ve arada bir kalkıp aynada kendini kontrol etmek dışında.

Bir Aşk Mektubu

Saat üçe on kala Tru evden çıktı ve sabahtan bu yana Shavanın soğuduğunu fark ederek yürüme yolundan sahile indi. Gökyüzü griydi ve sürekli bir rüzgâr okyanusu çalkalıyordu. Okyanus köpükleri, çocukken televizyonda seyrettiği kovboy filmlerindeki çalı topakları gibi kumlarda yuvarlanıyordu.

Hope'u görmeden önce sesini duydu: İpe çok sert asılmaması için Scottie'ye bağıırıyordu. Tru onun ince bir mont giydiğini ve kestane saçlarının kısalmakla kalmayıp yer yer parladığını fark etti. Scottie'nin Hope'u kendisine doğru sürüklemesini izledi.

"Selam," dedi Hope, Tru'nun yanına geldiğinde. "Günün nasıldı?"

"Sakin," diye cevapladı Tru, gökyüzünün gri renginin Hope'un turkuaz gözlerine yansıdığını ve onlara uhrevi bir nitelik kazandırdığını düşünerek. "Sabah balığa çıktım."

"Biliyorum. Seni oraya giderken gördüm. Şanslı mıydın bari?"

“Biraz,” dedi Tru. “Senden ne haber? Her şey beklediğin gibi gitti mi?”

“Gitti ama uyandığımdan beri koşuşturup duruyorum.”

“Bu arada, saçların çok güzel.”

“Teşekkür ederim. Kız beklediğimden daha kısa kesti ama beni tanıyabilmene sevindim.” Montunun fermuarını çektikten sonra Scottie’nin ipini çözdü. “Bir mont alsan iyi olmaz mı? Dışarısı biraz soğuk ve epey bir yol yürüyeceğiz.”

“Benim için sorun değil.”

“Damarlarında dolaşan Zimbabveli kanından olmalı.”

Scottie serbest kalır kalmaz patilerinden kum taneleri savurarak koşmaya başladı. Birlikte köpeğin peşine düştüler.

“Muhtemelen Scottie’nin kontrolden çıktığını düşünüyorsun,” dedi Hope, “ama onu itaat kurslarına götürdüm. Öğrenmemekte inat ediyor.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Bana inanmıyor musun?”

“Neden inanmayayım?”

“Bilmem. Belki de köpeğim konusunda beni biraz uyuşuk buluyorsundur.”

“Bu yoruma güvenli bir cevap vermek mümkün değil.”

Hope güldü. “Muhtemelen öyle. Andrew’la konuşma fırsatı buldun mu?”

“Buldum. Ama benim onu özlediğim kadar onun beni özlemediğine kalıbımı basarım.”

“Çocukların tipik özelliklerinden biri de bu değil mi zaten? Ne zaman kamp için evden gitsem öyle eğlenirdim ki ailemi düşünecek zamanım bile olmazdı.”

“Bunu bildiğim iyi oldu,” dedi Tru. Göz ucuyla Hope’a baktı. “Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?”

“Her zaman,” diye itiraf etti Hope. “Çocuğumun olmadığını hayal bile edemiyorum.”

“Sahi mi?”

“Sanırım bu evlilik ve aile meselesi benim genlerime işlemiş. Demek istediğim, işimden zevk alıyorum ama benim için hayat bundan ibaret değil. Ablam ilk çocuğunu doğurup onu tutmama izin verdiğinde... eriyip gittiğimi hatırlıyorum. Sanki hayattaki amacımı anlamışım gibi. Ama dediğim gibi, kendimi bildim bileli böyle hissettim.” Gözleri parladı. “Küçük bir kızken, gömleğimin altına bir koltuk minderi tıkıştırıp hamile taklidi yaparak etrafta dolaşırdım.” Bunu hatırlayınca güldü. “Kendimi her zaman bir anne olarak hayal ettim... Bir şekilde, içinde bir insanın büyümesi, onu dünyaya getirmek ve içten gelen bir yoğunlukla sevmek... bana *ulvi* geliyor. Kiliseye eskisi kadar sık gitmesem de bu konudaki hislerim maneviyata daha yakın duruyor galiba.”

Hope’un acı bir gerçeği kafasından uzaklaştırmak istiyormuş gibi saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdığını gören Tru, bu savunmasızlığı karşısında ona sarılma isteği duydu.

“Ama sonuçta işler her zaman hayal ettiğimiz gibi gitmiyor, değil mi?” Bu bir sorudan çok bir tespit olduğu için Tru cevap vermedi. Birkaç adım sonra, Hope devam etti. “Hayatın adil olmadığını biliyorum ve *insan plan yaparken Tanrı kahkahalarla güler* atasözünü duymuştum ama bu yaşta bekâr olacağım aklımın ucundan geçmezdi. Hayatım adeta beklemede gibi. Her şey yolunda görünüyordu. O harika erkekle tanışmıştım, birlikte planlar yapıyorduk, derken... elde var sıfır. Altı yıl önce olduğumuz yerdeyiz. Birlikte yaşamıyoruz, evli değiliz, hatta nişanlı bile değiliz. Sadece çıkıyoruz.” Başını iki yana salladı.

“Üzgünüm. Muhtemelen bunların hiçbirini duymaya meraklı değilsin.”

“Bu doğru değil.”

“Neden umurunda olsun ki?”

Çünkü sana değer veriyorum, diye düşündü Tru. Ama bunun yerine, “Çünkü bazen insanın ihtiyacı olan tek şey, başka birinin dinlemesidir,” dedi.

Hope’un bunu düşünüyormuş gibi görüldüğü bir süre boyunca kumda sessizce yürüdüler. İşkeleyi çoktan geçen Scottie ikisinin çok önünde, her zamanki gibi enerjik bir şekilde bir kuş sürüsünden ötekine koşturup duruyordu.

“Belki de çenemi tutsam daha iyi olurdu,” dedi sonunda Hope, pes etmiş gibi omuz silkerek. “Şu anda Josh konusunda bir hayal kırıklığı yaşıyorum ve bu da bizi gelecekte nelerin beklediğini sorgulamama neden oluyor. Ya da bir geleceğimiz olup olmadığını. Ama sadece kızgınlıktan böyle konuşuyorum. Aramız iyiyken sorsaydın, onun ne kadar harika olduğunu anlata anlata bitiremezdim.”

Hope canlılığını yitirince Tru göz ucuyla ona baktı. “Evlenmek istiyor mu peki? Ya da çocuk sahibi olmak?”

“Mesele de bu ya... istediğini söylüyor. Yani, eskiden söylerdi. Son zamanlarda bu konuyu açmıyorduk ve sonunda yeniden gündemé getirmeye kalktığımda tartışma birden alevlendi. Bu yüzden burada değil. Çünkü kendimizi bu büyük zıtlaşmanın içinde bulduk ve o da benimle düğüne gelmek yerine arkadaşlarıyla Las Vegas’a gitti.”

Tru yüzünü buruşturdu. Zimbabve’de bile insanlar Las Vegas’ın nasıl bir yer olduğunu bilirdi. Bu arada Hope devam etti. “Bilmiyorum. Belki de suç bendedir. Muhtemelen durumu daha iyi idare edebilirdim ve onu bencilin teki gibi gösterdiğimi biliyorum. Ama değil. Sadece, bazen, hâlâ büyümediğini düşünüyorum.”

“Kaç yaşında?”

“Neredeyse kırk. Bu arada, senin yaşın kaç?”

“Kırk iki.”

“İlk ne zaman bir yetişkin olduğunu hissettin?”

“On sekizime girip çiftliği terk ettiğim zaman.”

“Hiç şaşırmadım. Bütün yaşadıklarından sonra büyümekten başka seçeneğin yokmuş.”

O sırada iskeleye ulaşmışlardı ve Tru kazıkların çoğunun suya gömülü olmadığını fark etti. Gelgitin çekilme zamanı, tıpkı Hope’un söylediği gibi.

“Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Tru.

“Bilmiyorum,” dedi Hope. “Şu anda, er geç tekrar bir araya geleceğimizi ve kaldığımız yerden devam edeceğimizi tahmin ediyorum.”

“İstedğin bu mu?”

“Onu seviyorum,” diye itiraf etti Hope. “O da beni seviyor. Biliyorum, şu an biraz aptallık yapıyor ama çoğu zaman... gerçekten harikadır.”

Tru bu kelimeleri beklemesine rağmen, bir yanı bunları hiç duymamış olmayı diledi. “Bundan hiç şüphem yok.”

“Neden böyle söyledin?”

“Çünkü,” dedi Tru, “tam altı yıl boyunca onunla kalmayı seçtin. Ve seni tanıdığım kadarıyla, hayranlık uyandıran sayısız özelliğe sahip olmasaydı bunu asla yapmazdın.”

Hope renkli bir deniz kabuğunu almak için durdu ama kırık olduğunu gördü. “Düşündüklerini ifade etme şeklin hoşuma gidiyor. Bir İngiliz gibi konuşuyorsun. Birinin daha önce ‘hayranlık uyandıran sayısız özellik’ dediğini hiç duymadım.”

“Çok yazık.”

Hope kabuğu bir kenara fırlatarak güldü. “Ne düşünüyorum, biliyor musun?”

“Ne?”

“Bence Kim seni bırakmakla hata yapmış.”

“Böyle söylemen çok hoş. Ama hata yapmadı. Evlenmek için biçilmiş kaftan olduğum söylenemez.”

“Bu bir daha hiç evlenmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

“Bunu düşünecek zamanım yok. İş ve Andrew arasında gidip gelirken, birileriyle tanışmak öncelikler listemde çok aşağılarda.”

“Zimbabve’deki kadınlar nasıl?”

“Benim çevremdekileri mi kastediyorsun? Bekâr kadınları?”

“Elbette.”

“Tek tük. Tanıştığım kadınların çoğu zaten evli ve tatil köylerinde kocalarıyla birlikte kalıyorlar.”

“Belki başka bir ülkeye taşınmalısın.”

“Zimbabve benim yuvam. Ayrıca Andrew orada. Onu asla bırakmam.”

“Hayır,” dedi Hope. “Yapamazsın.”

“Ya sen? Hiç Amerika’dan taşınmayı düşündüğün olmadı mı?”

“Hiç,” dedi Hope. “Babam hasta olduğu için şu anda zaten imkânsız. Ama ileride de yapabileceğimi sanmıyorum. Ailem burada, arkadaşlarım burada. Ama umarım günün birinde Afrika’ya giderim. Ve safariye çıkarım.”

“Bunu yaparsan, rehberlerin yanında kendine mukayyet ol. Bazıları aşırı çekici olabiliyor.”

“Evet, biliyorum.” Tru’ya şakacıktan omuz attı. “Can Yoldaşı için hazır mısın?”

“Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum.”

“Sahilde duran bir posta kutusu,” dedi Hope.

“Kime ait?”

Hope omuz silkti. “Sanırım, hiç kimseye. Ve herkese.”

“Bir mektup yazmam mı gerekiyor?”

“Eğer istersen,” dedi Hope. “Ben ilk gittiğimde yazmıştım.”

“Ne zamandı?”

Hope bir süre düşündü. “Belki beş yıl önce.”

“Oraya küçüklüğünden beri gittiğini sanıyordum.”

“O zamanlar yoktu ki. Babam 1983’te ortaya çıktığını söylemişti galiba ama bu konuda yanılıyor olabilirim. Oraya sadece birkaç kez gittim. Birisi de geçen yıl Noel’in ertesi günüydü ve tam bir çılgınlıktı.”

“Neden?”

“Çünkü kırk santim kar yağdı. Plajda kar gördüğüm tek zamandı. Eve döndüğümüzde merdivenlerin yanına bir kardan adam yapmıştık. Yazlıkta bir yerde fotoğrafı olacaktı.”

“Ben hiç kar görmedim.”

“Hiç mi?”

“Zimbabve’de kar yağmaz ve Avrupa’ya sadece yaz aylarında gittim.”

“Raleigh’de de pek kar yağmaz ama annemle babam bizi Batı Virginia’daki Snowshoe’ya kayak yapmaya götürdü.”

“İyi kayar mısın?”

“Fena sayılmam. Çok hızlı gitmeyi hiç sevemedim. Risk almak bana göre değil. Sadece eğlenmek istiyorum.”

Tru ufuktaki bulutların aydınlandığını gördü. “Şimşek miydi o?”

“Muhtemelen.”

“Bu geri dönmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?”

“Karadan çok uzakta,” dedi Hope. “Fırtına kuzeybatıdan gelecek.”

“Emin misin?”

“Gayet eminim,” dedi Hope. “Sana da uyarsa bu riski seve seve alırım.”

Tru başıyla onaylayarak, “Peki o zaman,” dedi ve arkalarındaki iskele gitgide küçülürken yollarına devam ettiler. Sunset Plajı nihayet bitti ve tam karşılarında Kuş Adası belirdi. Ayakları ıslanmasın diye kum tepesinin eteğinden yürümek zorunda kaldılar ve Tru’nun düşünceleri Hope’un şakacıktan omuz attığı ana geri sürüklendi. Kolunda bir karıncalanma aşağı yukarı gezinirken adeta bu dokunuşu hissetmeye devam ediyordu.

“Bu bir posta kutusu,” dedi Tru.

Can Yoldaşı’na ulaşmışlardı ve Tru aval aval posta kutusuna bakarken, Hope onu seyretti.

“Ben de öyle dedim zaten.”

“Bir metafor olabileceğini düşündüm.”

“Hayır,” dedi Hope. “Bu gerçek.”

“Bununla kim ilgileniyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Babam olsa muhtemelen söyleyebilirdi ama yöre halkından biridir diye tahmin ediyorum. Haydi.”

Hope posta kutusuna yürürken Tru’ya göz ucuyla baktığında, çenesindeki minik gamze ve uçuşan saçları tekrar gözüne takıldı. Başını geri çevirip arkasını kontrol etti ve Scottie’nin, kuşları havada tutmaya yönelik sonsuz çabasından dolayı bitkin, dili dışarıda, kum tepesinin yakınlarında yeri kokladığını gördü. “Sen şimdi bu fikri Zimbabwe’ye taşıyıp vahşi doğanın ortasına bir posta kutusu koyarsın. Ne harika olurdu?”

Tru başını iki yana salladı. “Termitler bir aydan kısa bir sürede kutuyu yerdı. Dahası, herhangi biri ne içine bir mektup koyabilirdi, ne de etrafında oturabilirdi. Çok tehlikeli.”

“Vahşi doğaya tek başına gittiğin zamanlar oluyor mu?”

“Sadece silahlı olursam. Ve sadece güvende olacağımı kestirebildiğim zamanlarda, çünkü her köşeden bir yırtıcı çıkabileceğini biliyorum.”

“En tehlikeli hayvanlar hangileri?”

“Bu zamana, yere ve hayvanın ruh haline bağlı,” diye yanıtladı Tru. “Genellikle, suyun içinde veya etrafında, timsahlar ve su aygırları. Karada, gündüz vaktinde, filler, özellikle de kızılsma dönemindeyseler. Gece olunca, aslanlar. Ve günün her vaktinde, kara mambalar. Bir tür yılan. Çok zehirli. Isırığı neredeyse her zaman ölümcüldür.”

“Kuzey Carolina’da su engerekleri var. Bir de bakır kafalı çingiraklılar. Bir keresinde acil servise bu yılanın ısırıldığı bir çocuk gelmişti. Neyse ki hastanede panzehir vardı da iyileşti. İyi de, biz nasıl tekrar bu konuya girdik?”

“Vahşi doğanın ortasına bir posta kutusu koymamı önerdin.”

“Ah, evet,” dedi Hope. O sırada eli kutunun kolundaydı. “Buna hazır mısın?”

“Bu işin prosedürü yok mu?”

“Olmaz mı,” dedi Hope. “Önce on kez zıplıyorsun, sonra ‘Auld Lang Syne’ ilahisini söylüyorsun ve adak olarak getirdiğin kırmızı kadife keki bankın üzerine bırakıyorsun.”

Tru bakakalınca Hope kıkırdadı. “Şaka şaka. Protokol falan yok. Sadece... posta kutusundakileri okuyorsun. Ve eğer istersen, bir şeyler yazabilirsin.”

Hope kutunun kapağını açtı ve içindeki posta yığınının hepsini alıp banka götürdü. Oturup yığını yanına bı-

raktığında Tru gidip Hope'un yanına, vücudundan gelen sıcaklığı hissedebileceği kadar yakınına yerleşti.

"İlk önce ben okurum, sonra da sana veririm, olur mu?"

"İzindeyim," diye yanıtladı Tru. "Devam et."

Hope gözlerini devirdi. "Devam et," diye tekrarladı. "Biliyor musun, 'tamam' desen daha iyi olur."

"Tamam."

"Umarım iyi bir şey çıkar. Daha önceki ziyaretlerimde harika mektuplar okudum."

"En çok aklında kalanı anlatsana."

Hope birkaç saniye düşündü. "Bir restoranda ayaküstü tanıştığı bir kadını arayan bir adamın yazdıklarını okudum. Restoranın barında birkaç dakika sohbet etmişler, derken, kadının arkadaşları gelince, kadın masaya geçmiş. Ama adam hayatının kadını bulduğunu anlamış. Çarpışan yıldızlardan yayılıp ruhuna işleyen ışık pırıltılarıyla ilgili dizeler bile döktürmüştü. Her neyse, adam bu mektubu yazmıştı, çünkü kadını tanıyan ve onu tekrar görmek istediğini haber verecek birini bulmayı umuyordu. Hatta adını ve telefon numarasını bile bırakmıştı."

"Kadınla doğru düzgün konuşmamış? Bana takıntılı gibi geldi."

"Yazış şeklini okuman gerekirdi," dedi Hope. "Çok romantikti. Bazen insanın içine doğar."

Hope, Tru'nun bakışları altında, İkinci Dünya Savaşı gemilerinden *USS North Carolina*'nın resmini taşıyan bir kartpostalı yığının en üstünden aldı. Okumayı bitirince yorum yapmadan Tru'ya uzattı.

Tru kartpostalı şöyle bir inceledikten sonra Hope'a döndü. "Mangal yapmayı planlayan biri için alışveriş listesi."

"Biliyorum."

"Bu neden ilgimi çeksin anlamadım?"

“İlgini çekmek zorunda değil. İşin heyecanı da burada. Çünkü işlenmemiş bir mücevher arıyoruz ve kim bilir,” dedi Hope, yığından bir mektup çekerek, “belki de budur.”

Tru kartpostalı bir kenara koyduktan sonra Hope’un bitirdiği mektubu aldı. Bir genç kızın annesiyle babası hakkında yazdığı bir şiirdi ve büyük ihtimalle Andrew’un küçükken yazdığı bir şeyleri hatırlatıyordu. Tru okurken Hope’un bacağının kendi bacağına dayandığını hissetti ve okumayı bitirdiğinde Hope bir defterden koparılmış sayfaları eline tutuşturdu. Tru düşünmeden edemedi: Hope birbirlerine temas ettiklerinin farkında mıydı, yoksa olup bitenden habersiz, kendini isimsiz yazarların kelimelerine mi kaptırmıştı? Tru onun arada bir bakışlarını kaldırıp Scottie’yi kontrol ettiğini gördü; çünkü ortalıkta kuş yoktu ve köpek suya yakın bir yere kendini bırakmıştı.

Başka bir kartpostalı ve arkalarına yorumlar yazılmış bir sürü fotoğrafı geçtiler. Bunları, bir babanın artık pek görüşmediği çocuklarına yazdığı bir mektup izledi. Mektupta bozulan ilişkileri hakkında üzüntüden çok öfke ve suçlama vardı. Tru adamın yaşananlardan kendine herhangi bir pay çıkarıp çıkarmadığını merak etti.

Tru mektubu bitirdiğinde Hope hâlâ sıradaki mektubu okuyordu. Tru, bu sessizlikte, kıyıya vuran dalgaları sıyırarak denize doğru uçan bir pelikan gördü. İleride, deniz kararmaya devam ediyor ve ufukta neredeyse siyaha dönüşüyordu. Çekilen suların geride bıraktığı düz, sert kum tabakası, kırık deniz kabuklarıyla doluydu. Saçı rüzgârla hafifçe yukarı kalkan Hope, adeta grileşen ışık altındaki tek renkti.

Hope yeni bir mektup vermemişti ve Tru ancak o zaman onun elindeki mektubu ikinci kez okuduğunu anladı. Hope’un burnunu çektiğini duydu.

“Vay canına,” dedi Hope sonunda.

“Çarpışan yıldızlardan yayılıp ruhuna işleyen ışık pırıltılarından mı bahsediyor?”

“Hayır. Ve tekrar düşündüm de, sanırım haklısın. Diğer adam kesinlikle takıntılıymış.”

Tru gülerken Hope mektubu ona uzattı ama başka bir mektup almak yerine Tru’ya bakmaya devam etti.

“Ben okurken yüzüme bakmayacaksın, değil mi?”

“Daha iyi bir fikrim var,” dedi Hope. “Neden sesli okumuyorsun?”

Bu teklif Tru’yu hazırlıksız yakaladı ama buna rağmen mektubu aldı ve alırken Hope’un eline dokundu. Birbirlerinin yanında ne kadar rahat olduklarını ve onun gibi birine âşık olmanın ne kadar kolay olduğunu düşündü. Ve belki, sadece belki, zaten âşık oluyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sessizlik içinde, Hope’un kendisine iyice sokulduğunu hissetti. Onun saçından gelen, temiz, hoş, çiçekler kadar taze kokuyu alabiliyordu ve kolunu ona dolama isteğini bastırdı. Bunun yerine, derin bir nefes aldı ve bakışlarını indirip titrek el yazısını okumaya başladı.

Sevgili Lena,

Ömrüm kum saatindeki taneler gibi acımasızca akıp gitmeye devam ederken, seninle paylaştığımız kutsal yılları kendime hatırlatmaya çalışıyorum, özellikle de keder ve yalnızlık girdabında boğulduğum şu günlerde.

Sensiz ben kimim diye düşünüyorum. Yaşlı ve yorgun biri olduğumda bile hayatla yüzleşmeme yardım eden sendin. Bazen aklımı okuyabildiğini düşünürdüm. Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu hep

biliyor gibiydin. Zaman zaman kavgalarımız olsa da çeyrek yüzyıldan uzun bir geçmişe dönüp baktığımda, şanslı bir adam olduğumu biliyorum. Sen bana ilham verdin, beni büyüledin ve ben senin sayende ayakta kaldım. Sana her sarıldığımda başka bir şeye ihtiyaç duymadığımı hissettim. Sana son bir kez sarılmak için her şeyimi verirdim.

Saçlarını koklamak ve akşam sofrasına seninle oturmak istiyorum. Her zaman ağzımın suyunun akmasına neden olan, doktorun sakın yeme diye uyardığı o kızarmış tavuğu yapışını izlemek istiyorum. Doğum gününde sana aldığım, genellikle akşamları odada yanıma yerleşmeden önce giydiğin o mavi süvete kollarını geçirdiğini görmek istiyorum. Çocuklarımızla, torunlarımızla ve biricik torunzademiz Emma'yla, seninle birlikte oturmak istiyorum. Hangi ara bu kadar yaşlandım? Sanırım Emma'yı kucağıma aldığım zaman ama bu konuda bana takılmanı beklediğimde sesini duyamıyorum. Ve bu yüreğimi parçalıyor.

Bu konuda iyi değilim. Günlerimi yalnız geçirmek konusunda. Senin anlayışlı gülümsemeni ve sesinin tınısını özlüyorum. Bazen bahçeden bana seslendiğini duyar gibi oluyorum ama pencereye gittiğimde, onlar için bana kuş yemliği koydurduğun o kardinal kuşlarından başka bir şey göremiyorum.

Yemliği senin için dolu tutuyorum. Biliyorum, bunu yapmamı isterdin. O kuşları seyretmek çok hoşuna giderdi. Nedenini asla anlayamamıştım, ta ki evcil hayvan dükkânındaki adam kardinal kuşlarının aynı eşle bir ömür geçirdiklerini söyleyene kadar.

Doğru mu bilmiyorum ama buna inanmak istio-

rum. Ve tıpkı senin yaptığın gibi onları seyrederken, kendi kendime şöyle diyorum: Sen hep benim kardinal kuşum oldun, ben de senin. Seni çok özledim.

Mutlu evlilik yıldönümleri.

Joe

Tru bitirdiğinde, kabul etmek istemese de kelimelerden fazlasıyla etkilenmiş bir halde, sayfaya bakmaya devam etti. Hope'un kendisini izlediğini biliyordu ve ona doğru döndüğünde güzelliğinin açık ve saf doğası karşısında afalladı.

"İşte bu mektup," dedi Hope usulca, "neden Can Yoldaş'na gelmekten hoşlandığımı izah ediyor."

Tru mektubu katlayıp zarfa geri koyup yanındaki küçük yığının üzerine bıraktı. Hope'un okunmamış desteye uzanmasını izlerken bile, geri kalan mesajların beklentilerini karşılamayacağını hissediyordu ve hissettiği gibi de oldu. Çoğu sıcak ve samimiydi ama hiçbirisi Joe'nun mektubu gibi insanın gönül telini titretmiyordu. Banktan kalkıp postaları yerlerine koyarlarken bile Tru adamı merak ediyordu: Nerede yaşıyordu, ne yapıyordu ve bariz yaşı hesaba katıldığında, en ulaşılmaz adalardan birindeki bu ıssız sahil şeridine nasıl gelebilmişti?

Bazen havadan sudan konuşarak ama çoğunlukla sessiz kalmaktan hoşnut bir şekilde evin yolunu tuttular. Bu rahatlıkları Tru'nun aklına tekrar Joe ve Lena'yı, rahatlık, güven ve birlikte olma arzusuna dayalı ilişkilerini getirdi. Hope'un da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti.

Scottie önlerinde kum tepelerinden deniz kıyısına, oradan tekrar kum tepelerine zikzaklar çiziyordu. Bulutlar

rüzgârda şekil değiştirerek kararmaya devam ettiler ve birkaç dakika sonra yağmur çiselemeye başladı. Sular yükseliyordu. Dalgalardan ıslanmamak için kum tepesine tırmanmak zorunda kalsalar da kuru kalma çabalarının nafile olduğunu anlamaları uzun sürmedi. İki şimşek parıltısını iki gök gürültüsü takip etti ve dünya birdenbire karardı. Çise önce yağmura, ardından sağanağa döndü.

Hope bir çığlık atıp koşmaya başladı ama iskelenin hâlâ çok uzakta olduğunu görünce tekrar yavaşladı. Arkasını dönüp ellerini kaldırdı.

“Sanırım ne kadar zamanımız olduğu konusunda yanıldım, ha?” diye seslendi. “Üzgünüm!”

“Sorun değil,” dedi Tru, ona doğru yürüyerek. “Islanıyoruz ama aşırı bir soğuk yok.”

“Sadece ıslanmıyoruz,” dedi Hope. “Sırılsıklam oluyoruz. İşte şimdi gerçek bir macera oldu, değil mi?”

Tru, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, Hope’un yanağında bir rimel lekesi gördü ve bu minik kusurun, her yönden mükemmel bir kadının nazar boncuğu olduğunu düşündü. Hope’un neden hayatına girdiğini ve nasıl ona bu kadar ilgi duyabildiğini merak etti. Derken, bütün düşünceleri onun etrafında dönmeye başladı. Zimbabve’deki hayatı da, Kuzey Carolina’ya gelme nedeni de aklından uçup gitti; sadece, onun güzelliğine hayran hayran baktı ve birlikte geçirdikleri zamanı bir sinema şeridi gibi başa sarıp tekrar tekrar oynattı. Heyecan ve duygu yüklü bir gelgit dalgasıydı ve birden, hayatı boyunca attığı her adımda aslında ona giden bir yolda yürüdüğünü hissetti, sanki son varış noktası oymuş gibi.

Hope olduğu yerde donup kalmıştı. Tru hissettiği şeyleri onun anladığını tahmin etti ve onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etti. Yüzünden ne düşün-

düğü belli olmuyordu ama Tru ona doğru giderken, hatta sonunda elini kalçasına koyduğunda bile, hiç kıpırdamadan durdu.

Uzun bir süre, o tek, basit dokunuşla aralarında bir enerji alışverişi olurken, kıpırdamadan durdular. Tru ona, o da Tru'ya baktı ve o an sonsuza dek sürecekmış gibiyken Tru sonunda biraz daha sokuldu. Yüzü yavaşça Hope'un yüzüne doğru alçalırken başını yana eğdi, sonra, Hope'un nazik elini göğsünde hissetti.

"Tru..." diye fısıldadı Hope.

Sesi daha ileri gitmemesi için yeterliydi. Geri çekilmesi ve aralarında mesafe bırakması gerektiğini biliyordu ama hareket edecek gücü kendinde bulamadı.

Hope da geri çekilmedi. Bunun yerine, sağanak yağmurun altında birbirlerine baktılar ve Tru o eski içgüdülerin, kontrol edemediği içgüdülerin uyandığını hissetti. İşte o anda, Hope'a âşık olduğunu ve belki de tüm hayatı boyunca onun gibi birini beklediğini anladı.

Hope, kalçasındaki elin nazik gücünü görmezden gelmeye çalışarak Tru'ya bakarken kafası allak bullaktı. Bir yanı onun kendisini öpmesini isterken, diğer yanı, daha ağır basan yanı, şiddetle itiraz edince, elini ikisinin arasına kaldırdı.

Buna hazır değildi...

Sonunda, Tru'nun hayal kırıklığını ve kabullenişini sezerek, isteksizce gözlerini kaçırdı. Tru uzun bir gecikmenin ardından bir adım geriye çekilince Hope tekrar nefes alabildiğini hissetti ama Tru'nun eli hâlâ kalçasındaydı.

"Yola devam etsek iyi olacak," diye mırıldandı Hope.

Tru başıyla onayladı ve elini Hope'un kalçasından çekti. Hope nazikçe tutup sıkmak niyetiyle onun eline uzandı ama Tru tam o sırada elini çevirince parmakları sanki

daha önce defalarca prova etmişler gibi birbirlerine kenetlendi. Hope'un daha sonra hatırladığı tek şey, yan yana yürürken el ele tutuştuklarıydı.

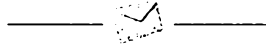
Hope büyük resme baktığında el ele tutuşmanın deve-de kulak kaldığını bilse de bunun verdiği his baş döndürücüydü. Aynı şeyi yazlıkta öptüğü Tony'yle ertesi gün sinemaya giderken yaptığını hatırladı. O zamanlar bu basit hareketi yetişkinliğin bir işareti olarak görüp etkilenmiş olabilirdi, nihayet büyümüş gibi, oysa şimdi ve şuracıkta, hâlâ başına gelen en mahrem şeylerden biri olduğunu düşünüyordu. Tru'nun dokunuşu, gelecekteki daha mahrem şeylerin olasılığıyla yüklüdü ve bu konuda derinlemesine düşünmekten kaçınmak için Scottie'yi gözünden ayırmaya odaklandı.

Sonunda Clancy's'i, ardından iskeleyi geçtiler; bundan kısa bir süre sonra yazlığın merdivenlerine ulaştılar. Hope ancak o zaman Tru'nun elini bırakmasına izin verdi. Ona bakarken, birlikte geçirdikleri zamanı sonlandırmaya hazır olmadığını biliyordu.

"Akşam yemeğine ne dersin? Yazlıkta? Geçen gün marketten taze balık almıştım."

"Olur," dedi Tru. "Çok isterim."

Kader Anları

Hope yazlığın kapısını açar açmaz Scottie içeri daldı, durakladı, sonra da bütün gücüyle silkelenerek etraftaki her şeyin üzerine bir güzel su püskürttü. Hope hemen koşup bir havlu kaptı ama daha yetişmeden Scottie tekrar silkelendi. Hope yüzünü buruşturdu. Kurulanır kurulanmaz mobilya ve duvarları silmek zorunda kalacaktı. Ama önce, banyo.

Bir buçuk saat sonra buluşmak üzere sözleşmişlerdi, yani bol bol vakti vardı. Küvetin suyunu açtı ve ıslak giysilerini çıkarıp kurutucuya tıktı. Geri döndüğünde yarıya kadar dolmuş olan küvete biraz köpük ekledi. Bir şeyin eksik olduğunu fark edince vücuduna bir havlu sarıp mutfığa gitti ve geçen gün açtığı şişeden bir kadeh şarap doldurdu. Banyoya dönerken dolaptan birkaç mum ve bir kutu kibrit aldı.

Mumları yaktıktan sonra sıcak, sabunlu suya kendini bırakıp şarabından büyük bir yudum aldı. Başını geri yaslayıp banyonun bir önceki günden daha farklı, bir şekilde daha zevkli geldiğini düşündü. Rahatlayınca, Tru'nun onu öpmesine ramak kaldığı, sahildeki o anı gözünün önü-

ne getirdi. Sonunda Tru'yu durdurmuş olmasına rağmen, bu görüntünün rüya gibi bir tarafı vardı ve o anı tekrar yaşamak istiyordu. Sadece kendini tekrar seksi hissettiği için değil; Tru'yla olan yakınlığının zarif ve yapmacıksız bir tarafı, neredeyse huzur veren bir tarafı olduğu için. Tru'yla tanışana kadar böyle bir şeye ne kadar hasret kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Emin olamadığı şey, bunun yeni bir duygu mu, yoksa uzun süredir bilinçaltına gömdüğü, yaşadığı kaygılar, hayal kırıklıkları ve Josh'a duyduğu kızgınlık arasında kaybolup giden, eski bir duygu mu olduğuydu. Kesinlikle emin olduğu tek şey, son birkaç aydaki duygusal iniş çıkışların bütün enerjisini çekip aldığıydı. Huzur ve kafa dinleme dönemlerinin eksikliğini hissettiği günlerden geçiyordu ve bu hafta sonu arkadaşlarını görecek olmasının bile onu heyecanlandırmadığını üzüntüyle fark etti. Yolun bir yerinde kıvılcımını kaybetmişti.

Tru'yla geçirdiği zaman, onu son dönemde dönüştüğü kişi olmak istemediği gerçeğine uyandırmıştı. Olduğunu hatırladığı kişi olmak istiyordu, hayatı kucaklayan, hem sıradan olana hem de sıra dışı olana karşı tutkulu biri. Gelecekte değil, şu andan itibaren.

Bacaklarını tıraş etti ve su nihayet soğumaya başlarken kadar bir süre daha küvette kaldı. Ardından kurulanıp tezgâhın üstündeki şişeye uzandı. Losyonu bacaklarına, göğüslerine ve karnına yaydı ve cildi canlanırken elinin altındaki ipeksi hissin keyfini çıkardı.

Yeni yazlık elbisesini çıkarıp yeni sandaletleriyle birlikte giydi. Sutyen takmayı düşündü ama sonra gereksiz olduğuna karar verdi. Kendini açık saçık hissettiği halde sonrası için ne anlama gelebileceğini düşünmekten kaçınarak, külot da giymedi.

Claire'in tam olarak nasıl yaptığını hatırlamaya çalışarak saçlarını kurutup şekillendirdi. Sonuçtan memnun kalınca makyaja geçti. Gözlerinin rengini ortaya çıkarması umuduyla pastel mavi bir göz farı seçti. Biraz parfüm sıktı ve doğum gününde Robin'in aldığı kristal damla küpeleri taktı.

İşi bitince aynanın karşısında durdu. Elbisesinin askılarını ayarladı ve tatmin olana kadar saçına çeki düzen verdi. Kendi görünüşünü eleştirdiği zamanlar oluyordu ama bu gece görünüşünden memnun kalmadan edemedi.

Yarısı dolu şarap kadehini mutfığa geri taşıdı. Dünya pencerelerin ardında kararmaya devam ediyordu. Yemek hazırlıklarına başlamak yerine, Scottie'nin holde yarattığı kargaşadan kalanları paspasla temizledi ve yastıklarını düzleştirip okuduğu kitabı rafa geri koyarak salonu hızlıca elden geçirdi. Oturma odasındaki bazı lambaları açıp doğru ambiyansı yakalamak için ışıklarını kıstı. Radyoyu açtı ve biraz arama yaptıktan sonra klasik caz çalan bir kanal buldu. Mükemmel.

Mutfakta, yeni bir şişe şarap açtı ama soğuması için buzdolabına koydu. Oradan birkaç sarı kabak, yeşil kabak ve soğan alıp mutfak tezgâhına getirdi ve hepsini doğrayıp bir kenara koydu. Sonra salataya girişti; domates, salatalık, havuç ve marulu bir kâsede karıştırmayı bitirdiği sırada ön kapının çalındığını duydu.

Sesi duyunca içi kıpır kıpır oldu.

"İçeri gel!" diye seslenerek lavaboya doğru hareketlendi. "Kapı açık!"

Kapı açılırken yağmurun sesi birden yükseldi, ardından hızlıca tekrar dindi.

"Bana bir dakika ver, olur mu?"

Tru'nun "Acele etme," diyen sesi holde yankılandı.

Hope ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra şarabı buzdolabından aldı. Kadehleri doldururken bir parça meze bulması gerektiğini düşündü. Dolaplarda pek bir şey yoktu ama buzdolabında kalamata zeytinleri buldu. Hiç yoktan iyi. Küçük bir seramik kâseye bir avuç kadar döktü ve kâseyi yemek masasına koydu. Ardından, ocağın üstündeki ışığı yakıp tavandaki ışığı kapattı ve kadehleri aldı. Derin bir nefes aldıktan sonra köşeyi dönüp salona girdi.

Scottie'ye biraz ilgi göstermek için çömelen Tru'nun sırtı Hope'a dönüktü. Uzun kollu mavi bir gömlek giymişti ve kotunun kalçasıyla uyluklarını nasıl sarmaladığını fark eden Hope yarı yolda durup onu seyretnmeden edemedi. Şimdiye kadar gördüğü en seksi şeydi.

Tru onun geldiğini duymuş olmalıydı, çünkü ayağa kalkıp otomatik bir gülümsemeyle döndü ama o anda Hope'un görünüşünü fark etti. Bu görüntüyü yalayıp yutarken gözleri büyüdü, ağzı hafifçe aralandı. Sesini bulmaya çalışarak ama beceremeyerek olduğu yerde donup kaldı.

"Sen... tarif edilemeyecek kadar güzelsin," diye fısıldadı sonunda. "Gerçekten."

Hope'un kafasına o anda dank etti: Tru ona âşık olmuştu. Elinde olmadan bunun keyfini çıkarırken, bir şekilde, ikisinin en başından beri bu ana doğru yol aldığından emindi. Dahası, Tru'nun kendisine âşık olmasını istediğini şimdi anlıyordu, çünkü kendisi de inkâr edilemeyecek bir şekilde Tru'ya âşık olmuştu.

Tru nihayet bakışlarını indirdiğinde, Hope yanına gelip kadehini verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Tru, onu yeniden süzerek. “Bilseydim bir ceket giyerdim. Ve elbette, ceket getirmiş olsaydım.”

“Harika görünüyorsun,” dedi Hope, onun başka türlü giyinmesini istemediğinden emin. “Şarap dün gecekinden farklı. Umarım iyidir.”

“Seçici değilim,” dedi Tru. “İyi olduğundan eminim.”

“Daha yemeği pişirmeye başlamadım. Hemen sofraya oturmak isteyeceğinden emin değildim.”

“Sana kalmış.”

“Ağızına bir şeyler atmak istersen, masaya zeytin koydum.”

“Pekâlâ.”

“Yemek masasının üzerinde.”

Hope suya sabuna dokunmadan konuştuklarının farkındaydı ama duyguları bu kadar kabarmışken şimdilik şarabını dökmese yeterdi. Derin bir nefes alıp yemek odasına geçti. Pencereden görünen ufuk, derinliklerinde bir flaş lambası gizliyormuş gibi parladı.

Hope bir sandalye çekip oturdu. Tru masadaki yerini aldığı anda onun gibi pencereden dışarıya bakıyordu. Hope boğazının kuruduğu hissetti ve farkında olmadan birbirlerinin hareketlerini tekrarladıklarını düşünerek şarabından bir yudum aldı. Tru kadehini masaya indirdiğinde iki elinin parmakları kadehinin gövdesindeydi. Hope onun da gergin olduğunu anladı ve bunu tuhaf derecede rahatlatıcı buldu.

“Bugün benimle gelmene sevindim.”

“Ben de,” dedi Tru.

“Burada olmana da sevindim.”

“Başka nerede olacaktım ki?”

Telefon çaldı.

Ahize Tru'nun yanındaki duvardaydı ama bir an birbirlerini seyretmeye devam ettiler. Ancak ikinci kez çaldığında Hope sese doğru döndü. Bir yanı işi telesekretere bırakmaya meyilli olsa da annesiyle babası aklına geldi. Yerinden kalkıp Tru'nun yanından geçti ve ahizeyi kaldırdı.

"Selam," dedi Josh. "Benim."

Hope'un midesi burkuldu. Onunla konuşası yoktu. Tru buradayken değil. Şimdi değil.

"Selam," dedi sertçe.

"Seni yakalayacağımdan emin değildim. Dışarıda bir yerde olabileceğini düşündüm."

Hope, kelimeleri ağzında yuvarladığını duyunca, Josh'un içkili olduğunu anladı.

"Buradayım."

"Havuzdan birkaç dakikalığına odaya geldim. Burada hava çok sıcak. Sen nasılsın?"

Tru kıpırdamadan ve ses çıkarmadan masada oturuyordu. Çok yakın...

Tru'nun üzerindeki gömleğin vücudunu nasıl sardığını fark eden Hope, onun elinin kalçasında bıraktığı hissi hatırlayarak kumaşın altındaki kasları süzdü.

"İyiyim," dedi, sesinin kayıtsız çıkmasına gayret ederek. "Sen?"

"Harikayım," dedi Josh. "Dün gece blackjack oyununda biraz para kazandım."

"Aferin sana."

"Yazlık nasıl? Plajda hava güzel mi?"

"Şu anda yağmur yağıyor ve hafta sonuna kadar sürmesi bekleniyor."

"Bahse girerim Ellen'in canı çok sıkılmıştır, ha?"

"Evet," diye yanıtladı Hope ve telefonun iki ucunda sınırlı bir sessizlik oldu.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Josh. Hope onun alnını kırıştırdığını neredeyse görebiliyordu. “Sessiz görünüyorsun.”

“İyiyim dedim ya.”

“Bana hâlâ kızgın gibisin.”

“Sence?” Hope öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı.

“Sence de aşırı tepki vermiyor musun?”

“Bunu telefonda konuşmamayı tercih ederim,” dedi Hope.

“Neden?”

“Çünkü bu yüz yüze yapmamız gereken bir şey.”

“Neden böyle davrandığını anlamıyorum,” dedi Josh.

“Demek ki beni hiç anlamıyorsun.”

“Ah, hadi ama. Bu kadar dramatik olma...” Josh içki-sinden bir yudum alırken kadehinde şıkırdayan buzların sesi Hope’un kulağına kadar geldi.

Josh’un devam etmesini beklemeden, “Artık kapatsam iyi olacak,” dedi. “Hoşça kal.”

Ahizeyi yerine koyarken bile Josh’un itiraz etmeye devam ettiğini duyabiliyordu.

Bir süre daha telefona baktıktan sonra elini geri çekti. “Bunun için üzgünüm,” dedi Tru’ya, iç geçirerek. “Belki de hiç açmamalıydım.”

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

Radyoda bir şarkı bitti ve yeni bir şarkı başladı. Müzik hüzünlü, kederliydi ve Tru masadan kalkarken Hope ona baktı. Artık çok daha yakındılar ve Tru gözlerinin içine bakarken Hope sırtının duvara dayandığını hissetti.

Ama gözlerini kaçırmadan Tru’nun bakışlarına karşılık verdi. Tru iyice yaklaştı.

Hope neyin geldiğini biliyordu. Söze gerek yoktu. Bir

kez daha bunun gerçek olamayacağını düşündü ama Tru ona sokulduğunda, aslında bildiği her şeyden daha gerçek olduğunu anladı.

Bunu hâlâ durdurabilirdi. Belki de durdurmalıydı. Tru birkaç gün sonra dünyanın diğer ucunda olacaktı. Aralarındaki fiziksel ve duygusal bağ kopmaya mahkûmdu. Tru acı çekecekti, kendisi acı çekecekti ve yine de...

Kendisine engel olamıyordu. Artık.

Yağmur damlaları camlara vuruyor, bulutlardaki ışık parlamaları devam ediyordu. Tru gözlerini ondan ayırmadan elini onun sırtına kaydırды. Başparmağıyla küçük daireler çizdi. Hope'un elbisesi o kadar ince ve hafifti ki bu dokunuşu üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi hissetti. Külot giymediğini Tru'nun anlayıp anlamadığını merak ederken ıslanıldığını fark etti.

Tru onu sertçe kendisine çekerek bedeninin sıcaklığını onun bedenine mühürledi. Hope, dudaklarından yumuşak bir nefes boşalırken, kollarını Tru'nun boynuna doladı. Müziği duyabiliyordu ve Tru'nun nazik kontrolünde usulca bir yay çizdiler. Ardından Tru onu kendi dünyasına davet edercesine gülümseyince, Hope'un son savunması da yerle bir oldu. Bunu istediğini biliyordu. Tru'nun nefesini boynunda hissettiğinde ürperdi.

Tru, geçtiği yerlerde ıslak izler bırakarak önce kullak memelerini, ardından yanağını öptü ve dudaklarına ulaştığında, Hope onun kendini tuttuğunu hissetti, sanki bunu durdurması için Hope'a son bir şans veriyordu. Bunu fark etmek Hope'un üzerinde tahrik edici, hatta zincirleri kırıcı bir etki yarattı ve Tru ellerini onun saçlarına gömerken, kendisi de dudaklarını araladı. Dilleri birleşir birleşmez hafif bir inilti duydu ve bunun kendisinden geldiğini zar zor anladı. Tru'nun elleri, dokundukları her

yere adeta minik elektrik şokları vererek, sırtına, kollarına ve karnına indi, başparmağı göğüslerinin altını sıyırıp geçtiğinde, Hope göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti.

Bedenlerinin birbirine kaynaştığını hissedebiliyordu. Tru yeniden boynuna geri dönüp usulca dişlediğinde, Hope bir elini onun yanağına koyup parmak uçlarını kirli sakalında gezdirirken, diğer eliyle de göğsünü sıvazladı. Sonunda Tru'yu elinden tutup yatak odasına götürdü.

Mumları bulup yaktıktan sonra birini sehpanın üzerine, diğerini de çalışma masasına koyarken, yatak odası aynasından Tru'nun kendisini izlediğini gördü. Loş ışık gölgelerin duvarlarda dans etmesini sağladı. Hope arkasını döndüğünde gözleri buluştu ve birbirlerinin görüntüsünün tadını çıkarmak dışında bir şey yapamadılar.

Hope onun şehvetini sezdi ve bir süre bunun zevkini çıkardıktan sonra, nihayet ona doğru bir adım attı. Tru da aynı şeyi yaptığında aralarındaki dünya küçüldü ve öpüşürlerken Hope onun dilindeki ıslaklığın ve sıcaklığın tadını doya doya çıkardı. Tru'nun gömleğini yukarı çekip kotun içinden kurtardı, yavaşça düğmelerini çözdükten sonra iki yana açarak tırnağını Tru'nun karnında ve kalça kemiğinde gezdirdi. Tru'nun sert ve kıvrak bedenindeki karın kasları ayırt edilebiliyordu. Gömleği Tru'nun omuzlarından geriye atarak yere düşmesine izin verdi.

Dudakları Tru'nun boynuna uzandı. Boynunu nazikçe ısırırken önce kemerine uzanıp tokasını çözdü, ardından kotunun düğmesini açtı. Fermuarı aşağı indirirken Tru'nun ellerinin göğüslerinde gezindiğini hissetti. Tru'nun kotunu iki yandan tutup aşağıya indirince Tru geri çekildi, bağcıklarını çözüp önce botlarından, sonra da çoraplarından kurtuldu. Bunu kot pantolonu ve nihayet boxer külotu izledi.

Hope'un karşısında çırılçıplak dururken vücudu kursuzdu, mermerden oyulmuş antik bir heykel gibi. Hope, baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla, önce bir ayağını, sonra diğerini yatağa kaldırarak sandaletlerini çıkardı. Tru yaklaşıp onu tekrar kollarına aldı. Diliyle Hope'un kulak memesine fiske vururken yazlık elbisenin askısına uzandı. Askıyı Hope'un omzundan kaydırды, sonra diğer askıda aynı işlemi tekrarladı. Elbise Hope'un üzerinden ayaklarının dibine düştüğünde çıplak vücutları bir araya geldi. Hope Tru'nun bedenindeki sıcaklığı hissederken, Tru parmağını nazikçe Hope'un bel kemiğinden aşağıya indirdi. Hope uzun bir nefes verirken, el daha da aşağıya sürüklendi ve Tru tek bir hamlede Hope'un ayaklarını yerden kestikten sonra dudaklarından öperek yatağa taşıdı.

Tru Hope'la birlikte yatağa uzanıp göğüslerini ve karnını okşadı. Hope onun alt dudağını nazikçe dişleyip tırnaklarını sertçe sırtına saplarken, kendini mum ışığında güzel, onun kollarında seksi hissediyordu. Tru'nun dili göğüslerinin arasından geçip karnına indi, ardından aynı yolu takip ederek yukarı çıktı. İkinci seferde, bir öncekinden daha aşağıya indi ve Tru orada oyalanıp onu tahrik ederken Hope parmaklarını onun saçlarına doladı. Bir süre böyle devam ettiler, ta ki sonunda Hope artık dayanamayıp onu tekrar üstüne çekene ve ona iyice yapışıp kendine bastırana kadar.

Ancak o zaman Tru bedeninden ısı yayarak onun üzerine geldi, eline uzandı, parmak uçlarını tek tek öptü. Yanaklarını, burnunu ve bir kez daha dudaklarını öptü ve sonunda içine girdiğinde, Hope onu diğer erkekleri istediğinden çok daha fazla istediğini fark ederek, belini yaylandırdı ve inledi.

İhtiyaçlarına ayak uydurup birbirlerini memnun etmeye çalışarak birlikte hareket ettiler ve Hope bedeninin git-tikçe büyüyen bir ivmeyle titrediğini hissetti. Dev bir zevk dalgasıyla sarsılırken dudaklarından bir çığlık boşaldı ama bu hissin dindiğini hissetmesiyle tekrar birikmeye başladığını fark etmesi bir oldu. Sonsuz bir zevk döngüsüyle tekrar tekrar zirveye ulaştı ve nihayet Tru da kendi zirvesine ulaştığında, Hope tükenmiş, bütün vücudu ter içinde kalmıştı. Güçlkle nefes alıyordu. Tru ona sarıldı, elleri hâlâ Hope'un teninde gezmeye devam ediyordu ve mumlar kısalarak yanmaya devam ederken, Hope kendisini az önce paylaştıkları şeyin akıntısına bıraktı.

Sonra, tekrar seviştiler, bu kez daha yavaş ama aynı derecede yoğun. Hope daha öncekilerden de güçlü bir şekilde zirveye ulaştı ve Tru bitirdiğinde, Hope bitkinlikten titriyordu. Tamamıyla tükenmiş gibiydi ama fırtına dışarıda ortalığı kasıp kavurmaya devam ederken, inanılmaz şekilde, şehvetinin yeniden kabardığını fark etti. Üçüncü kez mümkün değil, diye düşündü ama mümkündü ve ancak tekrar zirveye ulaştıktan sonra nihayet deliksiz bir uykuya dalabildi.

Hope sabah pencerelerden sızan puslu ışığa ve mutfaktan gelen kahve kokusuna uyandı. Banyodan bir bornoz alıp koridora adım attığında kurt gibi acıktığını fark etti. Ancak o zaman dün gece hiçbir şey yemediğini hatırladı.

Tru masadaydı ve çoktan yağda yumurta ile meyve tabağı hazırlamıştı. Bir gece önce giydiği kıyafetler üzerindediydi. Hope'u görünce sandalyesinden kalkıp sarıldı.

“Günaydın.”

“Sana da,” dedi Hope. “Ama beni öpme. Daha dişlerimi fırçalamadım.”

“Umarım kahvaltıyı benim hazırlamamın bir sakıncası yoktur.”

“Harika görünüyor,” dedi Hope, kahvaltı sofrasına hayran hayran bakarak. “Ne zamandır uyanıksın?”

“Birkaç saat oldu.”

“Uyumadın mı?”

“Yeterince uyudum.” Tru omuz silkti. “Ve kahve makinesi nasıl çalıştıracığımı çözdüm. Bir fincan ister misin?”

“Kesinlikle,” dedi Hope. Tru’yu yanağından öpüp masaya oturduktan sonra tabağına biraz yumurta ve meyve aldı. Camdan dışarı baktığında yağmurun durmuş olduğunu gördü ama gökyüzünün haline bakılırsa, sadece kısa bir mola vermişti.

Tru onun kahvesini getirip önüne koydu. “Masada süt ve şeker var.”

“Her şeyi bulmandan etkilendim.”

“Ben de,” dedi Tru, yanına oturarak.

Hope Tru’ya ne kadar değer verdiğini ve sabahın ne kadar doğal başladığını düşündü. “Başka neler yaptın, kahvaltıyı hazırlamak dışında?”

“Yan tarafa geçip birkaç havlu aldım. Onun dışında, birkaç ufak tefek iş.”

“Havluya neden ihtiyaç duydun?”

“Terastaki sandalyeleri kurulumak istedim.”

“Birazdan yeniden ıslanacaklar.”

“Biliyorum,” dedi Tru. “Ama bu olmadan önce umarım biraz vaktim olur.”

Hope kahvesine uzanırken onun yüzünü inceledi. “Çok gizemli konuşuyorsun. Neler oluyor?”

Tru onun eline uzanıp bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum,” demekle yetindi.

Kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak Hope’un başını döndürdü ve Tru hakkında aynı şeyleri hissettiğinden emindi.

“Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandı.

“O halde benim için bir şey yapar mısın?”

“Ne istersen.”

“Kahvaltıdan sonra dışarıda benimle oturur musun?”

“Neden?”

“Senin resmini yapmak istiyorum,” diye yanıtladı Tru. Hope yerinde sıçradıktan sonra başıyla onay verdi.

Kahvaltıdan sonra dışarı çıktılar ve Tru onu sandalyeye davet etti. Hope kahve fincanını iki eliyle sıkı sıkı tutarak oturduğunda tuhaf bir utangaçlık hissetti.

“Bunu yere bırakayım mı?” diye sordu, başıyla fincanını işaret ederek.

“Fark etmez.”

“Nasıl poz vermemi istersin?”

Tru resim defterini açtı. “Sadece kendin ol ve burada yokmuşum gibi davran.”

Bu o kadar kolay değildi. Daha önce kimse onun portresini yapmamıştı. Bir bacağını diğerinin üzerine attı, sonra bacak değiştirerek yeniden denedi. Ama kahveyi ne yapacaktı? Tekrar bir kenara koymayı düşündü ama bunun yerine bir yudum aldı. Öne eğildi, sonra geriye yaslanmayı denedi. Tru’nun durduğu tarafa döndü, sonra okyanusa, sonra yeniden Tru’ya. Hiçbiri doğru gelmiyordu ama Tru’nun sessiz bir konsantrasyonla kendisine baktığını fark etti.

“Sen bana böyle bakarken nasıl yokmuşsun gibi davranabilirim acaba?”

“Bilmem,” dedi Tru gülerek. “Hiç diğer tarafta bulunmadım.”

“Çok yardımcı oldun,” diye takıldı Hope. Rahat olmaya çalışarak bir bacağına altına aldı. *Daha iyi*, diye düşündü. Neyse ki Scottie peşlerinden dışarıya gelmişti ve mutfak penceresinin altına kıvrılmış yatıyordu. Hope ona odaklanmaya karar verdi.

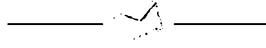
O sırada Tru sessizleşmişti. Hope ona döndüğünde kalemi eline aldığını gördü. Tru’nun bakışları Hope’tan resme indi, sonra tekrar geri döndü. Pratikleşmiş bir rahatlıkla çizgi çekip lekeleme yaparken elinin güvenli hareketleri hemen göze çarpıyordu. Arada sırada gözlerini kısıyor veya kaşlarını çatıyordu ama bunları yaptığının farkında bile değildi. Bir şekilde, kendinden emin tavırlarının altındaki bu çıplaklık, Hope’un onu daha çok arzu etmesini sağladı.

Bulutlar yeniden kararmaya başladığında, ikisi de durma zamanının geldiğini anladı.

“Bakmak ister misin? Henüz bitmedi ama genel fikri göstermek için yeterli.”

Hope, “Belki duştan sonra,” diye mızımızlanarak ayağa kalktı. Tru defterini kalemini toplayıp içeriye yöneldi, kapı aralığında durup Hope’u nazıkçe öptükten sonra kendine doğru çekti. Hope ona yaslanıp kokusunu içine çekerken, bir kez daha, onları bir araya getiren gizemli güçleri düşündü.

Birlikte

Duştan sonra kanepede Tru'nun yanına oturduğunda. Tru onun resmiyle birlikte resim defterindeki diğer kuru boya çalışmalarını da gösterdi. Hope hepsini acele etmeden hayranlılıkla inceledi. Bir ara yağmur azalınca, fırtına camların ötesinde dünyayı kasıp kavururken, öğle yemeği için dışarı çıkmayı göze alıp Ocean Isle Plajı'ndaki bir kafeye gidip geldiler.

Sonunda Hope'un prova yemeği için hazırlanması gerektiğinde Tru gözünü ondan ayırmadan yatağın ucunda oturdu. Makyaj yapan bir kadını seyretmenin her zaman seksi bulduğu bir tarafı vardı ve Hope'un da izlenmekten hoşlandığını sezdi.

Hope'un çıkma zamanı geldiğinde kapıda uzun uzun öpüştüler. Tru ona sarılıp sıkı sıkı kendine bastırdı ve Hope arabasına binip giderken kapı önünde durup el salladı. Hope ondan bir ara Scottie'yi dışarıya çıkarmasını istemiş ve dilerse yazlıkta kalabileceğini söylemişti.

Tru bir bifteek ve bifteğin yanında gidecek bir şeyler almak için yan tarafa gidip geldi ve yemeğini Hope'un mut-

fağında hazırladı. Yerken, Hope'u arkadaşlarının arasında hayal etti ve onların son birkaç gün içinde yaşananları Hope'un yüzünden okuyup okumayacaklarını merak etti.

Hope'un resmine yeni detaylar eklemek için zaman harcadı ve ancak sonuçtan memnun kaldığında durdu. Ama henüz kalemleri bir kenara koymaya hazır değildi ve ikisinin sahilde karşılıklı durup bakışırken profilden göründükleri bir resme başladı. Bunun için Hope'un orada olmasına gerek yoktu; sahneyi hayal etmesi yeterliydi ve çalışma çok hızlı ilerledi. Karanlık çökünce durduğunda saatler geçmişti ve Hope'un yokluğunu bir acı gibi yüreğinde hissetti.

Hope yazlığa gece yarısında döndü. Seviştiler ama Hope önceki gecenin bitkinliğini hâlâ üzerinden atamamıştı ve Tru çok geçmeden nefes alışlarının değiştiğini fark edince kollarında uyuyakaldığını anladı. Tru'nun gözüne uyku girmedi. Birlikte geçirdikleri zaman çok yakında sona erecekti ama hayatının geri kalanını geçirmek istediği kadının o olduğunu biliyordu.

Tavana bakarken bu iki gerçeği birbiriyle bağdaştırmaya çalıştı.

Tru sabah her zamankinden daha sessizdi. Konuşmak yerine yatakta Hope'a uzun uzun sarıldı, öyle ki Hope bütün bedeninin onun kendisine karşı hissettiği duygularla cınladığını hissetti.

Ama bu Hope'u korkuttu, tıpkı Tru'yu da korkuttuğunu tahmin ettiği gibi. Tek istediği şey zamanın durması ve bunun, bu son birkaç günün sonsuza kadar sürmesiydi.

Ama saatin tiktakları her geçen dakika daha yüksek sesle çıkıyormuş gibiydi.

Yataktan kalktıklarında hâlâ hafif bir yağmur yağıyordu, ancak yine de sahilde bir yürüyüş daha yapmaya karar verdiler. Hope dolapta yağmurluklar buldu ve Scottie'yi dışarı çıkardılar. El ele tutuşarak yürüdüler ve sanki anlamışlar gibi, ilk buluştukları yerde aynı anda durdular. Tru Hope'u öptükten sonra ellerini ellerinin arasına aldı.

“Sanırım seninle ilk tanıştığım andan beri bunun olmasını istiyordum.”

“Hangi kısmı? Benimle yatmak mı yoksa âşık olmak mı?”

“İkisi de,” diye itiraf etti Tru. “Sen ne zaman anladın?”

“Dışarıdaki akşam yemeğinin ardından verandada şaraplarımızı yudumlarken seninle yatabileceğimizi hissettim. Ama yemek için yazlığa geldiğin akşama kadar sana vurulduğumu bilmiyordum.” Tru'nun elini sıktı. “Beni ilk öpmeye çalıştığında seni geri çevirdiğim için üzgünüm.”

“Üzülme.”

Dönüş yoluna geçip Tru'nun kaldığı eve uğradılar. Telesekreterde Tru'nun babasının bıraktığı, saat ikiyle üç arasında evde olmayı umduğunu söyleyen bir mesaj vardı. *İşte bu çok iyi oldu*, diye düşündü Hope. Düğün için tam da o vakitlerde evden çıkacaktı. Tören akşam altıda başlayacak olsa da fotoğraf çekimleri için erkenden orada olması gerekiyordu.

Scottie kendi başına keşif yaparken Tru hızlı bir şekilde Hope'a evi gezdirdi. Hope evin hayal ettiğinden daha zevkli döşendiğini kabul etmek zorunda kaldı. Başlardaki önyargısına rağmen, burayı arkadaşlarıyla birlikte bir haftalığına kiralayıp güzel vakit geçirebileceğini bile hayal etti. Ana yatak odasına girdiklerinde başıyla geniş jakuziyi işaret etti.

“Deneyelim mi?” diye önerdi Tru’ya. Sonrasında hatırladığı tek şey, yağmurluklarını ve kıyafetlerini çıkarıp kurutucuya tıktıklarıydı. Köpüklü suya girdiklerinde Tru’ya yaslandı ve Tru lifi nazıkçe onun göğüslerinde ve karnında, kollarında ve bacaklarında gezdirirken iç geçirdi.

Kıyafetleri kurumaya devam ederken bornozlarla erken bir öğle yemeği yediler. Daha sonra Hope kurutma makinesinden çıkan kıyafetlerini sıcak sıcak giydi. Birlikte masada oturup biraz daha sohbet ettiler, derken Hope’un yazlığa geçip hazırlanma vakti geldi çattı.

Hope saçını kurutup makyajını tazelerken, Tru, tıpkı önceki gün olduğu gibi onu yatağın kenarından izledi. Ardından nedime elbisesiyle yeni ayakkabılarını giydi ve bitirdiğinde kendi etrafında hızlıca dönerek Tru’ya gösterdi.

“Nasıl?”

“Nefes kesici,” dedi Tru, içtenliğini vurgulayan hayran bakışlarla. “İçimden seni öpmek geliyor ama rujunu mahvetmek istemiyorum.”

Hope, “Bu riski alıyorum,” dedikten sonra eğilip Tru’yu öptü. “Bugün babanla buluşacak olmasaydın, bana eşlik etmeni isterdim.”

“Uygun kıyafetler almak zorunda kalırdım.”

“Takım elbise içinde inanılmaz yakışıklı göründüğüne bahse girerim.” Tru’nun göğsünü tıptışladı ve yatakta yanına oturdu. “Babanla buluşacağın için gergin misin?”

“Pek sayılmaz.”

“Ya annen hakkında fazla bir şey hatırlamıyorsa?”

“O zaman buluşmamız uzun sürmeyecek demektir.”

“Onun kim olduğu gerçekten seni ilgilendirmiyor mu? Neye benzediği? Bunca yıldır nerede olduğu?”

“Pek değil.”

“Bütün bunlar hakkında nasıl böyle tepkisiz kalabili-

yorsun anlamıyorum. Bana kalırsa seninle bir tür ilişki kurmak istiyor olabilir. Küçük bir ilişki olsa bile.”

“Bunu ben de düşündüm ama öyle olduğundan emin değilim.”

“Ama seni buraya getirdi.”

“Bununla birlikte, onu henüz görmedim. Benimle ilişki kurmak isteseydi hafta başında burada olurdu.”

“Öyleyse neden buraya gelmeni istesin?”

“Bence,” dedi Tru sonunda, “annemi neden terk ettiğini söylemek istiyor.”

Birkaç dakika sonra Tru, ıslanmasın diye iki şemsiye birden tutarak Hope’u arabasına kadar geçirdi.

“Kulağa saçma geleceğini biliyorum ama galiba seni özleyeceğim,” dedi Hope.

“Ben de seni,” diye cevap verdi Tru.

“Babanla yaşadıklarını bana anlatır mısın?”

“Elbette. Ayrıca Scottie’yi de gezmeye çıkaracağımdan emin olabilirsiniz.”

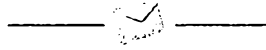
“Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Geç olabilir. Beni yazlıkta bekleyebilirsiniz. Eve girdiğimde uyumuş olursan sana darılmam.”

“İyi eğlenceler.”

“Teşekkür ederim,” dedi Hope, direksiyon başına geçerek.

Hope arabasını geri alırken neşeli bir şekilde el sallayan Tru, araba gözden kaybolduğunda kötü bir şeyler olacağına dair bir hisse kapıldı ve durup dururken bunun nereden çıktığını merak etti.

Baba Zamanı

Scottie'yi yazlıkta bırakmanın daha iyi olduğuna karar veren Tru resim defteriyle kurşun kalemlerini topladı ve babasının gelmesini beklemek için yan eve geçti.

Hope'la kendisinin resmine büyük bir el çabukluğuyla devam etti. Çok geçmeden, ince detaylara odaklanacak noktaya kadar geldi: Çizimin tamamlanmak üzere olduğunu gösteren, adı konmamış bir işaret. Çalışmaya kendini öyle kaptırmıştı ki kapının çalındığını anlaması biraz zaman aldı.

Babası.

Masadan kalkıp oturma odasını geçti. Dış kapı kolunu tuttuğunda kendini hazırlayarak duraksadı. Kapıyı açınca hayatında ilk kez babasının yüzünü gördü. Şaşırtıcı şekilde, karşısında duran yaşlı adamda kendisinden bir şeyler yakaladı: Aynı koyu mavi gözler ve çenesindeki minik gamze. Babasının saçları seyreلمişti ve kalanlar da soluk gri çizgiler dışında bembeyazdı. Hafif kamburlaşmış, beti benzi atmış ve güçten düşmüştü; giydiği ceket emanet gibi duruyordu, kendisinden çok daha iri kıyım birisine alınmış gibi. Tru fırtınanın sesine rağmen onun

hırıltılı nefeslerini duydu.

“Merhaba, Tru,” dedi sonunda adam, güç bela. Bir elinde şemsiye tutuyordu; Tru kapı ağzında bir evrak çantasının durduğunu gördü.

“Merhaba, Harry.”

“Girebilir miyim?”

“Elbette.”

Babası çantayı yerden almak için hamle yaptı ama yüzünü buruşturarak kaskatı kesildi. Tru çantaya uzandı.

“Ben alayım, olur mu?”

“Lütfen,” diye yanıtladı Harry. “Yaşlandıkça yer daha uzak görünüyor.”

“İçeri gel.”

Tru çantayı alırken babası yanından geçip ayaklarını sürüyerek oturma odasındaki pencerelere doğru ilerledi. Tru peşinden gitti ve yanında durup babasının profilden nasıl görüldüğüne baktı.

“Burada da epey fırtına var,” dedi Harry, “ama iç kesimler daha fena. Buraya ulaşmak çok uzun sürdü, çünkü otoban sular altındaydı. Şoförüm birden fazla kez servis yoluna çıkmak zorunda kaldı.”

Bir sorudan çok bir yorum olduğu için Tru hiçbir şey demedi. Bunun yerine, geleceği görmeye benzediğini düşünerek babasını inceledi. *Eğer onun kadar uzun yaşarsam*, diye düşündü, *sonunda işte böyle görüneceğim.*

“Ev rahat mıydı bari?”

“Büyük,” diye yanıtladı Tru, Hope’un evi ilk tarif edişini hatırlayarak. “Ama evet. Güzel bir ev.”

“Burayı birkaç yıl önce yaptırdım. Karım sahilde bir ev istedi ama neredeyse hiç kullanmadık.” Uzun, hırıltılı iki nefes aldıktan sonra devam etti. “Buzdolabında yeterli yiyecek var mıydı?”

“Haddinden fazla,” dedi Tru. “Gittiğimde muhtemelen bir sürü artık yemek kalacak.”

“Sorun değil. Temizlik şirketine söylerim icabına bakarlar. Yiyeceklerin zamanında yetiştigiine sevindim. Sen uçaktayken aklıma geldi ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Yoğun bakımdaydım; orada telefona izin vermedikleri için kızımдан detayları halletmesini istedim. Gayrimenkul müdürünü arayıp teslimatın yapılmasını sağladı.”

Babası konuşmayı bitirdiğinde bile kelimeler Tru’nun zihninde dönmeye devam etti. *Karısı, yoğun bakım ünitesi, kızı...* Tru odaklanmakta güçlük çekiyordu. Hope buluşmanın gerçeküstü geleceğini tahmin ederken yanılmamıştı.

Tru’nun aklına, “Anlıyorum,” demekten başka bir şey gelmedi.

“Ayrıca seni alması için bir şoför göndermek yerine kiralık bir araç ayarlamadığım için de özür dilerim. Senin için daha uygun olabilirdi.”

“Bundan rahatsız olmadım. Zaten nereye gideceğimi bilemezdim. Az önce, yoğun bakımdaydım mı dedin?”

“Hastaneden dün taburcu ettiler. Çocuklarım buraya gelmeyeyim diye başımın etini yedi ama seninle tanışma fırsatını kaçıramazdım.”

“Oturmak ister misin?” diye sordu Tru.

“Sanırım otursam daha iyi olur.”

Yemek masasına geçtiler ve Harry sandalyeye adeta yığıldı. Pencereleden gelen loş ışıktaki, kapıdaki halinden çok daha bitkin görünüyordu.

Tru onun yanına oturdu. “Yoğun bakıma neden yattığını sorabilir miyim?”

“Akciğer kanseri. Dördüncü evre.”

“Kanser hakkında fazla bir şey bilmiyorum.”

“Bu son evre,” dedi Harry. “Doktorlar birkaç ay verdiler. Belki daha kısa, belki biraz daha uzun. Artık orası Tanrı’ya kalmış, sanırım. Bahardan beri biliyorum.”

Tru, aileden biri hakkında değil de yabancı biriyle ilgili kötü bir haber duyduğunda hissettiği türden bile olsa, içinin cız ettiğini hissetti. “Bunu duyduğuma üzıldüm.”

“Eksik olma,” dedi Harry. Az önce paylaştığı bilgiye rağmen gülümsedi. “Hiçbir pişmanlığım yok. İyi bir hayatım oldu ve birçok insanın aksine, veda etme şansı buldum. Hatta, senin durumunda, merhaba deme şansı.” İç cebinden çıkardığı bir mendile öksürdü. Bitirdiğinde, bitkin, ıslak birkaç nefes aldı. “Buralara kadar geldiğin için teşekkür etmek istiyorum,” diye ekledi. “Biletleri gönderdiğimde, gelmeyi kabul edeceğinden emin değildim.”

“Başlarda, ben de değildim.”

“Ama merak ettin.”

“Evet,” diye itiraf etti Tru.

“Ben de,” dedi babası. “Senin varlığını öğrendiğimden beri. Geçen yıla kadar senden haberim olmadı.”

“Yine de benimle tanışmadan önce bekledin.”

“Evet.”

“Neden?”

“Hayatını zorlaştırmak istemedim. Ya da kendi hayatımı.”

Dürüst bir cevaptı ama Tru bundan ne anlam çıkaracağını bilemedi.

“Benden nasıl haberin oldu?”

“Bu uzun bir hikâye ama kısa tutmak için elimden gele-

ni yaparım. Frank Jessup, eskilerden tanıdığım bir adam, şehre geldi. Onu neredeyse kırk yıldır görmemiştim ama arada bir temas kurmuştuk. Noel kartları, nadiren birkaç mektup, hepsi bu. Her neyse, birlikte öğle yemeğindeyken konuyu annene getirdi ve benim ülkeyi terk etmemin üzerinden bir yıl bile geçmeden bir erkek çocuğu dünyaya getirdiğine dair dedikodular çıktığından bahsetti. Çocuğun benden olduğunu söylemedi ama sanırım bunu merak ediyordu. Sohbetin ardından ben de merak ettim ve bu yüzden bir özel dedektif tuttum. Adam hemen işe koyulsa da bu biraz zaman aldı. Büyükbaban artık dünyada olmadığı halde hâlâ onun hakkında konuşmaktan korkan bir sürü insan var. Üstelik ülkenin kötüye gittiğini, bu yüzden kayıtların adam gibi tutulmadığını ikimiz de biliyoruz. Uzun lafın kısası, adam işinde iyiydi ve sonunda Hwan-ge'deki tatil köyüne birini gönderdim. Senin fotoğraflarını çekti ve onları gördüğümde hemen anladım. Benim gözlerime sahipsin ama yüzünün şeklini annenden almışsın.”

Harry pencerelere dönüp sessizliğin havada asılı kalmasına izin verdi. Daha önce söylediği bir şey Tru'nun aklına takıldı.

“Hayatımı zorlaştırmak istemediğini söylerken ne demek istiyordun?” diye sordu.

Babası bir süre bekledikten sonra cevap verdi.

“İnsanlar gerçeğin hayattaki tüm sorunların çözümünü olduğunu söylüyor. Durumun böyle olmadığını bilecek kadar uzun yaşadım ve bazen gerçek faydadan çok zarar getirir.”

Tru bir şey demedi. Babasının konuyu bir yere getirmeye çalıştığını anlamıştı.

“Sürekli bunu düşünüyorum. Gelmeyi kabul ettiğini anladığımdan beri, kendi kendime, sana ne kadarını

söylemem gerektiğini sorup duruyorum. Geçmişin... sana acı verecek bazı yönleri ve sonradan hiç bahsetmemiş olmamı dileyebileceğin bazı bölümleri olabilir. Dolayısıyla, sanırım bundan sonra ne söyleyeceğim sana kalıyor. Tüm gerçeği mi istiyorsun, yoksa seçili kısımlarını mı? Ancak, unutma, gelecek yıllarda bu bilgiyle yaşayacak olan ben değilim. Pişmanlıklarım seninkilerden çok daha kısa ömürlü olacak. Malum sebeplerden dolayı.”

Tru soruyu kafasında tartarak ellerini birleştirdi. Üstü kapalı göndermeler ve dikkatli ifadeler merakını kamçılamıştı ama babasının yaptığı uyarı duraksamasına neden oldu. Gerçekten ne kadarını bilmek istiyordu? Hemen cevap vermek yerine, masadan kalktı.

“Biraz su içeceğim. Sen de bir bardak ister misin?”

“Ben çay alayım, zahmet olmazsa.”

“Sorun değil,” dedi Tru. Dolaplardan birinde çaydanlık buldu, içine su doldurdu ve ocağa koydu. Başka bir dolapta sallama çaylar buldu. Kendi bardağına su koydu, bir yudum içti, sonra üzerini tamamladı. Çok geçmeden çaydanlık ısıklık çalmaya başlayınca çay bardağını hazırlayıp masaya getirdi. Yerine geri oturdu. Bütün bu süre boyunca babası hiç konuşmadı. O da tıpkı Tru gibi, sırf sessizliği bozmak için havadan sudan konuşma ihtiyacı duymuyordu. Enteresan.

“Daha karar veremedin mi?” diye sordu babası.

“Hayır,” diye yanıtladı Tru.

“Bilmek istediğin bir şey var mı?”

Annem hakkında her şeyi bilmek istiyorum, diye düşündü Tru bir kez daha. Ama masada yaşlı adamın yanında oturmak, tamamen farklı bir soruya kapı araladı.

“Öncelikle, bana kendinden bahset.”

Babası yanağındaki bir yaşlılık lekesini kaşıdı. “Pekâlâ,” dedi. “1914’te Colorado’da, belki inanmayacak-

sın ama, bir saman evde dünyaya geldim. Üç ablam vardı. Delikanlılık yıllarım Büyük Buhran'a denk geldi. Zor zamanlardı ama annem bir öğretmendi ve eğitimin üzerinde ısrarla dururdu. Colorado Üniversitesi'ne gittim ve birkaç derece aldım. Sonra orduya katıldım. Sanırım mektubumda Mühendislik Birimi'nde olduğumdan bahsetmiştim, değil mi?"

Tru başıyla onayladı.

"Başlarda işimin çoğu yurt içindeydi ama sonra savaş çıktı. Kuzey Afrika'da, İtalya'da ve nihayet Kıta Avrupa'sında bulundum. İlk başta çoğunlukla tahrip kalıplarıyla uğraştım ama 1944 sonuyla 1945 baharında Montgomery komutasında köprü yapım işine ağırlık verdik. Müttefikler o sıralarda hızla Almanya'nın içlerine ilerliyordu ve önlerinde Ren de dâhil olmak üzere çok sayıda su engeli vardı. Her neyse, savaş sürerken, İngiltere birliğindeki mühendislerden biriyle yakın arkadaş oldum. Rodezya'da büyümüşü ve orada birçok bağlantısı vardı. Bana ülkesindeki madencilikten ve çıkarılmayı bekleyen madenlerden bahsedip duruyordu, bu yüzden, savaştan sonra peşine takıldım. Bushtick madeninde bir iş bulma-ma yardım etti. Orada birkaç yıl çalıştım ve o sırada an-nenle tanıştım."

Harry çayından bir yudum aldı ama Tru onun bu fırsattan istifade ederek ne kadarını söyleyeceğini düşündüğünü anladı.

"Sonra, Amerika'ya döndüm. Exxon'da iş buldum ve şirketin Noel partisinde karım Lucy'yle tanıştım. Yöneticilerden birinin kız kardeşiydi ve birbirimize ilk görüşte âşık olduk. Çıkmaya başladık, evlendik, çocuk yaptık. Yıllar boyunca, bazıları güvenli olan, diğerleri pek öyle olmayan birçok farklı ülkede çalıştım. Lucy ve çocuklar

bazen benimle geldiler, bazen de Amerika'da kalıp deniz aşırı görevimi bitirmemi beklediler. Deyim yerindeyse bu mükemmel şirket ailesi kariyerime yardımcı oldu. Emekliliğime kadar aynı yerde çalışarak en üst kademelere kadar tırmandım. Kariyerime başkan yardımcılarından biri olarak son verdiğimde ciddi bir servet sahibi olmuştum. On bir yıl önce Kuzey Carolina'ya taşındık. Lucy burada büyümüşü ve memleketine dönmek istiyordu."

Tru, babasının Afrika'da geçirdiği zamandan sonra kurduğu yeni aileyi –ve hayatı– düşünerek onu inceledi.

"Kaç çocuğun oldu?"

"Üç. İki erkek ve bir kız. Şimdi hepsi otuzlu yaşlarında. Karım ve ben bu Kasım'da kırkıncı yılımızı kutlayacağız. Elbette o kadar yaşarsam."

Tru bir yudum su içti. "Benim hakkında bilmek istediğin bir şey var mı?"

"Senin hakkında epeyce bir fikir sahibi olduğumu düşünüyorum. Dedektif detaylı bilgi verdi."

"Yani bir oğlum olduğunu da biliyorsun. Senin torunun."

"Evet."

"Onunla tanışmak istiyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı babası. "Ama bu iyi bir fikir olmayabilir. Ben bir yabancıyım ve ölüyorum. Bunun ona ne gibi bir faydası olur, bilmiyorum."

Tru onun haklı olabileceğini düşündü. Ama... "Benim için aynı şekilde düşünmedin. Gerçeklik aynıydı ama sen farklı bir sonuç çıkardın."

"Sen benim oğlumsun."

Tru su bardağından bir yudum aldı. "Bana annemden bahset," dedi sonunda.

Babası başını eğdiğinde sesi çok daha yumuşak geliyordu. "Çok güzeldi," dedi. "Hayatımda gördüğüm en güzel ka-

dınlardan biriydi. Benden çok daha genç ama... yaşına göre zeki ve olgun. Şiir ve sanat gibi, benim hiçbir şey bilmediğim konular hakkında uzun uzun, büyük bir tutku ve uzmanlıkla konuşabilirdi. Ve insanı kendine çeken, o harika kahkahası. Sanırım onunla tanıştığım o ilk gece ona âşık oldum. O çok... olağanüstüydü.”

Harry ağzını tekrar mendille sildi. “Ertesi yılın büyük bölümünü birlikte geçirdik, o üniversiteye gidiyordu ve bizim madenin üniversitede bir laboratuvarı vardı. Her fırsatta buluşuyorduk. Ben uzun saatler boyunca çalışıyordum elbette ama zaman yaratıyorduk. Yanından hiç ayırmadığı Yeats’in şiir kitabını dün gibi hatırlıyorum ve o şiirleri yüksek sesle birbirimize kaç kez okuduk sana söyleyemem.” Nefesi düzensizleşince bir süre duraksadı. “Domatese bayılırdı. Birlikte yediğimiz her yemeğin yanında mutlaka domates olurdu. Üzerlerine biraz şeker serpilmiş şekilde. Kelebeklere hayrandı ve *Casablanca*’daki Humphrey Bogart’ın o ana kadar gördüğü en seksi adam olduğunu düşünüyordu. Sigaraya orduya katılmadan önce başlamıştım ama annen bana Bogart’tan bahsettikten sonra sigaramı tıpkı Bogart’ın o filmde tuttuğu gibi tutmaya başladım. İşaret parmağı ve başparmak arasında.”

Çay bardağını elinde çevirirken anılara dalıp gittiği her halinden belliydi.

“Biliyor musun, ona araba kullanmayı öğrettim. Benimle tanışana kadar bilmiyordu ve bunu garipsediğimi hatırlıyorum, özellikle de bir çiftlikte büyüdüğü için. Ve zamanla, onda başka bir şey sezinlemeye başladım. Zeki ve olgun görüntüsünün altında, bana pek mantıklı gelmesede, derinlere işlemiş bir güvensizlik hissettim. Benim gözümde kendim için istediğim her şeye sahipti ve olmak istediğim her şeydi. Ama onu daha yakından tanıdıkça,

daha büyük bir kapalı kutu olduğunu fark ediyordum. Uzun bir süre boyunca ne babası hakkında ne de babasının sahip olduğu güç hakkında doğru düzgün bir bilgim oldu. Annen ondan hiç bahsetmezdi. Ama ilişkimizin sonlarına doğru, Amerika'ya dönerken onu da yanımda götüreceğime söz vermem için öyle yalvarmaya başladı ki bazen bana karşı duyduğu hislerden çok içinde bulunduğu şartlardan kaçmak arzusuyla böyle yalvar yakar olduğunu düşünüyordum. Beni hiç babasıyla tanıştırmıyor veya çiftliği ziyaret etmeme izin vermiyordu. Her zaman gözden uzak yerlerde buluşmak zorundaydık. İşin tuhafı, ondan hiçbir zaman baba veya babacığım diye bahsetmiyordu. O hep Albay'dı. Ve tüm bu şeyler sonunda beni meraklandırdı."

"Neyi merak ettin?"

"Sanırım kendine gerçekten ne kadarını bilmek istediğini sorman gereken yer işte tam burası. Son şansın."

Tru dudaklarını büzerek başıyla onayladı. "Devam et."

"Sonunda büyükbabandan bahsetmeye başladığında, birbirinden tamamen farklı iki insan tarifi ortaya çıktı. Bir versiyonda, ona hayrandı ve üstüne basa basa birbirlerine ne kadar ihtiyaç duyduklarından dem vuruyordu ama başka bir zaman konusu açıldığında ondan nefret ettiğini söylüyordu. Onun kötü olduğunu, ondan mümkün olduğunca uzağa gitmek istediğini ve bir daha yüzünü bile görmek istemediğini söylüyordu. Büyürken o evde tam olarak neler yaşandığını bilmiyordum, bilmek istediğim de emin değildim. Bildiğim tek şey, babası beni öğrendiğinde annenin paniğe kapıldığıydı. Yaşadığım yere geldiğinde aklını yitirmiş gibiydi ve ülkeyi hemen terk etmek zorunda olduğumuzu, çünkü Albay'ın deliye döndüğünü, eşyalarımı toplayacak zaman bile olmadığını tekrarlayıp

duruyordu. Onu sakinleştiremedim. Ama benden istediği şeyi yapmayacağımı anladığında kaçıp gitti. Bu onu son görüşüm oldu. O sırada hamile olduğunu bilmiyordum. Bana söylemiş olsaydı, belki her şey daha farklı olurdu. Onun peşinden gidip kaçmasına yardım ettiğimi hayal etmek hoşuma gidiyor. Ama bu şansım hiç olmadı.”

Harry güç almayı umuyormuş gibi ellerini bir araya getirip bütün gücüyle sıktı.

“O gece uykuya daldıktan sonra evimi bastılar. Bir grup adam. Beni bir güzel dövdükten sonra başıma çuval geçirip bir arabanın bagajına taktılar. Mahzeni olan bir tür konuta geldiğimizde arabadan çıkarıp yerde sürüklediler ve sonrasında hatırladığım tek şey, basamaklardan yuvarlandığımdı. Başımı çarpıp bayılmışım; kendime geldiğimde burnuma küf ve nem kokuları geldi. Ellerimden bir takım borulara kelepçelenmişim ve bu cehennem azabı gibi bir acı veriyordu, çünkü düşerken omzum yerinden çıkmıştı.”

Harry, son bir hamle için gücünü toplar gibi, birkaç uzun nefes aldı.

“Sonunda çuvalı başımdan çıkardıklarında, bir el feneri gözlerimi aldı. Hiçbir şey göremiyordum. Ama o oradaydı. Albay. Bana iki seçeneğim olduğunu söyledi: Ertesi sabah Rodezya’dan ayrılabilirdim ya da mahzende, borulara kelepçelenmiş halde, aç susuz ölebilirdim.”

Tru’ya döndü. “Savaşta bulundum. Çok korkunç şeyler gördüm. Vuruldu –bu yüzden cesaret madalyası aldım– ve sağ çıkacağımdan emin olamadığım zamanlar oldu. Ama hayatımda hiç o kadar korkmamıştım, çünkü onun soğukkanlı bir katil olduğunu hemen anlamıştım. Bunu sesinde duyabiliyordun. Ertesi gün arabama atladım ve Güney Afrika’ya ulaşana kadar durmadım. Amerika’ya geri dönen bir uçak yakaladım. Annenle bir daha ne görüştüm, ne de konuştum.

Yutkundu.

“Bunu yaptığım için bütün ömrümü korkağın teki olduğumu bilerek geçirdim. Anneni o adamla bıraktığım için. Onun hayatından tamamen yok olduğum için. Ve bundan pişman olmadığım tek bir gün bile olmadı. Demek istediğim... karımı seviyorum ama annenle hissettiğim o derin, ateşli tutkuyu ona karşı hiç hissetmedim. Evelyn’i o adamla bıraktım ve kalbimin derinliklerinde, hayatım boyunca yaptığım en kötü şeyin bu olduğunu biliyorum. Buraya senden af dilemeye gelmedim. Bazı şeyler affedilemez. Ama bilmeni isterim ki, senden haberim olsaydı, bazı şeyler farklı olurdu. Bunların laftan ibaret olduğunun ve beni tanımadığının farkındayım ama gerçek bu. Ve her şey bu noktaya geldiği için çok üzgünüm.”

Tanıdığı büyükbabasıyla az önce duyduğu hikâyeyi bağdaştırmanın zor olmadığını fark eden Tru hiçbir şey demedi. Hikâye gönlünü bulandırmıştı ama bundan da öte, annesi için yürek yakan bir keder, masada yanında oturan adam için de bir acıma hissetmesine neden olmuştu.

Babası evrak çantasını işaret etti. “Rica etsem şunu bana uzatır mısın?”

Tru çantayı alıp masaya koydu ve babasının çantayı açmasını izledi. “Ayrıca sana vermek istediğim bazı şeyler vardı,” dedi. “Bunları Rodezya’dan ayrıldığı gün bavuluma koymuştum ve yıllar içinde tamamen aklımdan çıktılar. Ama senin fotoğrafını görünce, oğullarımdan birine tavan arasındaki bavulu buldurup getirttim. Buraya gelmeseydin, hepsini sana postalamayı planlıyordum.”

Evrak çantasının içinde, kenarları sararmış resim kâğıtlarının üstüne konmuş bir zarf vardı. Babası zarfı Tru’ya uzattı.

“O zamanlarda fotoğrafçı bir arkadaşım vardı ve gittiği

her yere fotoğraf makinesini de götürürdü. Birlikte görüldüğümüz pozlar da var ama çoğu sadece annene ait. Arkadaşım onu bir model olmaya ikna etmeye çalışıyordu.”

Tru fotoğrafları zarftan çıkardı. Toplamda sekiz taneydiler; ilkinde annesiyle babası bir nehrin önünde oturmuş gülüyorlardı. İkincisinde de birlikteydiler, tıpkı Tru’nun Hope’la kendisini çizmeye başladığı resme benzer şekilde, birbirlerine bakarken profilden görünüyorlardı. Diğerlerinin hepsinde, 1940’ların sonunda yaygın olan fotoğraf-lama tarzına uygun şekilde temiz bir fon önünde, farklı kıyafetler içinde farklı pozlar veren annesi vardı. Onu görünce Tru’nun boğazı düğümlendi ve hiç beklemediği bir yalnızlık hissi yaşadı.

Babası daha sonra resimleri verdi. İlk resim, annesinin aynaya bakarak kendisini çizdiği mükemmel bir otoportreydi. Koyu gölgeli yüz ifadesi, güzelliğine rağmen, ona tekin olmayan bir hava katmıştı. Sonraki, annesinin arkadan çizilmiş bir resmiydi. Bir çarşafa sarınmıştı ve omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Tru ilham almak için benzer bir fotoğrafı kullanıp kullanmadığını merak etti. Üç tane daha otoportre ve Tru’nun Andrew için yaptıklarına benzer birkaç manzara resmi de vardı. Bunlardan birinde, verandaya zarafet katan muhteşem sütunlarıyla, ailenin yangından önceki ana binası resmedilmişti. Tru bu evin o zamanlar nasıl görüldüğünü unuttuğunu fark etti.

Resimleri bir kenara bırakınca, babası boğazını temizledi.

“Bir stüdyo açabilecek kadar iyi olduğunu düşünüyordum ama o bununla ilgilenmedi. Sadece süreç içinde kendini kaybetmek istediği için çizdiğini söylüyordu. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama birçok ikinci vaktimi onun resim çizmesini izleyerek ge-

çirdim. Çalışırken sürekli olarak dudaklarını yalamak gibi büyüleyici bir alışkanlığı vardı ve sonuçtan hiçbir zaman tam olarak memnun kalmazdı. Ona göre çizimlerinin hiçbirisi tam olarak bitmedi.”

Tru düşünerek bir yudum su içti. “Mutlu muydu?” diye sordu sonunda.

Babası Tru’nun bakışlarına karşılık verdi. “Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Sanırım birlikte olduğumuz zamanlarda mutluydu. Ama...”

Sesi dudaklarında sönünce, Tru’nun aklına babasının daha önce söylediği şeyler, dile getirmeye çekindiği kelimeler geldi.

“Bir sakıncası yoksa sana bir şey sormak istiyorum,” dedi babası.

“Evet?”

“Benden istediğin bir şey var mı?”

“Soruyu anladığımdan emin değilim.”

“Aramızdaki iletişimi açık tutmak ister misin? Yoksa bugün buradan ayrıldıktan sonra sırta kadem basmamı mı tercih edersin? Fazla zamanımın kalmadığını zaten söyledim ama bunca yıl sonra, bu kararı sana bırakmanın senin için daha iyi olacağını düşündüm.”

Tru yanında oturan yaşlı adama bakarak bir süre düşündü.

“Evet,” diye yanıtladı sonunda, kendisini bile şaşırtacak şekilde. “Seninle tekrar görüşmek isterim.”

“Pekâlâ.” Babası başını öne arkaya salladı. “Peki diğer çocuklarım?” diye sordu. “Ya da karım? Onlarla da görüşmek ister misin?”

Tru biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Onlar benimle konuşmak istemediği sürece. Birbirimize yabancıyız, üstelik senin dediğin gibi,

hiçbirimizin hayatına yeni sorunlar eklemeye niyetim yok.”

Babası yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Gayet makul. Ama senden bir ricam olacak. Hayır demekten çekinme, elbette.”

“Nedir?”

“Torunumu görebileceğim bir fotoğraf var mı?”

Babası kırk dakika daha kaldı. Karısıyla çocuklarının—kendilerinden önceki bir geçmişten gelen, daha önce hiç tanışmadıkları bir hısımla ilgili yaşadıkları kafa karışıklığına rağmen—Tru’yla iletişime geçme kararını desteklediklerini söyledi. Charlotte’ta kadar uzun bir geri dönüş yolu olduğunu ve onları daha fazla endişelendirmek istemediğini eklediğinde, Tru onun artık gitmesi gerektiğini bu şekilde ifade ettiğini anladı. Tru evrak çantasını topladı ve evin önünde bekleyen arabaya birlikte inerlerken şemsiyeyi babasının üzerinde tuttu.

Arabanın gidişini seyretti, ardından Scottie’yi dışarıya çıkarmak için yazlığa yürüdü. Fırtınaya rağmen, açık alana ve düşünecek zamana ihtiyaç duyarak, sahilde yürümek istedi.

En hafif deyimle, şaşırtıcı bir karşılaşma olmuştu. Babasının on yıllar boyunca aynı kadınla evli kalan bir aile babası olacağı aklının ucundan geçmezdi. Ya da hayatından endişe ederek korku içinde ülkeden kaçmış olabileceği, hem de büyükbabası yüzünden. Kumları yararak ilerlerken, çocukluğundaki en baskın erkek figürüne karşı içinde yükselen ani nefreti bastırdı.

Ayrıca, hiç tanımadığı bir ailesi de vardı –üç üvey kardeş– ve onlarla tanışmayı reddettiği halde hepsini merak ediyordu. Kimdiler? Neye benziyorlardı? İçlerinden herhangi birinin on sekiz yaşına basar basmaz evden ayrılmak isteyeceğini sanmıyordu; onunkile uzaktan yakından alakası olmayan bir hayat yaşadıkları kesin-di. Bir an, annesiyle babası birlikte olmanın bir yolunu bulsalar, kendi hayatının neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştı ama o kadar zorlama bir hayaldi ki çok geçmeden pes etti.

Kıyıya vuran köpüklü dalgalara bakarak, kendi kendine, hâlâ yanıt bekleyen çok fazla soru, asla öğrenemeyeceği çok fazla şey olduğunu düşündü. Annesi hakkında bile. Tüm bildiği, onun kısa ömrünün hayal ettiğinden çok daha trajik olduğuydu ve eğer Harry onu biraz olsun neşelendirebilirse, bundan mutlu olurdu.

Tru kendini, bu buluşmanın yıllar önce, birbirlerini tanımak için önlerinde bol bol vakit varken gerçekleşmiş olmasını dilerken buldu. Ama bazı şeyler olacağına varıyordu ve güneş batmaya başlarken dönüş yoluna geçti. Gözünün bir ucuyla dalgın dalgın Scottie'yi kontrol ederek, öğleden sonra ortaya saçılan gerçeklerin ve tarifsiz bir pişmanlık duygusunun ağırlığı altında, ağır ağır yürüdü. Eve vardığında neredeyse karanlık çökmüştü. Scottie'yi arka verandada bırakıp duş aldı, kuru kıyafetler giydi, ardından babasının bıraktığı fotoğraflarla resimleri topladı.

Hope'un evinde, resimleri inceleyerek mutfak masasında oturdu. Keşke Hope burada olsaydı, diye düşündü; bazı şeylere anlam vermesine yardımcı olurdu. Tru onun yokluğunda gerildiğini hissetti. Sakinleşmek için Hope'la kendisini çizdiği resme geri döndü. Pencerelerin dışında adeta kendi karmaşık duygularını aksettiren bir şimşek

çakınca, kendisiyle babası arasındaki tuhaf paralellikler aklına geldi.

Harry annesini Afrika'da bırakıp Amerika'ya dönmüş-tü; Tru da birkaç gün sonra Hope'u Amerika'da bırakıp Afrika'ya dönecekti. Annesiyle babası birlikte olmanın bir yolunu bulamamışlardı, fakat Tru, Hope'la kendisinin farklı olabileceğine inanmak istiyordu. Birlikte bir hayat kurmak istiyordu ve çizmeye devam ederken bunu nasıl mümkün olabileceğine kafa yordu.

Bitkin düşen Tru, Hope'un düğünden döndüğünü ancak yatakta yanına sokulduğunda anladı. Vakit gece yarısını geçmişti ve çoktan soyunan Hope'un çıplak teni dokunduğu her yeri yakıyordu. Hope tek kelime etmeden onu öpmeye başladı. Tru kendine özgü okşamalarla karşılık verdi ve sevişmeye başladıklarında Hope'un tuzlu gözyaşlarının tadını dudaklarında hissetti. Ama hiçbir şey demedi. Yarının ne getireceği düşüncesiyle kendi gözlerinde biriken yaşları tutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Seviştikten sonra, Hope kıvrılıp ona sokuldu ve Tru'nun kolları arasında, başı Tru'nun göğsünde uykuya daldı.

Tru kendisini sakinleştirmesini umut ederek Hope'un nefeslerini dinledi ama olmadı. Bunun yerine, karanlıkta uzandı ve kendini tuhaf şekilde yapayalnız hissederek tavana baktı.

Garınlara Elveda

Tru sabah güneşı pencereden içeri süzölmeye başlar-
ken uyandı ve Hope'a uzanmasıyla yatağın boş oldu-
ğunu anlaması bir oldu. Dirsekleri üzerinde doğrularak
uykuyu gözlerinden silerken, içinde şaşkınlıkla karışık
bir hayal kırıklığı vardı. Sabahı Hope'la birlikte yataкта
oyalananarak, bugünün birlikte geçirecekleri son gün oldu-
ğu gerçeğini düşünmeden fısıldaşıp sevişerek geçirmek
istiyordu.

Yataktan kalkıp bir gece önce giydiğı kotuyla gömleğini
üzerine geçirdi. Yastığın üzerinde dün geceki gözyaş-
larının kalıntıları olan rimel lekelerini gördü ve Hope'u
kaybetme düşüncesiyle yükselen panik dalgasını hissetti.
Onunla başka bir gün, başka bir hafta, başka bir yıl isti-
yordu. Onunla bir ömür istiyordu ve sonsuza dek birlikte
kalabilmeleri için Hope'un ihtiyaç duyduğu her şeyi yap-
maya hazırды.

Mutfağı yönelirken Hope'a söyleyeceklerini zihninde
prova etti. Kahve kokusu aldı ama Hope'un mutfakta olma-
dığını görünce şaşırdı. Kendine bir fincan kahve doldur-

duktan sonra arayışına devam ederek başını önce yemek odasına, sonra oturma odasına uzattı ama nafile. Sonunda onun izini sürerek arka verandaya yöneldiğinde, sallanan sandalyelerden birinde oturduğunu gördü. Yağmur dinmişti ve Hope okyanusa bakarken, Tru bir kez daha onun hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü.

Hafif bir duraksamanın ardından kapıyı iterek açtı.

Hope sese döndü. Belli belirsiz gülümsemeyle karşılık verse de gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Yüzündeki zarif hüznü gören Tru, onun kaç saattir burada, düşünceleriyle baş başa, içinde bulundukları durumun imkânsızlıklarını tekrar tekrar gözden geçirerek oturduğunu merak etti.

“Günaydın,” dedi Hope, yumuşak bir sesle.

“Günaydın.”

Öpüşürlerken, Tru ondan hiç beklemediği bir tereddüt hissedince, zihninde prova ettiği bütün sözler birdenbire önemini yitirdi. O sözleri söylese bile Hope’un artık duymaya hazır olmadığını anladı. İçinde, ne olduğundan emin olmasa da, bir şeylerin değiştiğine dair kötü bir his vardı.

“Seni uyandırmadım, değil mi?” diye sordu Hope.

“Hayır,” diye yanıtladı Tru. “Odadan çıktığını duymadım.”

“Sessiz olmaya çalıştım.” Kelimeler ezberden söyleniyormuş gibiydi.

“O kadar geç geldin ki uyanabilmene bile şaşırdım.”

“Sanırım yataktan geç kalmak kismetimde yok.” Tru’nun bakışları altında kahvesinden bir yudum aldıktan sonra devam etti. “İyi uyudun mu?”

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti Tru.

“Ben de. Saat dörtten beri uyanığım.” Elindeki kahve fincanıyla diğer sallanan sandalyeyi işaret etti. “Sandal-

yeni kuruladım ama garanti olsun diye sen de bir sil istersen.”

“Tamam.”

Tru onun sandalyede bıraktığı havluyu ahşabın üzerinde şöyle bir gezdirdikten sonra sandalyenin ucuna ilişti. İçine kurt düşmüştü. Beyaz bulutlardan bir örtü hâlâ suyun üzerinde uzansa da gökyüzünde günlerdir ilk defa parça parça mavilikler görünüyordu ve fırtınanın kuyruğu uzaklara çekilmişti. Hope, Tru’nun yüzüne bakamıyormuş gibi, tek kelime etmeden tekrar okyanusa döndü.

“Uyandığında yağmur yağıyor muydu?” diye sordu Tru sessizliği dağıtarak. Havadan sudan konuştuğunun farkındaydı ama başka ne yapacağını bilemiyordu.

Hope başını iki yana salladı. “Hayır. Dün gece dinmiş. Muhtemelen ben eve geldikten kısa bir süre sonra.”

Tru sandalyesini ondan tarafa çevirip onun da aynı şeyi yapmasını bekledi. Hope bunu yapmadı. Konuşmadı da. Tru boğazını temizledi. “Düğün nasıldı?”

“Güzeldi,” dedi Hope, hâlâ Tru’ya bakmayı reddederek. “Ellen göz kamaştırıyordu ve beklediğimden daha az stresliydi. Özellikle geçen gün yaptığımız telefon konuşması dikkate alındığında.”

“Yağmur sorun olmadı mı?”

“Töreni mecburen verandada yaptılar. İnsanlar omuz omuza ayakta durmak zorunda kaldı ama bu, bir şekilde, töreni daha samimi bir hale getirdi. Ayrıca resepsiyonda en ufak bir pürüz çıkmadı. Yemekler, orkestra, pasta... Herkes çok eğlendi.”

“Her şeyin yolunda gitmesine sevindim.”

Hope bir anlığına dalıp gittikten sonra nihayet Tru’ya döndü. “Babanla buluşmanız nasıldı? Dün evden çıktığımdan beri bunu merak ediyorum.”

“Buluşma...” Tru tereddüt ederek doğru kelimeyi aradı.
“İlginçti.”

“Nasıl biri? Nasıl görünüyor?”

“Hayal ettiğim gibi değil.”

“Nasıl yani?”

“Serseri bir tip bekliyordum galiba. Ama alakası bile yok. Yetmişli yaşlarının ortasında ve yaklaşık kırk yıldır aynı kadınla evli. Üç yetişkin çocuğu var ve büyük petrol şirketlerinden birinde çalışmış. Bana tatil köyüne gelen Amerikalı turistleri hatırlattı.”

“Annenle neler yaşadığını anlattı mı?”

Tru başını öne arkaya salladı, ardından en baştan aldı. Hope, o sabah ilk kez kabuğundan çıkar gibi, karanlık düşüncelerinin zindanından şimdiki zamana döner gibi oldu. Anlatılanları büyülenmiş gibi dinledi ve Tru bitirdiğinde yaşadığı şoku gizleyemiyordu.

“Ve kendisini kaçıran kişinin büyükbaban olduğundan emin?” diye sordu. “Onunla hiç tanışmamış, bu yüzden sesini tanıyabilmesi mantıklı gelmiyor.”

“Büyükbabamdı,” dedi Tru. “En ufak bir şüphem yok. Babamın hiç şüphe duymaması gibi.”

“Bu... korkunç.”

“Büyükbabam gerektiğinde korkunç bir adam olabilirdi.”

“Bu konuda ne hissediyorsun?” diye yokladı Hope, anlayışlı bir sesle.

“Çok uzun zaman önceydi.”

“Bu bir cevap değil.”

“Ama gerçek.”

“Peki baban hakkında daha farklı düşünmeni sağladı mı?”

“Sayılır,” dedi Tru. “Annemi hiç umursamadan basıp gittiğini sanıyordum. Ama yanılmışım.”

“Fotoğraflarla resimleri görmemde bir sakınca var mı?”

Tru içeriye girip sehpanın üzerindeki yığını aldı. Hep-sini Hope’un eline tutuşturduktan sonra yeniden sandal-yesine oturdu ve Hope’un onları incelemesini seyretti.

“Annen çok güzelmiş,” dedi Hope.

“Evet, öyleydi.”

“Babana âşık olduğu her halinden belli. Babanın da ona.”

Tru başını öne arkaya sallarken annesiyle babasından çok Hope’a odaklanmıştı. Onun görünüşüyle ilgili her detayı, her mimiğini ve her hareketini ezberlemeye çalış-şıyordu. Hope fotoğrafları bitirince, annesinin aynadaki yansımalarının görüldüğü ilk resmi önüne kaldırdı.

“Çok yetenekliymiş,” dedi. “Ama bence senin çizgilerin daha iyi.”

“Daha küçük bir kızmış. Ve benden daha fazla doğa| yeteneği varmış.”

Hope resimleri de inceledikten sonra fincanındaki kah-veyi bitirdi.

“Yeni uyandığını biliyorum ama sahilde yürüyüşe çık-maya ne dersin? Geç olmadan Scottie’yi dışarı çıkarmalı-yım.”

“Elbette,” dedi Tru. “Botlarımı alıp geleyim.”

Tru hazırlandığında Scottie çoktan teras kapısının yanında durup kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Tru kapıyı açıp Hope’un önden gitmesine izin verdi ve sahi-le adım attıkları anda Scottie fırlayıp bir kuş sürüsüne doğru koştu. İkisi, geçen günlerdekinden daha soğuk sa-bah havasında, usul usul Scottie’yi takip ettiler. Bir süre hiçbir sessizliği bozmak istemedi. Tru elini tuttuğunda Hope’un parmakları bir süre tereddüt ettikten sonra gev-şedi. Kalkanları tekrar yükseliyordu ve bunu hissetmek Tru’ya acı verdi.

Çoğunlukla uzaktaki ya da suyun üzerindeki bir şeye odaklanmış görünen Hope, sadece arada bir göz ucuyla Tru'ya bakıyordu. Bu şekilde uzun bir süre yürüdüler. Sahil, haftanın büyük çoğunluğunda olduğu gibi, boş ve sessizdi. Ortalıkta kayık olmaması bir yana, martılar ve deniz kırlangıçları bile adeta firar etmişti. Tru, önceki korkularını onaylar şekilde, bir şey olduğundan, Hope'un söylemekten çekindiği bir şey olduğundan artık kesinlikle emindi. İçinden bir ses Hope'un aklından geçen şeyin kendisini şaşırtıp incitmekle kalmayacağını, aynı zamanda kalbini de lime lime edeceğini söylüyordu. Çaresizlik içinde, ona söylemek istediği her şeyi tekrar kafasında topladı ama düşündüklerini dile getirmeden önce Hope ona döndü.

"Bu kadar sessiz olduğum için üzgünüm," dedi, zoraki bir gülümsemeyle. "Bu sabah iyi bir yol arkadaşı değilim."

"Sorun değil," dedi Tru. "Uzun bir gece geçirdin."

"Ondan değil," dedi Hope. "Sadece..." Sesi dudaklarında söndü ve Tru dalgalardan püsküren suların dokunuşunu hissetti. Bu onu ıslatıp üşüttü.

Hope boğazını temizledi. "Bunun olmasını hiç beklemediğimi bilmeni istiyorum."

"Neden bahsettiğini anlamadım."

Hope'un sesi daha da yumuşarken, Tru'nun avucunda duran parmakları gerildi. "Josh düğüne geldi."

Tru midesinin kasıldığını hissetti ama hiçbir şey de-medi. Hope devam etti.

"Geçen geceki telefon görüşmemizden sonra Wilmington'a uçak bileti almış. Sanırım telefonda sesimi beğenmemiş. Törenden hemen önce ortaya çıktı... Öylece karşıma dikildi ve bundan mutlu olmadığımı anladı." Hope önündeki kumlara bakarak birkaç adım attıktan

sonra devam etti. “Başlarda ondan uzak durmak kolaydı. Törenin ardından gelin tarafı bir sürü fotoğraf için poz vermek zorundaydı, ben de gelin masasında Ellen’la birlikte oturdum. Gecenin büyük bölümünde kız arkadaşlarımdan ayrılmadım ama resepsiyonun sonuna doğru biraz serinlemek dışarı çıktığımda, beni buldu.” İhtiyaç duyduğu kelimeleri toplamak istemiş gibi derin bir nefes aldı. “Özür diledi, konuşmak istediğini söyledi ve...”

O konuştukça, Tru her şeyin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissediyordu. “Ve?” diyerek onu konuşmaya teşvik etti.

Hope durdu ve yüzünü Tru’ya döndü. “O geldiğinde, düşünebildiğim tek şey bu haftanın benim için ne kadar değerli olduğuydu. Geçen hafta senin varlığından bile habirim yoktu, bu yüzden bir yanımda aklımı kaçırıp kaçırmadığımı düşünmeden edemiyordum. Çünkü seni sevdiğimi biliyorum.”

Tru, Hope’un gözlerinin yaşlarla parladığını fark ederek yutkundu.

“Şimdi burada seninleyken bile bunun ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. Ve senden ayrılmak istemiyorum.”

“O halde benimle kal,” diye yalvardı Tru. “Bir çaresine bakarız.”

“Bu o kadar basit değil, Tru. Josh’u da seviyorum. Bunu duymanın sana acı verdiğini biliyorum ve gerçek şu ki senin için hissettiğim şeyleri onun için hissetmiyorum.” Tru’ya kendisini anlaması için yalvarır gibi baktı. “İkiniz öyle farklısınız ki...” Düşündüklerini kelimelere dökmekte zorlanıyormuş gibiydi. “Adeta kendi kendimle savaşıyorum, tamamen farklı şeyler isteyen iki farklı insan gibi. Ama...”

Devam edemeyecek gibi olunca Tru onun kollarına yapıştı.

“Sensiz bir hayat hayal edemiyorum, Hope, böyle bir hayat istemiyorum. Sonsuza dek seni, sadece seni istiyorum. Sahip olduğumuz bu şeyi hiçbir pişmanlık duymadan elinin tersiyle itebilecek misin gerçekten?”

Hope perişan bir yüz ifadesiyle hiç kıpırdamadan durdu. “Hayır. Bir yanım hayatımın sonunda dek bundan pişman olacak, biliyorum.”

Tru onun ne söylemeye çalıştığını anlamıştı ve yüzünü okumaya çalışarak ona baktı. “Ona bizden bahsetmeyeceksin, değil mi?”

“Onu kırmak istemiyorum...”

“Ve buna rağmen ondan sır saklamaya niyetlisin?”

Tru kelimeler ağzından döküldüğü anda pişman oldu. “Bu haksızlık,” diye bağırdı Hope, silkinip Tru’nun ellerinden kurtularak. “Bu durumda olmak ister miydin sanıyorsun? Buraya hayatımı olduğundan daha karmaşık hale getirmek için gelmedim. Buraya başka bir erkeğe âşık olmak istediğim için gelmedim. Ama ne karar verirsem vereyim, birisi zarar görecektir ve istediğim şey asla ama asla bu değildi.”

“Haklısın,” diye mırıldandı Tru. “Öyle söylememeliydim. Haksızlık ettim ve bunun için özür dilerim.”

Hope’un omuzları düşerken, öfkesinin yerini tekrar kafa karışıklığı aldı. “Josh bu kez farklı görünüyordu. Korkmuş. Ciddi...” dedi, adeta kendisiyle konuşur gibi. “Bilemiyorum...”

Tru birden, ya şimdi ya da hiç, diye düşünerek yeniden Hope’un elini tuttu. “Bu konuyu seninle daha önce konuşmak istiyordum ama... gece uyku tutmayınca uzun uzun düşündüm. İkimizi. Bizi. Belki bunu duymaya hazır olmayabilirsin ama...” Gözlerini Hope’un gözlerinden ayırmadan yutkundu. “Benimle Zimbabwe’ye gelmeni isti-

yorum. Çok şey istediğimi biliyorum ama Andrew'la tanışabilirsin ve orada kendimize bir hayat kurabiliriz. Vahşi doğada fazla vakit geçirmemden hoşlanmıyorsan, yapacak başka bir şey bulabilirim.”

Hope onun dediklerini sindirmeye çalışarak, tek kelime etmeden, gözlerini kırptırdı. Elini geri çekerken cevap vermek için dudaklarını araladı, sonra tekrar kapattı. Okyanusa doğru döndükten sonra nihayet başını iki yana salladı.

“Benim için kendini değiştirmeni istemiyorum,” diye ısrar etti Hope. “Rehberlik senin için önemli...”

Tru, “Sen daha önemlisin,” derken kendi sesindeki çaresizliği duydu. Geleceğinin, bütün umutlarının tüendiğini hissediyordu. “Seni seviyorum. Sen beni sevmiyormusun?”

“Tabii ki seviyorum.”

“Öyleyse hayır demeden önce en azından bir düşünsen?”

Hope, “Düşündüm,” derken sesi o kadar cılız çıkmıştı ki Tru kıyıya vuran dalgaların sesinden onu zar zor duydu. “Dün, düğünden geri dönerken, tam olarak bunu düşündüm. Başımı alıp... seninle Afrika'ya gitmeyi. İkinci kez düşünmeden buradan ayrılmayı. Ve bir yanım bunu yapmayı çok istedi. Durumu annemle babama açıkladığımı hayal ettiğimde, buna onay vereceklerinden şüphem yoktu. Ama...”

Bakışlarını Tru'ya kaldırdığında yüzü kedere boğulmuştu. “Sadece birkaç yılı kaldığını bile bile babamı nasıl bırakabilirim? Bu son yılları onunla birlikte geçirmeliyim, hem onun için, hem de kendim için. Çünkü bunu yapmazsam kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum. Üstelik, her ne kadar kendisi böyle düşünmese de, annemin de bana ihtiyacı olacak.”

“Seni istediğın sıklıkta eve gönderebilirim. Ayda bir, eğer ihtiyacın buysa. Hatta daha sık. Para sorun değil.”

“Tru...”

Tru birden paniğe kapıldı. “Peki, ben buraya taşınsam?” diye önerdi. “Kuzey Carolina’ya?”

“Andrew ne olacak?”

“Her ay geri uçarım. Onu şimdi olduğundan daha fazla görürüm. Sen ne yapmamı istersen, onu yaparım.”

Hope kederli gözlerle ona bakarken elini tutup sıktı. “Peki ya yapamazsan?” diye sordu. Kelimeleri fısıltıdan farksızdı. “Ya istediğim şey, senin asla veremeyeceğın bir şeyse?”

Tru bu sözleri duyunca suratına bir tokat yemiş gibi irkildi. Bir anda, Hope’un ona söylememek için büyük çaba sarf ettiğı şeyin ne olduğunu anladı. Tru’yla birlikte olmasının kendi çocuklarını doğurma kapısını kapatmak anlamına geleceğini. Hope ona tüm hayatı boyunca hayallerini süsleyen şeyden bahsetmemiş miydi? Dünyaya getirdiğı bebeğı kucacağına alma, değer verdiğı erkekle birlikte yeni bir insan hayatı yaratma idealinden? Her şeyden çok, bir anne olmak istiyordu –bir çocuk doğurmak istiyordu– ve Tru’nun ona veremeyeceğı tek şey buydu. Tru’nun yüzündeki keder, Hope’un yüzündeki sessiz bağışlanma yakarışı kadar aşıkardı.

Tru onun yüzüne bakamayarak başını çevirdi. Aşk söz konusu olduğunda her şeyin mümkün olduğunu, bütün engellerin aşılabileceğini düşünürdü. Bu neredeyse herkesin kabul ettiğı bir gerçek değil miydi? Tru az önce duyduklarını nereye koyacağını düşünürken, Hope kollarını kendi vücuduna doladı.

“Kendimden nefret ediyorum,” diye bağıırırken sesi çatallandı. “Bir yanımın bebek doğurmak istemesinden.

Keşke çocuksuz bir hayat hayal edebilseydim ama yapamıyorum. Biliyorum, evlat edinebilirdik, ayrıca inanılmaz bir tıbbi teknoloji de var ama...” Başını iki yana sallayarak derin bir nefes verdi. “Aynı şey olmazdı. Bunun benim doğrum olmasından nefret ediyorum ama öyle.”

Uzun bir süre ikisi de tek kelime etmeden dalgalara baktılar. Sonunda, acı yüklü bir sesle konuşan yine Hope oldu. “İleride hayalimden senin için vazgeçtiğimi düşünmek istemiyorum. Sana içerleyecek bir sebebim olmasını istemiyorum... bunun düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.” Başını iki yana salladı. “Kulağa ne kadar bencilce geldiğinin, seni ne kadar üzdüğümün farkındayım. Ama lütfen seninle gelmemi isteme, çünkü bunu yaparım.”

Tru onun elini tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. “Sen bencil değilsin,” dedi.

“Ama bana gücendin.”

“Asla.”

Tru onu kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. “Seni daima seveceğim. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle, bunu değiştiremezsin.”

Hope gözyaşlarına boş yere engel olmaya çalışarak başını iki yana salladı.

“Başka bir şey daha var,” dedi, artık hüngür hüngür ağladığı için boğuk çıkan sesiyle. “Sana söylemediğim bir şey.”

Tru kendini hazırladı. Her nasılsa onun ne diyeceğini biliyordu.

“Josh dün gece bana evlenme teklif etti,” dedi Hope. “Bir aile kurmaya hazır olduğumu söyledi.”

Tru hiçbir şey demedi. Bunun yerine, gözü kararıp eli ayağı boşalırken, düşmemek için Hope’a tutundu. Hope’u teselli etmek istemesine rağmen, uyuşukluğun bütün vücuduna yayıldığını hissetti.

“Çok üzgünüm, Tru,” dedi Hope. “Dün gece sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ama ona henüz cevap vermedim. Bunu bilmeni istiyorum. Ve bu evlilik teklifini hiç beklemediğimi de bilmelisin.”

Tru duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak yutkundu. “Bunu beklemiyor olman gerçekten önemli mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Hope. “Şu anda hiçbir şey bilecek halde değilim. Tek bildiğim, bunun böyle bitmesini asla istemediğim. Seni asla incitmek istemedim.”

Tru göğüs kafesinden başlayıp her yerine yayılan fiziksel bir acının parmak uçlarında zonkladığını hissetti.

“Seni benimle kalmaya zorlayamam,” diye fısıldadı. “Ne kadar istesem de, yapamam. Bu seni bir daha görmemek anlamına gelse bile ısrar etmeyeceğim. Ama senden bir ricam olacak.”

“Ne istersen,” diye fısıldadı Hope.

Tru yutkundu. “Beni hatırlamaya çalış, olur mu?”

Hope’un çıkardığı boğuk ses konuşamadığını belli ediyordu. Bunun yerine dudaklarını sıkı sıkı kapatıp başıyla onayladı. Tru onu kendine çekerken Hope’un ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi üstüne yıkıldığını hissetti. Hope hıçkırıklara boğulduğunda Tru’nun yüreği sıkıştı. Onlar için dünya yavaşlayıp dururken, az ötelerindeki dalgalar buna aldırmadan kıyıya vurmaya devam ediyorlardı.

Tru sonsuza dek onu, sadece onu istiyordu. Ama bu imkânsızdı. Artık imkânsızdı. Çünkü Tru, birbirlerine karşı hissettikleri sevgiye rağmen, Hope’un Josh’a ne cevap vereceğini biliyordu.

Hope yazlığa döndüğünde buzdolabından bozulabilecek şeyleri toplayıp çöp poşetine doldurdu ve banyoya gitti. Tru poşeti dışarıdaki çöp kutusuna attı. Başını dönüyordu ve mutfığa geri döndüğünde banyoda açık olan duşun sesini duydu. Bir kâğıt ve kalem bulana kadar çekmeceleri karıştırdı. Perişan halde duygularını kâğıda aktarmaya çalıştı. Söylemek istediği o kadar çok vardı ki.

Yazmayı bitirince babasının evine döndü ve iki resim aldı. Bunları, mektupla birlikte, Hope'un arabasının torpido gözüne koyarken, Hope bunları keşfettiğinde birlikliklerinin çoktan geçmişte kalacağını biliyordu.

Hope nihayet görüldüğünde bavulu elindeydi. Kot pantolonu, beyaz bluzu ve birkaç gün önce aldığı sandaletleriyle yürek parçalayıcı derecede güzeldi. Tru masada oturmaya devam ediyordu ve Hope ışıkları kapattıktan sonra gelip onun kucığına oturdu. Kollarını Tru'ya doladı ve uzun bir süre sadece birbirlerine sarıldılar. Hope nihayet geri çekildiğinde yüzünde mahzun bir ifade vardı.

"Artık gitsem iyi olacak," dedi sonunda.

"Biliyorum," diye fısıldadı Tru.

Hope kalktı, Scottie'nin ipini taktıktan sonra usulca kapıya doğru ilerledi.

Zaman gelmişti. Tru onun haftanın ilk günlerinde topladığı hatıralık kutusuyla birlikte bavulunu da aldı. Peşinden gidip dışarıya çıktı, kapıyı kilitlemesini beklerken yanında durdu ve kullandığı şampuanın yabani çiçek kokusunu ciğerlerine çekti.

Hope Scottie'yi arka koltuğa koyarken, Tru da onun eşyalarını bagaja yerleştirdi. Hope kapıları kapattıktan sonra usulca Tru'ya yaklaştı. Tekrar birbirlerine sarıldıklarında ikisi de konuşacak halde değildi. Hope sonunda geri çekildiğinde, Tru, içi paramparça olsa da, gülümsemeye çalıştı.

“Bir gün safariye çıkmak istersen mutlaka haberim olsun. Hangi tatil köylerinde kalman gerektiğini söyleyebilirim. Zimbabve olması şart değil. Bölgenin her yerinde bağlantılarım var. Bana her zaman Hwange'deki tatil köyünden ulaşabilirsin.”

“Tamam,” dedi Hope, titreyen bir sesle.

“Olur da beni görmek istersen, bunu da hallederim. Uçaklar sayesinde dünya küçüldü. Bana ihtiyacın olursa gelirim. Tamam?”

Hope el çantasının omuz askısını ayarlarken başını öne arkaya salladı; Tru'yla göz göze gelemiyordu. Tru ona böyle bir aşkın ikinci kez yaşanamayacağını söylemek istedi. Kelimelerin şekillendiğini hissedebiliyordu ama dudaklarından dökülmediler.

Hope'u son bir kez, usulca, nazıkçe öptü, ardından kapıyı onun için açtı ve onun oturmasını bekledikten sonra kapattı. Kapının kapanma sesiyle birlikte bütün umutları ve hayalleri de yıkıldı. Motorun çalıştığını duydu ve Hope'un camı indirdiğini gördü.

Hope dışarı uzanıp Tru'nun ellerini tuttu.

“Seni asla unutmayacağım,” dedi. Sonra, ellerini aynı hızla geri çekti, arabasını geri vitese taktı ve ev yolundan geri geri inmeye başladı. Tru transa geçmiş halde arabayı takip etti.

Bulutların arasından kurtulan bir ışık hüzmesinin adeta bir spot ışığı gibi aydınlattığı araba sonunda yönünü ileri çevirdi. Tru'dan uzağa. Hope ondan tarafa bakmadı. Tru yürümeye devam ederek sokağa indi.

O sırada araba gitgide küçülerek uzaklaşıyordu. Elli metre ötedeydi, sonra daha da uzak, öyle ki Hope arabanın arka camından seçilmez olmuştu ama Tru arabaya bakmaya devam etti. İçinin bir posa gibi boşaldığını hissediyordu.

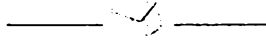
Fren lambaları bir kez yanıp söndü, ardından sürekli kırmızı ışık yandı. Araba durdu ve Tru şoför kapısının açıldığını gördü. Hope dışarı çıkıp ondan tarafa döndü. Çok uzak görünüyordu ve Tru'ya sevgi dolu bir veda öpücüğü yolladığında, Tru aynı şekilde karşılık verecek gücü kendinde bulamadı. Hope bir süre bekledi, sonra arabaya bindi, kapı arkasından kapandı. Araba tekrar ilerlemeye başladı.

“Bana geri dön,” diye fısıldadı Tru, araba anayola ulaştığında.

Ama Hope onu duyamadı. İleride, araba yavaşladı ama durmadı. Tru daha fazla bakamayarak elleri dizlerinde iki büklüm oldu. Altındaki asfalt gözyaşlarıyla lekелendi.

Bakışlarını tekrar kaldırdığında araba tamamen ortadan kaybolmuştu ve yol ıssızdı.

Fırtına Sonrası

Hope, Raleigh'e nasıl geri döndüğünü asla hatırlamıyacaktı. Tıpkı o pazar ikindisinde Josh'la gittiği öğle yemeğini hatırlamayacağı gibi. Josh düğünden beri sayısız kez aramış, evine mesajlar bırakmış, buluşmak için yalvarmıştı. Hope, istemeye istemeye, yerel bir kafede buluşmaya razı olmuştu ama Josh masanın karşı tarafında onunla konuşurken Hope'un düşünebildiği tek şey Tru'nun yolun ortasında durup arkasından bakmasıydı. Birdenbire, bazı şeyleri düşünmek için birkaç güne ihtiyacı olduğunu söyledi ve daha yemekler bile gelmeden, Josh'un şaşkın bakışlarını üzerinde hissederek apar topar restorandan çıktı.

Josh birkaç saat sonra onu evinde buldu ve kapı ağzında konuşular. Josh tekrar özür dilerken Hope yaşadığı sarsıntıyı maskeleyemeyi başardı. Perşembe günü buluşmayı kabul ettikten sonra kapıyı kapatıp sırtını yasladığında bitkinlikten ölüyordu. Biraz kestirmek niyetiyle oturma odasındaki kanepeye uzandı ama her nasılsa ertesi sabaha kadar uyudu. Uyandığında ilk aklına gelen şey Tru'nun çoktan Zimbabwe'ye doğru yol aldığı, aralarında-

ki uçurumun her dakika derinleştigiydi.

İşyerinde robot gibi çalışmaktan başka bir şey yapamadı. Kendini otomatiğe bağladı ve korkunç bir trafik kazası geçiren genç bir kız dışında, hastaların hiçbirini aklında kalmadı. Diğer hemşireler onun ne kadar kopuk olduğunu fark ettiyseler bile ses etmediler.

Çarşamba günü, işten sonra annesiyle babasını ziyaret etmek için yola çıktı. Annesi birkaç gün önce telesekretere bıraktığı mesajda güveç yapacağını söylemişti ve Hope yolda gördüğü yerel bir pastaneden yaban mersinli turtla almaya karar verdi. Tek sorun, pastanenin sadece nakit para kabul etmesiydi ve Hope son birkaç günün sersemliği içinde bankaya uğramayı unutmuştu. Acil durumlar için torpido gözünde bir miktar para bulundurduğunu hatırlayınca arabaya geri dönüp torpido gözünü açtı. El yordamıyla parayı ararken torpido gözündeki bazı şeyleri yere düşürdü ve ancak düşürdüklerini geri toplarken Tru'nun yaptığı resmi tanıdı. Kendi resmini.

Bunu arabada görmek nefesini kesti. Yazlıktan ayrıldığı sabah Tru bırakmış olmalıydı. Resme baktı, elleri titremeye başladı, derken turtanın parasını hâlâ ödemediğini hatırladı. Resmi nazikçe yolcu koltuğuna bırakıp alışverişi tamamlamak için pastaneye koştu.

Arabaya geri döndüğünde kontak anahtarına dokunmadı. Bunun yerine, tekrar kendi resmine uzandı, dikkatle inceledi ve kendisini çizen adama umutsuzca âşık olan bir kadın gördü. Tru'nun son bir kez kendisine sarılması için güçlü bir istek duydu. Onun kokusunu içine çekmek, kirli sakalının sert sürtünüşlerini hissetmek, daha önce hiç kimsenin yapamadığı şekilde sezgisel olarak kendisini anlayan adamın yüzüne uzun uzun bakmak istedi. Kalbini çalan adamla birlikte olmak istedi.

Resmi kucağına indirdiğinde, açık torpido gözünde başka bir resim kâğıdı gözüne ilişti. Dikkatle katlanmıştı; üzerindeki bir zarfta kendi ismi yazıyordu. Titreyen ellerle onları aldı.

Önce resim kâğıdını açtı ve ikisinin sahilde karşılıklı durup bakışan profillerini gördü. Bu görüntü onu öyle nefessiz bıraktı ki yandaki boşluğa bangır bangır radyo sesiyle park eden arabayı hayal meyal ayırımsadı. Tru'nun yüzünü incelerken içi özlemle dolup taşı. Sonunda kendini zorlayarak resmi bir kenara bıraktı.

Zarf elinde adeta ağırlaşmıştı. Orada açmak istemedi. Beklemeliydi, evine dönene kadar, yalnız kalana kadar.

Ama mektup onu çağırıyordu ve zarfı açıp içinden çıkardıktan sonra okumaya başladı.

Sevgili Hope,

Bunu okumak isteyip istemeyeceğinden emin değilim ama kafam öyle karışık ki uçan kuştan medet umuyorum. Bu mektubun yanında iki resim bulacaksınız. Belki de çoktan gördün. İlkini biliyorsun. Diğerini sen prova yemeğine ve düğüne gittiğin zamanlarda yaptım. Eve döndüğümde daha fazlasını yapacağımı hissediyorum ama onları kendime saklamak istiyorum, senin için de uygunsa. Değilse, lütfen haber ver. Onları sana postalayabilir ya da imha edebilirim ve yenilerini de yapmam. Umarım güvenebileceğin biri olduğuma ve her zaman öyle kalacağıma inanıyorsundur.

Sensiz bir hayat hayal etmek dayanılmaz gelse de, seni anladığımı bilmeni istiyorum. Çocuk sahibi olmaktan bahsederken yüzünün nasıl aydınlandığını

gördüm ve bu hiç aklımdan çıkmayacak. Bu seçimin senin için ne kadar acı verici olduğunu biliyorum. Benim için yıkıcı oldu ama yüreğimde seni suçlamak için bir sebep yok. Sonuçta, benim de bir oğlum var ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Sen gittikten sonra, buraya geldiğimden beri her gün yaptığım gibi, sahilde yürürüm diye düşünüyorum ama hiçbir şey aynı olmayacak. Çünkü her attığım adımda kendimi seni düşünürken bulacağım. Seni yanımda, içimde hissedeceğim. Sonuçta benim bir parçam oldun ve bunun hiç değişmeyeceğinden adım gibi eminim.

Bu şekilde hissetmeyi hiç beklemiyordum. Nasıl bekleyebilirdim ki? Hayatımın büyük bir bölümünde, oğlumu saymazsam, yalnızlığın kaderim olduğunu düşündüm. Bir keşif hayatı yaşadığımı ima etmiyorum, çünkü öyle olmadı ve işimin belli bir seviyede sosyal uyumluluk gerektirdiğini zaten biliyorsun. Ama hiçbir zaman yanımda yatan bir kadın olmadığında bir şeylerin eksik olduğunu hissetmedim; kendimi hiçbir zaman bir elmanın yarısı olarak görmedim. Sen karşıma çıkana kadar. Ve karşıma çıktığında, bütün o yıllar boyunca kendimi kandırdığımı ve aslında senin hasretini çektiğimi anladım.

Bunun kendi geleceğim için ne ifade ettiğini bilmiyorum. Ama eskiden olduğum kişi olmayacağımı biliyorum, çünkü bu artık mümkün değil. Anıların yeterli olacağına inanacak kadar saf değilim ve sessiz anlarda, resim kâğıdına uzanıp aklımda kalanları çizmeye çalışabilirim. Umarım bunu benden esirgemezsın.

Keşke bizim için her şey farklı olabilseydi, fakat görünen o ki kaderin başka planları varmış. Yine de,

şunu bilmen gerekiyor: Sana duyduğum aşk gerçek ve şimdi onunla birlikte gelen tüm bu keder, binlerce kez seve seve ödeyeceğim bir bedel. Çünkü kısa süreliğine de olsa seni tanımak, sana âşık olmak, hayatıma farklı bir anlam kazandırdı, şimdi ve sonsuza dek.

Senden aynı şeyi istemiyorum. Seni bundan sonra neyin beklediğini, yaşayacağın yeni hayatı biliyorum ve orada üçüncü bir kişiye yer yok. Bunu kabul ediyorum. Çinli filozof Lao-tzu bir zamanlar şöyle demiş: Birisi tarafından delice sevilmeğe size güç verir, birisini delice sevmek ise cesaret. Ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Hayatıma girdiğin için, gelecek yılları daha önce hiç sahip olmadığım bir cesaretle karışılabilirim. Seni sevmek beni benden fazlası yaptı.

Bana yazmak istersen nerede yaşadığımı ve nerede olacağımı biliyorsun. Biraz zaman alabilir. Sana vahşi doğada dünyanın daha yavaş döndüğünden bahsetmiştim. Ve bazı şeylerin yerine asla ulaşmadığını. Ama sen ve ben o kadar özel bir şeyi paylaştık ki benden yardım istediğinde evrenin bir şekilde beni haberdar edeceğine yürekten inanıyorum. Sonuçta senin sayende mucizelere inanır oldum. Konu ikimiz olunca, her zaman her şeyin mümkün olduğuna inanmak işime geliyor.

*Seni seven,
Tru*

Hope mektubu ikinci kez, sonra bir kez daha okuduktan sonra zarfa geri koydu. Tru'yu yazlıktaki mutfak masasında oturup mektubu yazarken hayal etti ve bir kez daha okumak istemesine rağmen, bunu yaparsa yemeği kaçırabileceğini düşündü.

Resimleri ve mektubu torpido gözüne düzgünce yerleştirdi ama motoru hemen çalıştırmadı. Bunun yerine, kabaran duygularını yatıştırmaya çalışarak başını geriye yasladı. Nihayet, sonsuzluk gibi gelen bir zaman sonra, kendini yola çıkmaya zorladı.

Baba evine yürürken bacakları titriyordu. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle içeri girdiğinde, babasının onu karşılamak için televizyon koltuğundan güçlükle kalkmasını seyretti. Mutfaktan gelen kokular bütün eve yayılmıştı ama Hope'un iştahı kaçmıştı bir kere.

Masada, düğünden birkaç hikâye paylaştı. Haftanın geri kalanı sorulduğunda, Tru'dan hiç bahsetmedi. Josh'un evlenme teklif ettiğini de söylemedi.

Tatlıdan sonra, temiz havaya ihtiyaç duyduğunu söyleyerek ön verandaya çekildi. Gökyüzü artık yıldızlarla doluydu ve sineklik kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca, oturma odasından gelen ışığın altında babasının silüetini seçti. Babası gülümsedi ve ayaklarını dikkatle sürüyerek yan sandalyeye geçerken kızının omzuna dokundu. Elinde bir fincan kafeinsiz kahve vardı ve iyice yerleştikten sonra kahvesinden bir yudum aldı.

"Annen hâlâ yediğim en güzel güveci yapıyor."

"Bu geceki de harikaydı," diye onayladı Hope.

"Sen iyi misin? Yemekte biraz sessiz görünüyordun."

Hope bir bacağına altına aldı. "Haklısın. Hafta sonunun yorgunluğunu hâlâ üzerimden atamadım galiba."

Babası elindeki fincanı aralarındaki sehpayı bıraktı. Verandanın köşesinde bir güve lambanın etrafında dönüp duruyordu ve cırcır böcekleri akşam çığırtkanlıklarına başlamışlardı.

"Duyduğuma göre Josh düğüne gelmiş." Hope ona doğru dönünce babası omuz silkti. "Annen söyledi."

“O nereden öğrenmiş?”

“Bilmem,” dedi babası. “Birisi söylemiştir herhalde.”

“Evet,” dedi Hope, “Josh oradaydı.”

“Konuştunuz mu bari?”

“Biraz,” dedi Hope. Geçen haftaya kadar evlilik teklini babasından gizleyeceğini hayal bile edemezdi ama o eylül akşamının kasvetli, boğuk havasında, kelimeleri bir araya getiremiyordu. Bunun yerine, “Yarın birlikte akşam yemeği yiyeceğiz,” demekle yetindi.

Babası yumuşak gözlerle yüzünü okumaya çalışarak kızına uzun uzun baktı. “Umarım iyi gider,” dedi. “Yani, senin açısından.”

“Ben de.”

“Bana sorarsan, sana bir açıklama borcu var.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Hope. İçerideki sarkaçlı saatin gonk seslerini duydu. Günün erken saatlerinde, evindeki raftan tozlu bir atlas almış ve Zimbabve ile zaman farkını hesaplamıştı. İleri doğru sayarak, orada gece yarısı olduğunu düşündü. Tru’nun Bulawayo’da Andrew’la birlikte olduğunu tahmin ediyordu ve sabah uyandıklarında ne yapmayı planladıklarını merak etti. Andrew’a hayvanları göstermek için vahşi doğaya mı götürecekti, top peşinde mi koşturacaklardı, yoksa sadece yürüyüşe mi çıkacaklardı? Tru’nun hâlâ kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti, tıpkı kendisinin de onu düşünmeden edememesi gibi. Sessizlikte, mektuptaki kelimeler tekrar su yüzüne çıkmaya çalışıyordu.

Babasının konuşmasını beklediğini biliyordu. Hope eskiden ne zaman bir sıkıntısı ya da endişesi olsa ona koşardı. Babasının karşısındakini rahatlatan bir dinleme şekli vardı. Halden anlar, pek öğüt vermezdi. Bunun yerine, “sence ne yapman gerekiyor,” diye sorar, kızını sözsüz bir

şekilde kendi sezgi ve kararlarına güven duymaya teşvik ederdi.

Ama Hope şimdi, Tru'nun yazdıklarını okuduktan sonra, korkunç bir hata yaptığını düşünmeden edemiyordu. Babasının yanında otururken, Tru'yla son sabahlarını yavaş çekimde tekrar tekrar izledi. Tru'nun arka terasa geldiğinde kendisine nasıl baktığını, sahilde yürürken elinin kendi elinde bıraktığı hissi hatırladı. Ona Josh'un evlilik teklifinden bahsettiğinde yüzünde beliren kederli ifadeyi hatırladı.

Ama en yürek parçalayıcı anılar bunlar değildi. Bunun yerine, onunla birlikte Zimbabwe'ye gitmesi için kendisine nasıl yalvardığını gözünün önüne getirdi; o son kavşağı dönüp birlikte olası bir yaşamdan uzağa doğru yol alırken, onun nasıl iki büklüm olduğunu hatırladı.

Bir şeyleri değiştirebileceğini biliyordu. Çok geç değildi. Yarın Zimbabwe'ye bir uçak bileti alıp ona gidebilirdi; ona birlikte yaşlanmalarının kaderlerinde yazılı olduğunu anladığını söylerdi. Yabancı bir yerde sevişebilirlerdi ve bir zamanlar sadece fantezilerinde yaşattığı bir hayatı elde eden, yepyeni birine dönüşebilirdi.

Babasına bunları söylemek istedi. Babasına her şeyi anlatmak istedi. Babasının da ona, kendisi için kızının mutluluğundan daha önemli bir şey olmadığını söylemesini istedi ama daha ağzını açamadan, bir rüzgârın yüzünü yalayıp geçtiğini hissetti ve o anda, Can Yoldaşı'nda yanında oturan, gür saçları rüzgârla uçuşan Tru gözünün önüne geldi.

Doğru olanı yapmıştı, değil mi?

Değil mi?

Gece bütün heybetiyle, neredeyse boğucu bir ağırlıkla çökerken, cırcır böcekleri ötmeye devam ediyordu. Ay

ışığı ağaç dalları arasından iğne deliklerinden geçer gibi geliyordu. Sokaktan bir araba geçti, camları açık, radyosu açık. Hope mutfakta Tru'nun kollarındayken radyoda çalan caz müziğini hatırladı.

“Sormayı unuttum,” dedi babası sonunda. “Haftanın büyük bölümünde havanın fırtınalı olduğunu biliyorum ama hiç Can Yoldaşı'na gitme fırsatın oldu mu?”

Babasının sözleri bardağı taşıran son damla oldu ve Hope, dudaklarından dökülen tiz bir çığlığın ardından, hıçkırıklara boğuldu.

“Ne dedim ki?” diye sordu babası, panik içinde ama Hope onu duyacak halde değildi. “Sorun ne? Konuş benimle tatlım...”

Hope, konuşmaktan aciz, başını iki yana salladı. Hayal meyal, babasının elini dizinde hissetti. Babasının telaş ve endişe içinde kendisine baktığını görmek için ona bakmasına gerek yoktu. Ama o anda tek düşünebildiği şey Tru'ydu ve gözyaşlarını durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İkinci Bölüm

Kum Saatindeki Taneler

Anılar geçmişe açılan bir kapıdır ve insan anılarına ne kadar değer verirse, kapı o kadar fazla aralanır. Hope'un babası böyle söylerdi ve zaman geçtikçe, söylediği diğer birçok şeyde olduğu gibi, bu sözdeki bilgelik de adeta katlanarak artıyordu.

Gerçi zaman her şeyi değiştiriyor zaten, diye düşündü Hope. Geriye dönüp baktığında, Sunset Plajı'ndaki o günlerin üzerinden neredeyse çeyrek yüzyıl geçtiğine inanmak mümkün değildi. Bu sürede çok şey olmuştu ve Hope sık sık eskiden olduğundan tamamen farklı birine dönüşüğünü hissediyordu.

Yalnızdı. Akşamın erken saatleriydi ve kış mevsiminin bariz ipuçlarını taşıyan soğuk havada, Raleigh'deki evinin arka verandasında oturuyordu. Ay ışığı çimlerin üzerine ürkütücü bir ışıltı yayıyor, rüzgârla çalkalanan yaprakları gümüş rengine boyuyordu. Hope yaprakların hışırtı-

sında, son günlerde sık sık olduğu gibi, geçmişin kendisini çağırdığını duyar gibi oldu. Aklına çocukları geldi ve sallanan sandalyesini usulca ileri geri oynatırken, anılar kaleydoskop görüntüleri gibi üst üste yuvarlandı. Karanlıkta, hastanede her birini kucağında tutarken hissettiği huşu duygusunu hatırladı; yeni yürümeye başladıkları sıralarda banyodan çıkıp koridorun yarısına kadar cırılçırılak koştuklarını hatırlayınca gülümsedi. Süt dişleri döktüğü dönemdeki gedik dişli gülümsemelerini düşündü. İlk gençlik yıllarında hayatın gerçekleriyle yüzleşirlerken hissettiği gurur ve endişe karışımını tekrar yaşadı. İyi çocuklardı. Harika çocuklardı. Hope, şaşırtıcı şekilde, Josh'u bile bir zamanlar imkânsız görünen bir sevecenlikle hatırlayabildiğini fark etti. Sekiz yıl önce boşanmışlardı ama Hope, altmışında, bağışlamanın zor gelmediği bir noktaya ulaştığına seviniyordu.

Jacob cuma gecesi uğramış, Rachel de pazar sabahı simit getirmişti. Hope geçen yıl olduğu gibi bu yıl da deniz kenarında bir yazlık kiralayacağını söylediğinde nedenini merak bile etmemişlerdi. İlgi eksiklikleri sıra dışı bir durum değildi. Birçok genç gibi onlar da kendi yaşantılarına kapılıp gitmişti. Rachel geçen mayısta, Jacob da ondan bir yıl önce mezun olmuştu ve her ikisi de daha diplomalarını ellerine almadan iş bulmayı başarmıştı. Jacob yerel bir radyo istasyonunda reklam pazarlıyor, Rachel internetten satış yapan bir şirkette çalışıyordu. Kendi apartman daireleri vardı ve kendi faturalarını ödüyorlardı, ki Hope bunun bugünlerde nadir görülen bir şey olduğunu biliyordu. Sınıf arkadaşlarının çoğu üniversiteyi bitirince ailelerinin yanına geri taşınmıştı ve Hope, şahsen, çocuklarının bağımsızlıklarına mezuniyetlerinden daha fazla değer veriyordu.

Günün erken saatlerinde, daha bavulunu bile hazırlamadan gidip saçlarını yaptırmıştı. İki yıl önce emekli olduğundan beri lüks mağazaların yakınındaki pahalı bir salona gidiyordu. Son zamanlardaki tek savurganlığı buydu.

Kendisi gibi düzenli aralıklarla gelen bazı kadınları si-maen tanımış, salondaki konuşmalar kocalardan çocuklara ve yaptıkları yaz tatillerine kadar uzanırken koltuğundan kulak kabartmıştı. Havadan sudan sohbetler Hope'a ilaç gibi geliyordu ve saç yapılrken kendisini annesiyle babasını düşünürken bulmuştu.

İkisi de uzun zaman önce dünyaya gözlerini yummuştu. Babası on sekiz yıl önce ALS'den ölmüş, annesi de dört çileli yılın ardından kocasının peşinden gitmişti. Onları hâlâ özlüyordu ama kayıplarının acısı yıllar içinde da-üstesinden gelinebilir bir şeye, sadece aşırı hüznünlendiğ-zamanlarda ortaya çıkan hafif bir sızıya indirgenmişti.

Kuaförden çıktığında gözü BMW'lere, Mercedes'le-re ve mağazalardan kabarık poşetlerle çıkan kadınlara ilişti. Aldıkları şeyler gerçekten gerekli mi, diye merak etmişti, yoksa onlar için alışveriş, raftan bir şeyler çeke-rek kaygı ve bunalıma bir süre ara verdikleri bir tür ba-ğımlılık mıydı? Hope'un hayatında aynı nedenlerden do-layı arada bir alışverişe çıktığı bir dönem olmuştu ama o günler çok geride kalmıştı ve dünyanın son yıllarda çok değiştiğini düşünmeden edemedi. İnsanlar daha mater-yalist, sidik yarıştırmaya daha meraklı görünüyorlardı ama Hope anlamlı bir yaşamın bunlarla pek ilgisi olma-dığını öğrenmişti. Deneyimlerle ve ilişkilerle ilgiliydi; sağlıkla, aileyle ve seni seveni sevmekle ilgiliydi. Çocuk-larına bu fikirleri aşılama için elinden geleni yapmıştı ama başarılı olup olmadığını kim gerçekten bilebilirdi?

Bugünlerde cevaplar ondan kaçıyordu. Son zamanlarda birçok şey hakkında *neden* diye sorar olmuştı ve tüm cevapları bildiğini iddia eden bazı insanlar olsa da –televizyondaki gündüz programları bu tür uzmanlarla doluydu– Hope nadiren ikna oluyordu. Bunların içinde cevap bulabileceği bir soru varsa, o da şuydu: *Sevmek neden her zaman fedakârlık gerektirir?*

Bilmiyordu. Bildiği tek şey, hem evli bir anne olarak, hem de ağır ağır eriyip gitmeye mahkûm bir babanın yetişkin kızı olarak, bu gerçeği bizzat gözlemlemiş olmasıydı. Ama bu soru üzerine ne kadar kafa yorsa da, cevabı bir türlü bulup çıkaramıyordu. Fedakârlık sevginin ayrılmaz bir parçası mıydı? Yoksa bu ikisi eş anlamlı mıydı? İlki ikincisinin kanıtı mıydı, yoksa tam tersi miydi? Sevmenin içsel bir maliyeti olduğunu –hayal kırıklığı, acı ya da kaygı gerektirdiğini– düşünmek istemiyordu, ancak bazen böyle düşünmeden de edemiyordu.

Hayatındaki beklenmedik gelişmelere rağmen mutsuz değildi. Hayatın kimse için kolay olmadığını biliyordu ve elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu. Buna rağmen, herkes gibi, pişmanlıkları da vardı ve son birkaç yıldır bunları daha sık düşünür olmuştı. Hiç beklenmedik şekilde ve genellikle en tuhaf zamanlarda, mesela, kilise sepetine para koyarken ya da yere dökülen şekerleri süpürürken, pat diye su yüzüne çıkıyorlardı. İşte böyle zamanlarda, değiştirebilmeyi dilediği şeyler, hiç yapmaması gereken kavgalar, dile getirilmemiş özür cümleleri aklına geliyordu. Bir yanı saati tersine çevirip farklı kararlar alabilmeyi diliyordu, fakat kendine karşı dürüst olduğunda, gerçekten bir şeyi değiştirip değiştiremeyeceğini sorguluyordu. Hatalar kaçınılmazdı ve pişmanlıkların, öğrenmeye niyetli olanlar için, önemli hayat dersleri barındırdığı

sonucuna varmıştı. Ve bu anlamda, babasının anılar konusunda *kısmen* haklı olduğunu fark etti. Sonuçta, sadece geçmişe açılan bir kapı değildiler. Aynı zamanda, yeni ve farklı bir geleceğe açılan bir kapı da olabilirlerdi ve Hope buna inanmak istiyordu.

Soğuk bir rüzgâr arka verandayı yalayıp geçerken Hope ürperdi ve içeri girme zamanının geldiğini anladı.

Yirmi yıldan fazladır bu evde yaşıyordu. O ve Josh evlilik yeminlerini ettikten kısa bir süre sonra burayı satın almışlardı ve Hope aşına olduğu ortamda derin bir nefes alırken, bir kez daha bu eve ne kadar bayıldığını düşündü. Ön cephedeki büyük sütunları ve ana kattaki lambalı odalarıyla Georgia tarzı bir yapıydı. Bununla birlikte, belki de artık satmanın zamanı gelmişti. Hope için çok fazlaydı, çok büyüktü ve bütün odaları temiz tutmaya çalışmak nafile bir çabaymış gibi görünüyordu. Merdivenler de cabasıydı, ancak satma fikrini ortaya attığında Jacob ve Rachel çocukluk evlerinden vazgeçmemekte direnmışlerdi.

Satsa da, satmasa da, ev bakım istiyordu. Parke zeminler aşınıp çizilmişti; yemek odasındaki duvar kâğıdı solmuştu ve değiştirilmesi gerekiyordu. Mutfak ve banyolar hâlâ işlevsel olsalar da kesinlikle miadını doldurmuşlardı ve yenilenmeleri şarttı. Yapılacak çok iş vardı ve Hope buna ne zaman girişirdi, hatta girişir miydi, bilmiyordu.

Işıkları söndürerek evin içinde dolaştı. Bazı lamba düğmeleri her zamanki gibi dönmemekte inat edince bu iş umduğundan uzun sürdü.

Bavulu ön kapının yanında, tavan arasından aldığı ahşap kutunun yanında duruyordu. Bunların görüntüsü aklına Tru'yu getirdi, kaldı ki onu düşünmekten hiç vazgeçmemişti. Tru şimdi altmış altıındaydı. Hope onun rehberlikten emekli olup olmadığını ya da hâlâ Zimbabve'de yaşayıp yaşamadığını merak etti; Avrupa'ya, Avustralya'ya ya da daha egzotik bir yere taşınmış olabiliirdi. Andrew'a yakın oturup oturmadığı ve bir dede olup olmadığı hakkında varsayımlarda bulundu; yeniden evlenip evlenmediğini, kimlerle çıktığını ya da kendisini hatırlayıp hatırlamadığını bilmek istedi. Her şey bir yana, acaba hâlâ hayatta mıydı? Eğer Tru dünyadan göçüp giderse kendisine malum olacağını –çünkü aralarında bir tür bağ olduğunu– düşünmekten hoşlanıyor, ancak bunun hüsnükuruntu olabileceğini de kabul ediyordu. Ama en çok, Tru'nun mektubundaki son kelimelerin doğruluğunu, ikisi için her zaman her şeyin mümkün olup olmadığını sorguluyordu.

Yatak odasında, Rachel'in son Noel'de aldığı pijamaları giydi. Sıcak ve rahattılar, tam Hope'un istediği gibi. Yatağa girdi ve son günlerde sık sık kendisinden kaçan uykunun gelmesini umut ederek üstünü örttü.

Geçen yıl plajda Tru'yu düşünmekten gözüne uyku girmemişti. Birlikte geçirdikleri günleri bütün canlılığıyla gözlerinin önünden geçirerek onun kendisine dönmesini dilemişti. O ilk sabah sahildeki karşılaşmalarını ve paylaştıkları kahveyi hatırladı; Clancy's'deki akşam yemeğini ve yürüyerek yazlığa dönüşlerini zihninde yüzlerce kez başa sarıp tekrar tekrar oynattı. Tru'nun verandada şaraplarını yudumladıkları sıradaki bakışlarını üzerinde hissetti ve Can Yoldaşı'ndaki mektubu okuyan sesini duydu. Her şeyden çok, ne kadar nazik ve şehvetli seviş-

tiklerini hatırladı; Tru'nun yüz ifadesindeki yoğunluğu, kulağına fısıldadığı kelimeleri.

Bunları yeni yaşamış gibi hissetmek onu hayrete düşürdü, Tru'nun kendisine karşı beslediği duyguların somut ağırlığını; hatta kendi içindeki amansız suçluluk duygusunu. Onu terk ettiği sabah içinde bir şeyler yerle bir olmuştu ama yıkıntıların arasında daha güçlü bir unsurun er geç kök salacağına inanmak istiyordu. Sonraki yıllarda hayat ne zaman dayanılmaz derecede zor görünse Tru'yu düşünür ve kendi kendine, eğer ona ihtiyaç duyacak noktaya gelirsem, bana geri dönecek, diye hatırlatırdı. Tru birlikte geçirdikleri son sabah aynen böyle söylemişti ve bu söz Hope'un yola devam etmesine yetmişti.

Plajdaki o gece, uyku bir türlü gelmek bilmeyince, bütün hikâyeyi içini rahatlatacak şekilde yeniden yazmayı çalışırken buldu kendini. Arabasını kavşaktan geri çevirdiğini ve son hızla ona döndüğünü hayal etti; masada Josh'un karşısında oturup başka biriyle tanıştığını söylediğini düşündü. Zimbabwe'den dönen Tru'yu karşılamak için gittiği havalimanında yeniden kavuşmalarına ait rüya gibi görüntüler zihninde canlandı; bu fantezide, bagaj alım alanının hemen dışında birbirlerine sarılıp herkesin içinde öpüşüyorlardı. Birlikte arabaya giderken Tru elini onun omzuna atıyordu ve Hope, spor çantasını arabanın bagajına koyan Tru'nun rahatlığını, sanki gerçekten yaşanmış gibi zihninde canlandırıyordu. Uzun yıllar önce evim dediği o apartman dairesinde seviştiklerini hayal etti.

Ama sonra, görüntüler bulanıklaştı. Yaşayacakları evi bir türlü gözünde canlandıramıyordu; ne zaman Tru'yla kendisini mutfakta hayal etse, ya annesiyle babasının yıllar önce sattığı yazlıkta oluyorlardı ya da Josh'la birlikte

aldıkları evde. Tru'nun ne iş yapacağını da kestiremiyor-
du; bunu denediğinde, akşam işten eve dönen Tru'nun
üzerinde gördüğü kıyafetler, birlikte oldukları hafta bo-
yunca giydiğine benzer şeyler oluyordu, sanki vahşi doğa
turundan geliyormuş gibi. Tru'nun Andrew'u görmek için
düzenli olarak Bulawayo'ya gideceğini biliyordu ama ora-
daki evinin ya da yaşadığı mahallenin neye benzediğini
hayalinde canlandırmak için referans alabileceği bir çer-
çeve yoktu. Üstelik Andrew hep on yaşında kalıyor, yüzü
zaman içinde hiç değişmiyordu, tıpkı Tru'nun hep kırk iki
yaşında kalması gibi.

İşin tuhafı, ne zaman Tru'yla bir hayat düşünse, Jacob
ve Rachel hep orada oluyordu. Tru'yla yemek masasında
oturlurlarken Jacob kızarmış patateslerini Rachel'le pay-
laşmayı reddediyordu; Tru yazlığın arka verandasında
resim yapıyorsa, Rachel de masada parmak boyalarıyla
oynuyor oluyordu. Jacob ve Rachel okul korosunda şarkı
söylerken Hope ve Tru salonda onları izliyordu; Cadılar
Bayramı'nda *Toy Story 2*'deki Woody ve Jessie kılığına
giren çocuklarının arkasından Tru'yla birlikte yürüyor-
lardı. Çocukları, her zaman ama her zaman, Tru'yla düş-
lediği hayatın içindeydiler, hatta izinsiz girmesine bozul-
sa da Josh bile. Özellikle Jacob babasına çok benziyordu
ve Rachel günün birinde doktor olmayı hayal ederek bü-
yümüşü.

Hope sonunda yataktan kalkmıştı. Dışarısı soğuktu;
bir mont giyip Tru'nun yıllar önce yazdığı mektubu al-
mış ve arka verandaya oturmuştu. Açıp okumak istemiş,
ancak bunu yapacak gücü kendinde bulamamıştı. Bunun
yerine, ani bir yalnızlık duygusuna yenik düşmüş halde,
artık iyice yıpranan zarfı elinde sıkı sıkı tutarak okyanu-
sun karanlığına gözlerini dikmişti.

Plajda, tanıdığı herkesten uzakta, yapayalnız olduğunu düşünmüştü. Sadece Tru yanıdaydı, aslında hiç orada olmasa da.

Hope geçen yıl plajda geçirdiği haftanın ardından bir umut ve korku karışımıyla geri dönmüştü. Bu yıl her şeyin daha farklı olacağını söyledi kendine. Bunun yazlığa yapacağı son ziyaret olmasına karar vermişti ve sabah, kutuyu arka koltuğa yerleştirdikten sonra, bavulunu kararlı adımlarla arabanın arkasına sürüdü. Komşusu Ben çimlerini tırmıklıyordu ve bir koşu gelip bavulu bagaja attı. Hope buna minnettar oldu. Onun yaşında sakatlıklar geliyor ve çoğunlukla yavaş gidiyordu. Geçen yıl mutfakta ayağı kaymıştı ve düşmemesine rağmen, sırf dengesini sağlamaya çalıştığı için omzu haftalarca ağrımıştı.

Arabaya binmeden önce zihnindeki listeyi gözden geçirdi: Kapılar kilitlenmişti, ışıklar kapatılmıştı, çöp tenekeleri kaldırımın kenarında duruyordu ve Ben postalarıyla gazetelerini toplamayı kabul etmişti. Yarım saate yakın bir yolu vardı ama acele etmesi için bir sebep yoktu. Sonuçta, önemli olan gün yarındı. Bunu düşünmek bile gerilmesine yetti.

Neyse ki yolculuğun büyük bölümünde trafik yoğun değildi. Hızını sabit tutarak tarım arazilerini ve küçük kasabaları geçtikten sonra Wilmington'ın kenar mahallerine ulaştı ve geçen yıldan hatırladığı bir lokantada öğle yemeği yedi. Sonra, buzdolabını doldurmak için market alışverişi yaptı, emlakçıya uğrayıp anahtarları aldı ve yolculuğunun son etabına başladı. Aradığı caddeyi buldu,

birkaç kavşaktan döndü ve sonunda evin önüne park etti.

Kiraladığı yer, soluk boyası, ön kapıya çıkan merdivenleri ve havanın aşındırdığı ön verandasıyla, eskiden sahip oldukları yazlığa benziyordu. Burayı görünce eski yuvası gözünde tüttü. Tahmin ettiği gibi, yeni ev sahipleri yazlığı yıkıp yerine bir zamanlar Tru'nun kaldığına benzer daha büyük bir ev dikmek için hiç vakit kaybetmemişlerdi.

Hope o zamandan beri Sunset Plajı'na pek gitmemişti, çünkü artık orada kendini evinde hissetmiyordu. Sahil şeridi boyunca uzanan küçük kasabaların çoğu gibi orası da zamanla değişmişti. Duba köprüünün yerini daha modern bir şey almış, daha büyük evler artık standart hale gelmiş, yılların restoranı Clancy's bile yeni yüzyılın başlangıcından sonra ancak bir iki yıl daha kör topal ayakta kalabilmişti. Restoranın kapandığını haber veren kişi ablası Robin'di: On yıl önce kocasıyla birlikte Myrtle Plajı'na giderlerken aile adasına uğramışlardı, sırf zamanla nelelerin değiştiğini görmek için.

Hope son zamanlarda biraz daha kuzeyde kalan, Wilmington'a daha yakın bir konumdaki Carolina Plajı'nı tercih ediyordu. Buraya ilk kez 2005 yılının Aralık ayında, boşanma sürecinin en kötü döneminde, boşanma danışmanının tavsiyesi üzerine gelmişti. Josh kış tatilinde Jacob ve Rachel'i bir haftalığına batıya götürecekti. Çocuklar ergenlik çağının bunalımlarıyla boğuşuyordu ve anne-babalarının evliliklerinin çatırdaması yaşadıkları stresi artırıyordu. Hope tatilin biraz kafa dağıtmalarına yardımcı olacağını düşünürken, danışmanı onlar tatil deyken evde yalnız kalmasının kendi ruh sağlığı için iyi olmayacağına işaret etmişti. Hope'a Carolina Plajı'nı tavsiye etmişti; "Kış aylarında," demişti danışman hanım, "tantanadan uzak ve dinlendiricidir."

Fotoğrafını bile görmeden rastgele kiraladığı bu küçük yazlığın, aslında tam ihtiyaç duyduğu şey olduğu sonradan ortaya çıkmıştı. Burası Hope'un iyileşme sürecinin başladığı yer olmuştu; hayatının bir sonraki aşamasına geçmek için ihtiyaç duyduğu bakış açısını edindiği yer.

Josh'la yeniden bir araya gelmeyeceğinden emindi. Onun yüzünden yıllarca gözyaşı dökmüştü ve son çapkınlığı bardağı taşıran son damla olmasına rağmen, hatırladıkça en çok koyanı hâlâ ilkiydi. O sırada çocuklar henüz okula başlamamışlardı ve ihtiyaçları hiç bitmiyordu; aynı sıralarda babasının hastalığı da kötü bir evreye girmişti. Hope ilişkiyi öğrendiğinde Josh özür dilemiş ve bitireceğine söz vermişti. Bununla birlikte, Hope'un babası gittikçe kötüleşirken bile, kadınla görüşmeye devam etmişti. Hope aylarca panik atak krizlerinin eşiğine geldiğini hissetmişti ve ilk kez o zaman evliliğe son vermeyi düşünmüştü. Ama bunun yerine, devrim niteliğindeki bir değişikliğin düşüncesi altında ezilerek ve boşanmanın çocuklar üzerinde yaratabileceği yıkıcı etkiden korkarak, evliliğine sıkı sıkı tutunup Josh'u affetmek için elinden geleni yapmıştı. Ama bunu başka çapkınlıklar izlemişti. Daha fazla gözyaşı ve daha fazla kavga derken, sonunda Josh'a boşanmak istediğini söylediğinde, yaklaşık bir yıldır farklı odalarda yatıyorlardı. Josh evden ayrıldığı gün Hope'u hayatının en büyük hatasını yapmakla itham etmişti.

Hope'un bütün iyi niyetine rağmen boşanma sırasında kızgınlık ve kin su yüzüne çıktı. Hope hissettiği öfke ve üzüntü karşısında ne kadar şaşkınsa, Josh da aynı derecede kızgın ve savunmacıydı. Velayet düzenlemeleri çabucak sonuçlansa da maddi pazarlıklar kâbustan farksızdı. Hope çocuklar küçükken evde kalmış, ancak ikisi de okula başladığında çalışma hayatına geri dönmüştü

ama acil servis hemşiresi olarak değil. Bunun yerine, çocuklar okuldan döndüğünde evde olabilmek için bir aile hekimliğinde yarı zamanlı iş bulmuştu. Saatler daha kısa ama kazanç daha azdı ve Josh'un avukatı Hope'un kendi gelirini artırmak için gerekli becerilere sahip olması nedeniyle nafakanın önemli ölçüde azaltılması gerektiğini canla başla savundu. Üstelik birçok erkek gibi Josh da eşit mal paylaşımına inanmıyordu. Bu noktada Josh ve Hope çoğunlukla avukatları aracılığıyla iletişim kurmaya başlamışlardı.

Duygular –başarısızlık, yas, kızgınlık, çözülme ve korku– Hope'un üzerine çullanmış gibiydi ama o Noel tatilinde plajda yürürken daha çok çocukları için endişeleniyordu. Olabileceği en iyi anne olmak istiyordu fakat danışmanı kendine iyi bakmadığı takdirde çocuklara ihtiyaç duydukları sağlam desteği sağlayamayacağını hatırlatıp duruyordu.

Kalbinin derinliklerinde danışmanın haklı olduğunu bilse de bu fikir ona neredeyse kâfirce geliyordu. O kadar uzun süredir anneydi ki artık gerçekte kim olduğunu unutmuştu. Yine de, Carolina Plajı'nda, kendi ruh sağlığının çocuklarının ruh sağlıkları kadar önemli olduğu fikrini yavaş yavaş benimsemişti. Daha önemli değildi belki, ancak daha önemsiz de değildi.

Ayrıca, danışmanın tavsiyesine kulak vermediği takdirde ayaklarının altındaki zeminin ne kadar kaygan olabileceğini de anlamıştı. Boşanma sonrasında ciddi miktarda kilo alıp veren kadınlar görmüştü; barlarda geçirdikleri cuma ve cumartesi gecelerinden bahsettiklerini, yüzlerini hayal meyal hatırladıkları adamlarla tek gecelik ilişkilere yeşil ışık yaktıklarını duymuştu. Bazıları çabucak yeniden evlenmişti ve bu hemen hemen her

zaman bir hataydı. Zıvanadan çıkmayanlar bile kendine zarar veren alışkanlıklar ediniyorlardı. Hope, boşanmış arkadaşlarının hafta sonundaki iki kadeh şarabı, hafta boyunca birden fazla kez üçer veya dörder kadehe çıkarttıklarını görmüştü. Bu kadınlardan birisi boşandıktan sonra ayakta kalabilmenin tek yolunun içmek olduğunu kendi ağzıyla söylemişti.

Hope aynı tuzağa düşmek istemiyordu ve plajda geçirdiği vakit aydınlatıcı olmuştu. Raleigh'e döndükten sonra bir jimnastik salonuna yazılıp kondisyon bisikleti dersleri almaya başlamıştı. Rutinine yogayı da eklemiş, kendisi ve çocuklar için sağlıklı yemekler yapmış, uyuyamadığı gecelerde bile derin nefesler alıp zihnini disipline etmeye çalışarak kendini yatakta kalmaya zorlamıştı. Meditasyon yapmayı öğrenmiş ve son yıllarda teması kaybettiği arkadaşlıkları canlandırmaya yeni bir iştahla sarılmıştı.

Ayrıca Josh hakkında tek bir kötü söz etmeyeceğine yemin etmişti, ki hiç kolay olmasa da, muhtemelen şu andaki ilişkilerinin temellerini buna borçluydu. Bugünlerde arkadaşlarının çoğu, neden olduğu baş ağrıları göz önüne alındığında, hayatında neden hâlâ Josh'a yer verdiğini anlayamıyordu. Sebepleri çok yönlüydü ve Hope bu konuda son derece ketumdu. Sorulduğunda, basitçe, berbat bir koca olsa da her zaman iyi bir baba olduğunu söylüyordu. Josh çocuklar küçükken onlarla bol bol vakit geçirmiş, ders dışı etkinliklere katılıp yıldız takımlarında antrenörlük yapmıştı. Hatta hafta sonlarını arkadaşları yerine ailesiyle geçirmişti ki evlenmeyi kabul etmeden önce Hope'un üzerinde en çok durduğu konu buydu.

Yine de, Josh'un evlenme teklifini hemen kabul etmemişti. *Bir süre işlerin nasıl yürüdüğüne bakalım*, demişti ona. Josh giderken kapı aralığında duraksamıştı.

“Sende farklı bir şeyler var,” demişti Hope’a.

“Haklısın,” demişti Hope. “Farklıyım.”

Aradan sekiz hafta geçtikten sonra teklifi kabul etmiş ve bundan birkaç ay sonra da, bütün arkadaşlarının aksine, sadece yakın arkadaşlar ve aile bireylerinin katılacağı basit bir düğünde ısrar etmişti. Resepsiyon yemeğini kendileri hazırlamışlar, kamera çekimini kayınbiraderlerinden biri yapmış ve konuklar geceyi yerel bir gece kulübünde dans ederek noktalamıştı. Kısa nişanlılık ve az masraflı düğün Josh’u şaşırtmıştı. Hope’un neden arkadaşlarının ısrar ettiği türden bir düğün istemediğini anlayamamıştı. Hope boş yere para harcamak istemediğini söylese de aslında hamile olduğundan şüpheleniyordu. Sonunda haklı olduğunu anladığında, bir an, bebeğin –Jacob’ın– Tru’dan olabileceğini düşünmüştü, ancak bu imkânsızdı. Zamanlama tutmuyordu, ayrıca Tru bir çocuk sahibi olamazdı ve Hope, o anda, bir masal düğününün sahte romantizminde gülümsemek istemediğini fark etmişti. Ne de olsa, artık romantizmin doğasını kavramıştı ve bunun bir fantezi yaratmaya çalışmakla hiçbir alakası olmadığını biliyordu. Gerçek romantizm anlıktı, tahmin edilemezdi ve bir adamın fırtınalı bir Eylül ikindisinde ıssız bir posta kutusundan çıkan bir aşk mektubunu okumasını dinlemek kadar basit olabilirdi.

Yazlıkta, Hope yerleşmeye başladı. Ahşap kutuyu mutfak masasına koydu, yiyecekleri buzdolabına koydu, bütün hafta boyunca kaplumbağa gibi bavuluyla yaşamak için eşyalarını çekmecelere yerleştirdi ve çocuklarına kısa mesaj atarak vardığını haber verdi. Sonra üzerine

bir mont geçirip arka terasa çıktı ve basamaklardan ağır ağır kumsala indi. Direksiyon başında sırtı ve bacakları kaskatı kesilmişti ve uzun bir gezinti için can atsa da fazla uzaklaşmayacaktı. Enerjisini bir sonraki güne saklamak istiyordu.

Gökyüzü kobalt rengindeydi, fakat ayaz yüzünden ellerini montunun ceplerine soktu. Havada ezeli ve her dem taze deniz kokusu vardı. Bir adam, su kenarına park edilmiş bir kamyonetin yanında, silüetleri denizde kaybolan olta kamışlarıyla çevrelenmiş bir katlanır sandalyede oturuyordu. Kıyı balıkçılığı yapıyordu ve Hope şansının yaver gidip gitmediğini merak etti. Daha önce plajda durup sığ sulardan kıyıya balık çeken birine rastlamamıştı ama görünüşe göre adamın favori hobisi buydu.

Cebindeki telefonun titreştiğini hissetti. Çocuklardan biri olduğunu umarak baktı ama bunun yerine Josh'tan gelen bir cevapsız çağrı gördü. Telefonu cebine geri koydu. Jacob ve Rachel'in aksine, Josh onun neden plaja gittiğini merak *etmişti*. Hope'un denizden nefret ettiğini düşünüyordu, çünkü karısı evlilikleri boyunca hiç deniz tatili yapmak istememişti. Josh ne zaman ailecek deniz kenarında bir ev kiralamayı düşünse, Hope her defasında bir alternatif bulmuştu: Disney World, Williamsburg, dağlarda kamp gezileri. Batı Virginia ve Colorado'da kayak yapmaya gitmişler, New York City, Yellowstone ve Büyük Kanyon'da kalmışlardı; sonunda, boşanma sonrasında Josh'ta kalan, Asheville yakınlarındaki bir kulübe bile satın almışlardı. Yıllar boyunca plajda olmak düşüncesi Hope'a sadece acı vermişti. Ona göre, sahil ve Tru sonsuza dek birbirleriyle bağlantılıydı.

Yine de, çocuklarını Myrtle Plajı yakınlarındaki yaz kamplarına ve Nags Head'teki sörf kamplarına gönder-

mişti. Hem Jacob hem de Rachel sörf yapmaya doğuş-tan gelen bir ilgi duyuyordu ve işin ironik yanı, Josh ve Hope'un boşanma yaralarını sarmaya başlamaları da Rachel'in bir sörf kampından dönmesiyle başlamıştı. Rachel kampta nefes almakta güçlük çektiğinden ve kalbinin çok hızlı attığından şikâyet etmişti; eve dönünce onu bir pediatrik kardiyologa gösterdiler ve aynı gün, açık kalp ameliyatı gerektiren, daha önce gözden kaçmış konjenital bir hastalık teşhisi kondu.

O sırada Hope ve Josh neredeyse dört aydır konuş-muyordu ama kızlarının iyiliği için düşmanlıkları bir kenara bıraktılar. Geceleri nöbetleşe olarak hastanede kaldılar ve seslerini bir kez bile öfkeyle yükseltmediler. Ortak acının yarattığı bu birliktelik Rachel hastaneden taburcu olur olmaz dağılsa da çocuklar hakkında daha sakın konuştukları bir ilişkinin başlamasına yetti. Josh bir süre sonra Denise adlı bir kadınla yeni bir evlilik yaptı ve Hope bundan sonra, şaşırtıcı şekilde, Josh'la aralarında arkadaşlığa benzer bir şeyin yavaşça canlan-masına şahit oldu.

Bunun kısmen Josh'un yeni evliliğiyle ilgisi vardı. Josh evliliği sarpa sarınca Hope'a telefon etmeye başladı. Hope ona elinden geldiğince destek olmaya çalıştı ama sonunda Josh'un Denise'den boşanması, Hope'tan boşanmasından bile yıpratıcı oldu.

Boşanmaların stresi Josh'a o kadar ağır gelmişti ki Hope'un bir zamanlar evli olduğu adamın yerinde artık yeller esiyordu. Kilo almıştı, teni solgun ve lekeliydi; saçlarının çoğu dökülmüş, eskiden atletik olan duruşu kamburlaşmıştı. Bir keresinde, birkaç aydır birbirlerini görmedikleri bir dönemde, golf kulübündeki yemek salo-nunun karşı tarafından el sallayan eski kocasını tanımak

Hope'un birkaç saniyesini almıştı. Artık Josh'u çekici bulmuyordu; birçok açıdan onun için üzülüyordu.

Josh, emekli olmasından kısa bir süre önce, spor ceket ve ütülü kumaş pantolonla Hope'un kapısını çalmıştı. Duştan yeni çıkmış gibi göründüğüne bakılırsa normal bir ziyaret olmadığı belliydi. Hope ona kanepeyi işaret etmiş, kendisi de karşı köşeye oturmaya özen göstermişti.

Josh'un konuya girmesi biraz zaman aldı. Önce çocuklardan, sonra biraz işinden bahsederek havadan sudan konuştu. Ardından, Hope'un çocuklar okula başladıktan kısa bir süre sonra edindiği, yavaş yavaş olsa da mutlak bir bağımlılığa dönüşen, *New York Times*'in çengel bulmacalarını çözme alışkanlığını devam ettirip ettirmediğini sordu. Hope daha birkaç saat önce bir tanesini bitirdiğini söyledi ve Josh'un ellerini bir araya getirdiğini görünce aklından neler geçtiğini sordu.

"Geçenlerde artık sahip olduğum tek gerçek arkadaşımın sen olduğunu düşünüyordum," dedi Josh sonunda. "İş yerinde mesai arkadaşlarım var ama hiçbiriyle seninle konuştuğum gibi konuşamıyorum."

Hope bir şey demedi. Bekledi.

"Arkadaşız, değil mi?"

"Evet," dedi Hope. "Sanırım öyleyiz."

"Birlikte çok şey yaşadık, değil mi?"

Hope başıyla onayladı. "Evet."

"Son zamanlarda sık sık bunu düşünüyorum... seninle beni. Geçmiş. Birbirimizi ne zamandır tanıdığımızı. Otuz yıl olmuş, farkında mısın? İlk tanışmamızdan bu yana?"

"Bunu çok fazla düşündüğümü söylememem."

"Evet... tamam." Josh başını öne arkaya salladı ama Hope onun farklı bir cevap beklediğini biliyordu. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey... ikimiz konusunda çok faz-

la hata yaptığının farkındayım. Bütün yaptıklarım için özür dilerim. O zaman aklımdan neler geçiyordu bilmiyorum.”

“Zaten özür dilemiştin,” dedi Hope. “Ayrıca, bunların hepsi geçmişte kaldı. Uzun zaman önce boşandık.”

“Ama mutluyduk, değil mi? Evliyken?”

“Bazen,” diye kabul etti Hope. “Her zaman değil.”

Josh yine başını öne arkaya salladı ama bu kez bakışlarında yakarmaya benzer bir şey vardı. “Bir daha denebilir miyiz dersin? Bir şans daha verebilir miyiz?”

Hope onu doğru duyduğundan emin olamadı. “Evliliği mi kastediyorsun?”

Josh ellerini kaldırdı. “Hayır, evlilik değil. Daha çok... çıkmak gibi. Mesela, cumartesi gecesi seni yemeğe çıkarısam? Sırf nasıl gittiğini görmek için. Hiçbir yere gitmeye bilir... ama dediğim gibi, bugünlerde en yakın arkadaşım sensin ve...”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Hope, lafını keserek.

“Neden?”

“Bence şu anda boşluktasın,” dedi Hope. “Ve kendini boşlukta hissettiğinde, bazen kötü fikirler bile gözüne iyi görünür. Çocukların hâlâ iyi geçindiğimizi bilmeleri önemli ve bunu tehlikeye atmak istemem.”

“Ben de bunu tehlikeye atmak istemiyorum. Sadece bize bir şans daha vermeye istekli olup olmadığını merak ediyorum. Bana bir şans versen.”

Hope o anda, onu gerçekten ne kadar tanıdığını merak etti.

“Yapamam,” dedi sonunda.

“Neden?”

“Çünkü,” dedi Hope, “başka birini seviyorum.”

Sahilde yürürken, rutubetli, soğuk hava ciğerlerini acıtmaya başlayınca geri dönmeye karar verdi. Yazlığın uzaktan görünüşü aklına Scottie'yi getirdi. Şimdi yanında olsaydı, geri döndüğü için hayal kırıklığı yaşayacağını ve o tatlı, hüzünlü gözlerle yüzüne bakacağını biliyordu.

Çocukların Scottie'yle ilgili çok az hatırası vardı. Küçüklüklerinde evin bir parçası olsa da, Hope bir yerlerde çocukların uzun dönemli hafızasının yedi yaşına kadar gelişmediğini okumuştı ve onlar bu yaşa gelene kadar Scottie çoktan göçüp gitmişti. Onun yerine, üniversiteye gidene kadar hayatlarının bir parçası olan İskoç terrieri Junior'u hatırlıyorlardı. Hope, Junior'a çok düşkün olsa da, içten içe Scottie'nin her zaman favorisi olacağını kabul ediyordu.

Yürüyüşte ikinci kez telefonunun titreştiğini hissetti. Jacob henüz cevap vermemiş olsa da Rachel geri mesaj atmıştı ve şöyle diyordu: İyi eğlen! Etraftaki yakışıklılardan nbr? SS; ve bir gülen yüz. Hope zamane çocuklarının, kısaltmalar, ilk harfler, yanlış hecelemeler, gramer hataları ve bol bol emoji kullanımıyla tamamlanan kendine özgü yazışma protokolleri olduğunu biliyordu. Kendisi hâlâ eski moda iletişim yöntemlerini kullanıyordu –yüz yüze ya da telefonda konuşmak veya mektup yazmak– ama çocukları farklı bir kuşaktandı ve onların kolayına geleni yapmayı öğrenmişti.

Carolina Plajı'na gelmesinin asıl nedenini bilselerdi ne düşünürlerdi diye merak etti. Annelerinin, bulmaca çözmek, arada bir kuaför gitmek ve onların ziyaretini beklemek dışında, hayattan daha fazlasını istediğini hayal

edemediklerini seziyordu. Öte taraftan, aslında kendisi de gerçek Hope'u, uzun zaman önce Sunset Plajı'nda boy gösteren o kadını tanımadığını fark etti.

Rachel'le ilişkisi Jacob'la olduğundan farklıydı. Ona göre Jacob'ın babasıyla daha fazla ortak yönü vardı. İkisi bütün bir cumartesi gününü birlikte futbol izleyerek geçirebilirlerdi; birlikte balığa çıkarlar, aksiyon filmlerinden ve poligonda ateş etmekten zevk alırlar, borsa ve yatırım üzerine saatlerce çene çalabilirlerdi. Hope ise oğluyla sadece kız arkadaşı hakkında konuşur, bundan başka açacak konu bulamazdı. Rachel'le daha yakındı, özellikle de ergenliğinde geçirdiği kalp ameliyatından beri. Rachel'in tedavisini üstlenen kardiyolog her ne kadar bu komplike kusuru iyileştirmenin makul derecede güvenli bir prosedür olduğu konusunda onları temin etse de, Rachel dehşete düşmüştü. Hope aynı derecede korkmuş, ancak kızına güven telkin etmek için elinden geleni yapmıştı. Ameliyata kadar geçen sürede Rachel, ölüm düşüncesiyle, hatta daha da acısı, eğer yaşarsa göğsünde bütün güzelliğini bozacak bir yara izi kalması korkusuyla, sık sık gözyaşlarına boğuluyordu. Yaşadığı kaygının etkisiyle, bir günah çıkarma hücresindeymiş gibi, içini annesine döktü: Üç aylık erkek arkadaşının seks yapmak için kendisini sıkıştırmaya başladığını ve istemese bile büyük ihtimalle evet diyeceğini söyledi; sürekli kilosundan endişe ettiğini ve aylardır yemeklerden sonra bilerek kustuğunu itiraf etti. Neredeyse her zaman her şeyi kafasına taktığını söyledi; görünüşünü, popülaritesini, notlarını ve yıllar sonra karar verecek olmasına rağmen, gitmek isteyeceği üniversiteye kabul edilip edilmeyeceğini. Bu arada sürekli olarak tırnak diplerini didikliyor, tırnak uçlarıyla kanatana kadar bastırıyordu. Birkaç kez intihar etmeyi bile düşündüğünü ağzından kaçırdı.

Hope ergenlerin ebeveynlerinden sır saklama konusunda usta olduklarını bilse de, ameliyattan önce ve sonra duydukları onu ciddi şekilde alarma geçirdi. Rachel hastaneden taburcu olur olmaz ona iyi bir terapist ve nihayetinde antidepresanlar yazan bir psikiyatrist buldu. Ve Rachel, akut kaygı ve depresyonu sonunda atlatarak kendisiyle ilgili endişelerinden yavaş ama emin adımlarla kurtuldu.

Ama o korkunç günler, ilişkilerinde yeni bir dönemin, Rachel'in yargılanma korkusu hissetmeden, annesinin aşırı tepki vermesinden endişe etmeden, ona karşı dürüst olabileceğini öğrendiği bir dönemin başlangıcı oldu. Rachel üniversiteye başladığında neredeyse her şeyi annesine anlatıyordu. Hope onun bu dürüstlüğü için minnettar olsa da, bazı konularda –çoğunlukla üniversite öğrencilerinin hafta sonlarında tüketiyormuş gibi görüldüğü alkol miktarıyla ilgili konularda– az dürüstlüğü kendisi için daha az endişe kaynağı olacağını kabul ediyordu.

Rachel'in mesajı belki de bu samimiyetin sonucuydu. Tıpkı sadık bir kız arkadaş gibi Hope'un ilişki durumu hakkındaki merakını "yakışıklıları" sorarak yansıtıyordu.

"Hiç birisiyle tanışmayı düşündün mü?" diye sormuştu annesine, bir yıldan fazla bir süre önce.

"Pek sayılmaz."

"Neden? Kimse sana çıkma teklif etmedi diye mi?"

"Birkaç farklı kişiden teklif aldım. Hepsine hayır dedim."

"Kazma oldukları için mi?"

"Ondan değil. Çoğu gayet nazik görünüyordu."

Rachel buna kaşlarını çatmıştı. "O halde ne? Korktuğun için mi? Babamla Denise arasında olanlar yüzünden mi?"

"İkiniz varsınız ve bir işim var. Bana yeter."

"Ama emekli oldun, biz artık evde yaşamıyoruz ve senin yalnız olduğunu düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. De-

mek istediğim... ya mükemmel erkek dışarıda bir yerde seni bekliyorsa?"

Hope'un tebessümünde belli belirsiz bir melankoli vardı. "O halde onu anlamaya başlasam iyi olacak, değil mi?"

Rachel'in kalp ameliyatı Hope için ne kadar dehşet verici olsa da, babasının yavaş çekimde ölmesine katlanmak bazı yönlerden bundan çok daha zordu.

Sunset Plajı'ndan sonraki ilk birkaç yıl o kadar kötü değildi. Babası hâlâ hareket edebiliyordu ve Hope onun ALS'nin yavaş ilerleyen bir türüne yakalandığına dair inancının her geçen ay daha da pekiştiğini hatırlıyordu. Hatta babasının gelişme kaydediyormuş gibi görüldüğü zamanlar bile oluyordu, derken, altı ya da yedi haftalık bir sürede, sanki bir fiş çekildi: Babası için yürümek zorlaştı, ardından desteksiz olarak ayakta duramaz oldu ve sonra büsbütün imkânsızlaştı.

Hope ablalarıyla birlikte mümkün olduğunca maddi destek verdi. Küvet ve koridorlara tutunma barları yaptırdılar ve engelli şoförler için tekerlekli sandalye lifti olan ikinci el bir minivan buldular. Babalarının bununla kasabada turlamasını umuyorlardı ama daha yedi ay geçmeden sürüş kabiliyetini de kaybetti ve anneleri araç kullanamayacak kadar gergindi. Minivanı zararına sattılar. Babaları hayatının son yılını, doktora gittiği günler hariç, ön verandanın ya da arka terasın ilerisine gitmeyi göze alamadan geçirdi.

Ama yalnız değildi. Çünkü ailesi tarafından sevildiği ve eski öğrencileriyle çalışma arkadaşları tarafından

sayıldığı için ziyaretçiler eve akın ediyordu. Güneyde adet olduğu üzere gelirken yiyecek bir şeyler getiriyorlardı ve her haftanın sonunda buzdolabı dolup taşıdığından Hope'un annesi bunların bir kısmını evlerine götürmeleri için kızlarına yalvarıyordu.

Ne var ki bu nispeten moral verici dönem bile kısa ömürlüydü ve babası konuşma yeteneğini kaybetmeye başladığında tamamen sona erdi. Hayatının son birkaç ayını oksijen tüpüne bağlı şekilde ve kasları balgamı çıkarmayacak kadar zayıf olduğu için şiddetli öksürük krizlerinden muzdarip olarak geçirdi. Hope, babası nefes almak için çabalarken, sayısız kez onun sırtına vurduğunu hatırlıyordu. Adamcağız o kadar zayıflamıştı ki Hope bazen sırtına vururken ortadan ikiye ayrılacağını düşünüyordu ama babası eninde sonunda balgamı çıkarıyor ve kireç beyazı yüzüyle derin nefesler alıyordu.

Son haftalar uzadıkça uzayan ateşli bir kâbus gibiydi; ev hemşireleri tutuldu, önce yarım gün, sonra gece gündüz. Babası kamışlarla sıvı besin tüketmek zorunda kaldı. Öyle bitkindi ki yarım bardağı bitirmesi bir saati buluyordu. Vücudu hızla eriyip giderken idrarını da tutamamaya başladı.

Hope o dönemde her gün ziyaretine gitti. Babası artık konuşmakta zorlandığı için sadece kendisi konuşuyordu. Çocuklardan bahsediyor veya Josh'la yaşadıkları sürtüşmeleri çıtlatıyordu. Bir komşusunun Josh'u bir otelde yerel bir emlakçıyla birlikte gördüğünü babasına açık açık söyledi; Josh'un kısa bir süre önce bu ilişkiyi kabul ettiğini, ancak hâlâ kadınla görüşmeye devam ettiğini ve kendisinin ne yapacağını bilmediğini itiraf etti.

Sonunda, babasının son bilinçli günlerinden birinde, Sunset Plajı'nın üzerinden altı yıl geçmişken, Tru'yu an-

lattı. Hope konuşurken babası göz temasını hiç kesmedi ve hikâyenin bir yerinde Hope babasının önünde verandaya yığılıp gözyaşlarına boğulduğunda, babası haftalar sonra ilk kez elini kaldırdı. Hope hemen uzanıp babasının elini avuçlarına aldı.

Babası uzun ve sert bir nefes eşliğinde boğazının derinliklerinden gelen sesler çıkardı. Anlaşılması güç seslerdi ama Hope onu o kadar iyi tanıyordu ki ne demek istediğini anladı:

“Çok geç olduğuna emin misin?”

Altı gün sonra hayata gözlerini yumdu.

Cenazesine yüzlerce insan katıldı ve sonrasında hep birlikte eve geçtiler. Akşamın geç vaktinde bütün konuklar ayrıldığında, ev de sahibiyile birlikte ölmüş gibi sessizliğe gömüldü. Hope insanların strese ve kedere farklı şekillerde tepki verdiğini biliyordu ama annesinin yoğun olduğu kadar şiddetli ve durdurulması imkânsız görünen çöküşü karşısında neye uğradığını şaşırırdı. Annesi hiç beklenmedik zamanlarda gelen ağlama krizlerini atlatamadan kendini içkiye verdi. Ev temizliğini bıraktı ve kirli çamaşırlarını yerden kaldırmadı. Raflar toz içinde kalıyor, kirli tabaklar Hope gelene kadar tezgâhta bekliyordu. Buzdolabındaki yiyecekler küflü, televizyon sürekli bangır bangır açıktı. Dérken, annesi bazı rahatsızlıklardan şikâyet etmeye başladı: Işığa duyarlılık, eklem ağrıları, mide krampları ve yutkunma güçlüğü. Hope ne zaman ziyaretine gitse, onun yerinde duramadığını ve genellikle aklını toparlayamadığını görüyordu. Bazen perdeleri kapalı yatak odasına çeki-

lip kapıyı kilitliyordu. Kapının ardındaki sessizlik ağlama krizlerinden daha sinir bozucuydu.

Zamanla işler düzeleceği yerde iyice kötüleşti. Annesi de bir zamanlar babasının yaptığı gibi kendini eve hapsedti. Sadece doktora gitmek için evden çıkıyordu ve bunlardan birinde, kocasının cenazesinden dört yıl sonra, bir fıtık ameliyatı için gün aldı. Basit olarak kabul edilen ameliyat, doktorların dediğine göre, başarılı geçti. Fıtık tedavi edilmişti ve ameliyat süresince tüm yaşamsal fonksiyonlar stabil kalmıştı. Ancak ameliyat sonrasında narcozdan hiç uyanamadı. İki gün sonra öldü.

Hope cerrahı, anestezi uzmanını ve hemşireleri tanıyordu. Hepsi aynı gün içinde başka ameliyatlara da girmişlerdi ama Hope'un annesinden önce ve sonra ameliyat olan hastaların hiçbirinde herhangi bir komplikasyon yaşanmamıştı. Hope tıp dünyasında, bazen kötü şeylerin olduğunu ve her zaman kolay bir açıklama olmadığını bilecek kadar vakit geçirmişti; bir yanı, annesinin ölmek istediğini ve bir şekilde bunu başardığını düşünmeden edemiyordu.

Hope ertesi haftanın nasıl geçtiğini anlamadı. Serseme dönen zihninde ölü evine veya cenaze törenine ait hayal meyal görüntüler kaldı. Bunu takip eden haftalarda ne o ne de ablaları annesinden kalanları gözden geçirmeye başlayacak kadar toparlanabildi. Hope, bunun yerine, arada bir büyüdüğü eve uğruyor ve annesiz babasız yaşam fikrini kafasına bir türlü yerleştiremeyerek amaçsızca odaları dolaşıyordu. Yetişkin bir kadın olmasına rağmen, ahizeyi kaldırıp ikisinden birine telefon edemeyeceğini kabullenmek yıllarını alacak gibiydi.

Ama kayıp acısı ve melankoli zamanla azalarak sonunda yerini sevgi dolu anılara bıraktı. Hope ailecek gittikleri tatilleri ve babasıyla yaptığı yürüyüşleri gözünün önü-

ne getirdi. Annesiyle birlikte katıldığı yemekleri, doğum günü partilerini, kros yarışlarını ve okul projelerini yâd etti. En sevdiği anılar, annesiyle babasının, çocukların bakmadığını düşündükleri anlardaki cilveleşmeleriydi. Ama Hope'un yüzündeki gülümseme çoğunlukla geldiği gibi geri gidiyordu, çünkü bu anılar ona Tru'yu ve onunla bir hayat kurma şansını nasıl kendi elleriyle mahvettiğini hatırlatıyordu.

Yazlığa geri döndüğünde, birkaç dakikasını ocağın bir gözünde ellerini ısıtmaya harcadı. *Ekim ayında bu ne soğuk*, diye geçirdi içinden. Güneş batır batmaz sıcaklığın daha da düşeceğini bildiğinden, şömineyi kullanmayı düşündü –doğalgaz bağlantısı, sahte kütükler, yani tek tuşla işlem tamam– ama bunun yerine havalandırma termostatının derecesini yükseltti ve kendine bir bardak sıcak çikolata yaptı. Çocukken üşüdüğü zamanlarda en sevdiği şeydi ama ergenlik çağına geldiğinde içmeyi bırakmıştı. Aşırı kalori o zamanlar korkulu rüyasıydı. Bugünlerde artık böyle şeyleri umursamıyordu.

Bu ona, düşünmemeyi tercih ettiği bir şeyi hatırlattı: Yaşını. Haklı olsun olmasın, konu kadınlara geldiğinde gençliğe ve güzelliğe önem veren bir toplumda yaşıyorlardı. Yaşını göstermediğini düşünmek hoşuna gidiyordu, ancak kendini kandırıyor olma ihtimalini de göz ardı etmiyordu.

Şimdi bunun sırası değildi. Plaja gelmesinin daha önemli sebepleri vardı. Sıcak çikolatasını yudumlarken, batan güneşin yarattığı sahneyi seyrederek son yirmi dört yılı düşündü. Josh karısının başka bir erkeğe ilgi

duyduğunu hiç anlamış mıydı? Hope, saklamak için elinden geleni yaptığı halde, başka birine karşı hissettiği bu gizli aşkın evliliğini baltalayıp baltalamadığını merak etti. Josh yatakta birlikte oldukları bazı zamanlarda karısının Tru'yu hayal ettiğini sezmiş olabilir miydi? Hope'un bir yanının kendisine hiç bağlanmadığını fark etmiş olabilir miydi?

Hope böyle olduğunu düşünmek istemiyordu ama onun sayısız çapkınlıklarındaki etkenlerden biri de bu olabilir miydi? Josh'un yaptıklarının suçunu tümüyle, hatta kısmen, üstüne alacak değildi elbette. Josh bir yetişkindi ve ne yaptığıнын tamamıyla farkındaydı... ama *acaba?*..

Josh'un ilk ilişkisini öğrendiğinden beri bu sorularla boğuşuyordu. Bu evliliğin daha teklifi kabul ettiği andan itibaren yıkılmaya mahkûm olduğunu biliyordu, tıpkı kendisini en başından beri kocasına tamamen adamadığını bildiği gibi. İşte bunu telafi etmek için, aralarındaki hiçbir şeyi yeniden alevlendirmek istemediği halde, onunla arkadaş kalmaya özen gösteriyordu. Bu Hope için bir şeyleri tamir etmenin, hatta kefaretinin ödemenin bir yolu, Josh asla bilmeyecek olsa da.

Suçunu ona asla itiraf etmeyecekti –bir daha asla kimseyi incitmek istemiyordu. Ama itiraf yoksa bağışlanma şansı da yoktu ve bunu kabul ediyordu, tıpkı hayatı boyunca yaptığı diğer yanlışların suçunu kabul ettiği gibi. Sessizlik anlarında, kocasından sakladığı sırla kıyaslandığında bu yanlışların devede kulak kaldığını düşünmesine rağmen, yaptığı bir yanlış hâlâ rüyalarına girmeye devam ediyordu.

Plaja gelmesinin nedeni buydu ve yaptığı iki büyük yanlışın aynadaki zıt yansımalar gibi olması ona hem ironik, hem de mistik geliyordu.

Josh'a, onun duygularını incitmemek için, Tru hakkında hiçbir şey söylememişti.

Tru'ya, onun kalbini kıracağını bile bile, Josh'u seçmesinin gerçek nedenini söylemişti.

Rutu

Hope tül perdelerden kendini gösteren kızılgerdan yumurtası mavisi bir gökyüzü manzarasına uyandı. Pencereden dışarı baktığında güneşin plajı neredeyse bembeyaz aydınlattığını gördü. Harika bir gün olacaktı, sıcaklık hariç. Ohio Vadisi'nden gelen soğuk hava dalgasının birkaç gün daha etkisini sürdürmesi bekleniyordu, yani sahilde yürürken nefesini kesecek kadar sert rüzgârlar olacaktı. Son birkaç yıldır Florida ve Arizona'nın neden bu kadar popüler emeklilik mekânları olduğunu anlamaya başlamıştı.

Kaskatı kesilmiş bacaklarını gererek yataktan kalktı, kahve makinesini çalıştırdı, ardından duş alıp giyindi. Aç olmamasına rağmen kahvaltı için kendisine bir yumurta pişirdi ve zorla yedi. Sonra, montunu ve eldivenlerini giydi, ikinci fincan kahvesiyle birlikte arka verandaya çıktı ve dünyanın yavaşça canlanmasını seyretti.

Sahilde çok az insan vardı: Eskiden Hope'un Scottie'yi takip etmesine benzer şekilde bir köpeğin peşine takılmış bir adam ve uzakta, deniz kenarında ayak izleri bı-

rakarak koşan bir kadın. Kadın atkuyruğu saçını hayat dolu bir zindelle zıplatan, hızlı bir tempo tutturmuştu ve Hope onu seyrederken bir zamanlar koşmaktan ne kadar zevk aldığını hatırladı. Çocuklar küçükken koşmayı bırakmış ve her nedense tekrar başlanmamıştı. Şimdi bunun bir hata olduğunu düşünüyordu. Bugünlerde fiziksel durumu onun için sürekli bir endişe kaynağıydı; eskiden vücudunu olduğu gibi kabul eden o pervasız ruh halini özlediğı zamanlar oluyordu. Bir insanın yaşı kendisiyle ilgili çok şeyi ortaya çıkarıyor, diye düşündü.

Günün nelere gebe olduğunu merak ederek kahvesinden bir yudum aldı. Beklentilerini yüksek tutmamak konusunda kendisini uyardığı halde, şimdiden heyecanlanmaya başlamıştı. Geçen yıl plaja geldiğinde, başarı ihtimalinin düşüklüğüne rağmen, yaptığı planın heyecanından içi içine sığmıyordu. Ama geçen yıl başlangıç olmuştu ve bugün de bitecekti: Mucizelerin gerçekten mümkün olup olmadığı sorusu, ilk ve son olarak cevabını bulacaktı.

Hope kahvesini bitirince içeri girip saati kontrol etti. Harekete geçme zamanı gelmişti.

Tezgâhın üzerinde duran radyoyu açtı. Müzik her zaman ritüelin bir parçasıydı ve biraz arama yaptıktan sonra akustik hafif müzik çalan bir kanal buldu. Tru'yla ilk seviştikleri gece radyo dinlediklerini hatırlayarak sesi açtı.

Buzdolabında bir gece önce açtığı şarap şişesini buldu ve kadehe bir yudumdan fazla olmayacak kadar doldurdu. Şarap da müzik gibi kutuyu her açışında izlediğı ritüelin

bir parçasıydı, ancak araba kullanmak zorunda kalacağından, bunu bile bitirip bitirmemekte kararsız kaldı.

Kadehi masaya götürüp oturdu. Kutu dün bıraktığı yerde duruyordu. Kadehi bir kenara koyup kutuyu kendine çekti. Şaşırtıcı şekilde ağırdı. Masif ahşaptan yapılmış, çikolata ve karamel alacalı ve büyük pirinç mentesheleri olan bir kutuydu. Her zamanki gibi, kapaktaki ve kenarlardaki girift oymaları –yaratıcı tarzda fillerle aslanları, zebra larla gergedanları, zürafalarla çitaları– hiç acele etmeden hayranlıkla inceledi. Kutu, Raleigh sokak festivalindeki bir stantta gözüne ilişmişti ve Zimbabve’de yapıldığını öğrendiği anda satın alacağını biliyordu.

Ama Josh hiç beğenmemişti. “Ne demeye böyle bir şey alıyorsun?” demişti somurtarak. O sırada elinde bir sosisli sandviç vardı ve Jacob’la Rachel bir şişme evde oyun oynuyorlardı. “Hem, nereye koyacaksın?”

“Henüz karar vermedim,” demişti Hope. Eve vardıklarında kutuyu büyük yatak odasına götürmüş ve Josh pazartesi sabahı işe gidene dek yatağın altından çıkarmamıştı. Ardından, içine koyacaklarını koyduktan sonra, Josh’un asla bulamayacağı bir yere, tavan arasındaki bebek giysileriyle dolu bir kolinin dibine saklamıştı.

Sunset Plajı’nda geçirdikleri zamandan beri Tru hiç Hope’a ulaşmaya çalışmamıştı. Hope ilk bir iki yıl boyunca posta kutusunda bir mektup bulmaktan ya da telesekreterde sesini duymaktan korkmuştu; akşamları ne zaman telefon çalsa geriliyor, kendini her ihtimale karşı hazırlıyordu. Tuhaf şekilde, Tru olmadığını anladığında hissettiği rahatlamaya hep bir hayal kırıklığı dalgası eşlik ediyordu. Ancak, Tru onu bekleyen hayatta üçüncü bir kişiye yer olmadığını yazmıştı ve ne kadar acı verici olsa da, Tru’nun haklı olduğunu biliyordu.

Hope da Josh'la evliliğindeki en kötü dönemlerde bile Tru'ya ulaşmaya çalışmadı. Bunu düşündü, birkaç kez kıyısına kadar geldi, ancak kendisini bir kez bile bu düşüncenin cazibesine kaptırmadı. Tru'ya koşmak kolaydı ama ya sonra? Ne ona ikinci kez veda etme düşüncesiyle yüzleşebilirdi, ne de kendi ailesini parçalama riskini göze almaya değerdi. Josh'un zaaflarına rağmen çocuklar hep öncelikliydi ve annelerinin dikkatlerine tek parça halinde ihtiyaçları vardı.

Böylece Tru'yu mümkün olan tek şekilde, anılarında canlı tuttu. Yadigârlarını kutuda sakladı ve arada sırada, rahatsız edilmeyeceğinden emin olduğu zamanlarda, açıp içindekileri inceledi. Ne zaman Afrika'daki görkemli hayvanlarla ilgili bir televizyon belgeseli bulsa, kanalı açık tutmaya özen gösterdi; 1990 yılının sonlarında Alexander McCall Smith'in romanlarına rastladı ve hikâyelerin çoğu Botsvana'da geçtiği için çabucak müptelası oldu. Zimbabwe olmasa da yeterince yakın, diye düşündü; üstelik hakkında hiçbir şey bilmediği bir dünyayı daha fazla tanımasına yardımcı oluyordu. Yıllar boyunca ulusal haber dergilerinde ve *Raleigh News & Observer*'da Zimbabwe hakkında yayınlanan az sayıdaki makaleyi kaçırmadı. Hükümetin toprak reformu yaptığını öğrendiğinde Tru'nun büyüdüğü çiftliğe ne olduğunu merak etti. Ayrıca ülkedeki hiperenflasyonu da okudu; aklına gelen ilk şey bunun turizmi ne kadar etkileyebileceği ve Tru'nun rehberlik yapmaya devam edip edemeyeceği oldu. Zaman zaman postayla gönderilen seyahat katalogları alıyor ve hemen safarilerin olduğu bölümü açıyordu. Safarilerin çoğu Güney Afrika'da olsa da, bazen, Hwange'deki tatil köyünü de buluyordu. Bu olduğunda, fotoğrafları dikkatle inceleyerek Tru'nun yuvam dediği dünyaya aşina olmaya çalışıyordu. Ardından,

yatağında uzanırken, Tru'ya karşı hissettiği duyguların, uzun yıllar önce onu sevdiğini söylediği zamanki kadar gerçek ve güçlü olduğunu kendisine itiraf ediyordu.

2006'da boşanma davası nihayet sonuçlandığında Tru elli sekiz yaşına gelmişti. Hope elli ikisindeydi. Jacob ve Rachel ergenlik çağındaydılar ve Josh çoktan Denise'le görüşmeye başlamıştı. Hope, Tru'yu son gördüğü günden bu yana on altı yıl geçmiş olmasına rağmen, işleri düzeltmek için hâlâ geç kalmadığını umuyordu. O zamanlarda internette hemen hemen her şeyi bulmak mümkündü, ancak Hwange'deki tatil köyüyle ilgili bilgilerin hiçbiri, Zimbabwe'deki en deneyimli kişiler olduklarını belirten bir not dışında, rehberlerle ilgili bir şey içermiyordu. Bununla birlikte, bir e-posta adresi vardı ve sorusunu cevaplayan kadın Tru'yu tanımadığını ve onun yıllardır tatil köyünde çalışmadığını yazdı. Aynı şey Tru'nun bahsettiği Romy için de geçerliydi. Yine de kadın, birkaç yıl önce başka bir kampa transfer olan eski müdürün ismini ve e-posta adresini verdi. Hope hemen onunla temas kurdu; adam Tru'nun nerede olduğunu bilmeseyse de 1990'larda Hwange'deki kampta çalışan başka bir müdürün ismini verdi. Güncel bir telefon numarası veya e-posta adresi yoktu, ancak Hope'a, bunun da güncel olamayabileceğini not düşerek, bir posta adresi verdi.

Hope müdüre mektup yazdı ve gergin bir şekilde cevap bekledi. Tru vahşi doğada zamanın yavaş geçtiği ve posta hizmetinin her zaman güvenilir olmadığı konusunda onu uyarmıştı. Haftalarca cevap gelmedi, sonra aylarca, derken Hope sonunda adamdan haber almaktan ümidi kesti. İşte tam bu sıralarda posta kutusunda bir mektup buldu.

Çocuklar henüz okuldan dönmemişlerdi. Hope zarfı yırtarak açtıktan sonra çiziktirilen kelimeleri yalayıp yuttu.

Tru'nun Hwange'i terk ettiğini öğrendi ama Botsvana'da başka bir iş bulduğuna dair söylentiler müdürün kulağına çalınmıştı. Orada hangi kampta olduğunu bilmiyordu. Adam ayrıca Tru'nun, oğlu üniversitede okumak için Avrupa'da bir yere gider gitmez, Bulawayo'daki evini sattığından kesinlikle emin olduğunu eklemişti. Üniversitenin adını, hatta hangi ülkede olduğunu bilmiyordu.

Hope, devam edecek yeterli veri olmayınca, Botsvana'daki tatil köyleriyle iletişim kurmaya başladı. Düzinelerce tatil köyü vardı. E-posta üzerine e-posta gönderdi ama Tru hakkında hiçbir bilgi bulamadı.

Avrupa'daki üniversitelerle iletişim kurmaya çalışmak gibi bir zahmete girmedi, çünkü bunun samanlıkla iğne aramaktan farkı yoktu. Seçenekleri azalınca, karısının adı Kim olan bir çalışanı bulmak umuduyla Zimbabwe Havayolları'na ulaştı. Belki eski karısından Tru'nun nerede olduğunu öğrenebilirdi. Bunun da sonu çıkmaz sokak oldu. Ken adlı biri 2001 ya da 2002 yılında orada çalıştıktan sonra ayrılmıştı ve o günden beri kimse ondan haber almamıştı.

Hope bunun ardından daha genel bir yaklaşım denedi. Zimbabwe'deki çeşitli devlet kurumlarıyla irtibat kurup Walls soyadlı bir aileye ait büyük bir çiftliği sordu. Tru'nun biyolojik babasından öğrendiklerinden sonra aileyle ilişkilerini tamamen kesmesinden şüphelendiği halde, bu seçeneği sonuna kadar zorladı. Zimbabwe'deki memurlar pek yardımsever değildi, ancak yazışmalardan anladığı kadarıyla devlet çiftlik arazisine el koyup halka dağıtmıştı. Aileye ne olduğunu kimse bilmiyordu.

Hope, aklına başka bir şey gelmeyince, olur da Tru kendisiyle irtibat kurmaya çalışırsa diye, onun işini kolaylaştırmaya karar verdi. 2009'da Facebook'a katıldı ve

uzun süre günlük olarak takip etti. Eski ve yeni arkadaşlardan, aile bireylerinden, işte tanıştığı insanlardan haber aldı. Ama Tru bir kez olsun onunla iletişim kurmadı.

Tru'nun görünüşte ortadan kaybolduğu –ve bir daha birbirlerini hiç görmeyecekleri– düşüncesi aylarca uykularını kaçırdı. Hayatı boyunca kaybettiği birçok insan olmuştu, ancak bu, her geçen yıl güçlenen, farklı bir kederdi. Artık çocukları büyüdüğü için gece gündüz yalnız yaşıyordu. Hayat geçiyordu ve her şey çok yakında sona erecekti. Elinde olmadan, son nefesini verirken yalnız olup olmayacağını düşünmeye başladı.

Bazen evinin, yavaş ama emin adımlarla, kendi mezarına dönüştüğünü hissediyordu.

Yazlıkta, Hope şarabından minik bir yudum aldı. Hafif ve tatlı olmasına rağmen sabah sabah tadını yadırgadı. Daha önce hiç bu kadar erken şarap içmemişti ve bundan sonra da yapacağından emin değildi. Ama bugün, bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Anılar onu bir yerden alıp başka bir yere götürse de, ayakta kalmasına ne kadar yardım etse de, Hope anıların tutsağı olduğunu hissetmekten yorulmuştu. Kalan yıllarını Tru'nun bir şekilde kendisini bulup bulamayacağını merak etmeden uyanarak geçirmek istiyordu; Jacob ve Rachel'le elinden geldiğince fazla vakit geçirmek istiyordu. Her şeyden çok, başını yastığa rahat koymak için can atıyordu. Bir ayını, önündeki masada duran kutunun içindekileri inceleme ihtiyacı hissetmeden, bunun yerine, yapılacaklar listesindeki birkaç büyük maddenin üzerini çiz-

meye yoğunlaşarak geçirmek istiyordu. The Ellen DeGeneres Show'da seyircilerin arasında otur. Noel'de Biltmore Malikânesi'ni ziyaret et. Cameron Kapalı Stadyumu'nda UNC-Duke basketbol maçını seyret. Bu sonuncusu kolay olmayacaktı; bilet bulmak neredeyse imkânsızdı ama bu zorluk da eğlenenin bir parçasıydı, değil mi?

Geçen yılki deniz tatilinden kısa bir süre sonra, canının sıkkın olduğu bir gün, Facebook sayfasını silmişti. Ayrıca o günden beri, içindekileri incelemek için ne kadar güçlü bir istek duysa da, kutuyu tavan arasında tutuyordu. Ancak şimdi kutu onu çağırıyordu ve Hope nihayet kapğını açtı.

En üstte Ellen'ın solmuş düğün davetiyesi vardı. Yazıya bakarken, o zamanlar nasıl biri olduğunu ve o hafta başında plaja ilk geldiği zaman kendisini yiyip bitiren kaygıları hatırladı. Bazen eskiden olduğu kadınla konuşabilmeyi istiyor, ancak ne söyleyeceğinden emin olamıyordu. Genç versiyonuna çocuklarının olacağına dair güvence verirdi herhalde, ancak onları büyütmenin hayalinde canlandırdığı gibi olmayacağını da ekler miydi? Onları ne kadar el üstünde tutarsa tutsun, sayısız kez annelerini çileden çıkardıklarını ve hayal kırıklığına uğrattıklarını? Onlarla ilgili endişelerinin bazen bunaltıcı olduğunu? Ya da, kendisinin genç versiyonuna, çocuk sahibi olduktan sonra tekrar gerçekten özgür olmayı dilediği zamanların olduğunu söyler miydi?

Peki, Josh hakkında ne söyleyebilirdi?

Artık bunun bir önemi olduğunu sanmıyordu, üstelik bu sorulara kafa patlatmak için harcayacağı zamana değmezdi. Ama davetiyeye bakarken, hayatın, bir domino taşının kaçınılmaz olarak bir diğerini devirdiği, dünyanın en büyük odasına dizilmiş sayısız domino taşına benze-

diğini düşünmeden edemedi. Davetiye gelmeseydi, Josh'la hiç kavga etmeyebilir ya da haftayı onsuz Sunset Plajı'nda geçirmeyebilir ya da en başta, Tru'yla hiç tanışmamış olabilirdi. O davetiye, devrildiğinde hayatının geri kalanını harekete geçiren o tek domino taşıydı. En yoğun aşk tecrübesiyle sonuçlanan bu koreografi ona hem alinyazısı gibi hem de inanılmaz görünmesine rağmen, bir kez daha merak etti: Amaç neydi?

Davetiyeye bir kenara bırakıp ilk resmi eline aldı. Tru ilk seviştikleri günün sabahında Hope'u çizmişti ve Hope artık resimdeki kadına benzemediğini biliyordu. Resimde gençliğin son demiyle parlayan cildi yumuşacık ve çizgisizdi. Gün ışığı röfleleriyle parlayan saçları gür, göğüsleri sert ve dik, bacakları sıırım gibi ve pürüzsüzdü. Tru onu hiçbir fotoğrafın yakalayamadığı bir şekilde çizmişti ve Hope, resmi incelemeye devam ederken, hiç bundan daha güzel görünmediğini düşündü. Çünkü Tru onu nasıl görüyorsa öyle çizmişti.

Elindekini davetiyenin üzerine koyup ikinci resme uzandı. Tru bunu Hope düğündeyken tamamlamıştı ve Hope ne zaman kutunun içindekilere baksa bu eskizde özellikle oyalanıyordu. Resimde, ikisi sahilde, deniz kenarında duruyorlardı. Hope'un kolları onun boynunda, onun elleri de Hope'un belindeydi. İskele arka planlaydı ve ikisi profilden birbirlerine bakarken güneş okyanus sularında parlıyordu. Hope, bir kez daha, Tru'nun kendisini gerçek hâinden daha güzel çizdiğini düşündü, ancak Hope'u bu resme bağlayan asıl şey Tru'nun görüntüsüydü. Hope onun gözlerinin etrafındaki çizgileri, çenesindeki gamzeyi inceledi; gömleğinin bol kumaşından belli olan omuz hatlarını takip etti. Ama en çok, Tru'nun, Hope'a bakarken kendi yüzüne verdiği ifadeye bayılıyordu: Kollarında

tuttuğu kadına deli gibi âşık olan bir adam ifadesi. Resmi yüzüne yaklaştıırken Tru'nun başka bir kadına bu şekilde bakıp bakmadığını merak etti. Bunu asla öğrenemeyecekti ve bir yanı Tru'ya mutluluklar dilesse de, diğer yanı birbirlerine karşı hissettikleri duyguların tamamen benzersiz olduğuna inanmak istiyordu.

Bu resmi de kenara koydu. Sırada Tru'nun yazıp torpido gözüne bıraktığı mektup vardı. Kâğıdın kenarları sararmıştı ve bazı kat izlerinde minik gözyaşı lekeleri vardı. Mektup Hope kadar çıtkırıldım olmuştu. Hope bunu fark edince, parmağının ucuyla mektubun üst tarafındaki kendi ismini alt tarafındaki Tru'nun ismiyle birleştiren dik bir çizgi çizerken, boğazına bir yumru oturdu. Zaten ezbere bildiği kelimeleri, yarattığı güçten hiç bıkmadan, bir kez daha okudu.

Hope sonunda masadan kalkıp mutfak penceresine yürüdü. Zihni oradan oraya sürüklenirken, Tru'yu omzunda bir olta kamışı ve elinde bir balıkçı takım çantasıyla yazlığın önünden geçerken görebiliyordu. Tru'nun yüzünü ona dönüp el salladığını gördü ve karşılık verircesine elini uzatıp cama dokundu.

“Seni sevmekten hiç vazgeçmedim,” diye fısıldadı, ancak cam soğuk, mutfak ıssızdı ve gözlerini kırptığında sahilin bomboş olduğunu fark etti.

Yirmi dakikası daha vardı ve kutuda tek bir şey kalmıştı: Geçen yıl yazdığı bir mektubun fotokopisi. Orijinalini geçen yıl plaja geldiğinde Can Yoldaşı'na bırakmıştı ve şimdi elindeki kopyayı açarken, kendi kendine, bu

hareketinin ne kadar saçma olduğunu söyledi. Yazdığı kişiler asla alamayacaksa ve Tru'nun bundan haberi olmayacaksa bir mektubun hiçbir anlamı yoktu. Yine de mektubunda kendisine bir söz vermişti ve tutmaya niyetliydi. Bunun, hiç değilse, nihayet veda etmesini sağlayacak gücü vermesini umuyordu.

Bu Tanrı'ya ve Evren'e yazılmış bir mektuptur.

Uzun zaman önce verdiğim bir karardan dolayı özür dilemek için son bir girişimde bulunacağım ve bu konuda yardımınıza ihtiyacım var. Hikâyem hem basit hem de karmaşık. Yaşananların hepsini tam olarak anlatmak için bir kitap gerekir, bu yüzden, sadece en önemli yerlerini söyleyeceğim:

1990 Eylül'ünde Sunset Plajı'nda kalırken, Tru Walls adında Zimbabveli bir adamla tanıştım. O sıralarda Hwange doğal koruma alanındaki bir parkta safari rehberi olarak çalışıyordu. Bulawayo'da bir evi vardı ama Harare yakınlarında bir çiftlikte büyümüş-tü. Kırk iki yaşındaydı, karısından boşanmıştı ve Andrew adında on yaşında bir çocuğu vardı. Çarşamba sabahı tanıştık ve perşembe akşamı ona âşık oldum.

Bunun imkânsız olduğunu, muhtemelen hoşlanmayı aşkla karıştırdığımı düşünebilirsiniz. Söyleyebileceğim tek şey bu olasılıkları binlerce kez düşündüğüm ve reddettiğimdir. Onunla tanışsaydınız, neden kalbimi çaldığını anlardınız; ikimizi birlikte görseydiniz, birbirimize karşı hislerimizin yadsınamayacak derecede gerçek olduğunu bilirdiniz. Birlikte olduğumuz kısa sürede birbirimizin ruh eşine dönüştüğümüzü, sonsuza dek birbirimize bağlandığı-

mızı düşünmek hoşuma gidiyor. Ancak, pazar günü her şey sona erdi. Ve on yıllardır acı çekmeme neden olan sebeplerden dolayı buna son veren kişi bendim.

O zaman için doğru karar; ya da yanlış karardı. Şimdi olsa yine aynı şeyi yaparım; ya da her şeyi farklı yaparım. Bu kafa karışıklığı şimdi bile yaka-mı bırakmıyor, ancak sorulardan asla kurtulamayacağıma artık kabullendim.

Kararımın onu yıktığını söylememe gerek bile yok. Bundan duyduğum suçluluk bana musallat olmaya devam ediyor. Hayatımda, her fırsatta bir şeyleri telafi etmeye çalıştığım bir noktaya geldim. İşte Tanrı'yla Evren'in yardım edebileceği yer burası ve yazılı bir yakarış kolayıma geliyor.

Tru'yu tekrar görmek ve ondan af dilemek istiyorum. Onun, elbette böyle bir şey mümkünse, beni bağışlamasını istiyorum. Böylece kafamı yastığa daha rahat koyacağımı hayal ediyorum; o sıralarda onu ne kadar sevdiğimi ve hâlâ ona âşık olduğumu bilmesi gerekiyor. Ve ne kadar üzgün olduğumu.

Onunla neden daha genelgeçer yöntemlerle iletişim kurmaya çalışmadığımı merak ediyor olabilirsiniz. Denedim; yıllarca onu bulmaya çalıştım ama nafile. Aslında bu mektubun da ona ulaşacağına inanmıyorum ama olur da ulaşırsa, perşembe ikindisinde, yağmur başlamadan hemen önce ziyaret ettiğimiz yeri hatırlıyor mu diye sorun.

16 Ekim 2014 günü orada olacağım. Bu yeri benim gibi sevgiyle yâd ediyorsa, günün hangi vaktinde orada olacağımı da bilecektir.

Hope

Can Yoldaşı'nın kendisini beklediğini bilen Hope göz ucuyla saate baktı. Kapağı kapatırken kutuyu tavan arasına geri koymayacağını ve içindekileri eve götürmeyeceğini biliyordu. Kutunun kendisi burada, yazlıkta, şömine rafında kalacaktı; ev sahibi onunla ne isterse yapabiliirdi. Düğün davetiyesi dışındaki bütün içerik ise hafta sonuna doğru Can Yoldaşı'na bırakılacaktı. Kimlik bilgilerini silmek için Hope'un bir iki güne daha ihtiyacı vardı ama ondan sonra, Joe'nun Lena'ya yazdığı mektuba bir zamanlar kendisi ve Tru nasıl değer verdiğiyse, diğer ziyaretçilerin de bu kâğıtlara gereken önemi vermesini umuyordu. Aşkın en beklenmedik zamanda çiçek açmaya hazır şekilde tektikte beklediğini herkesin bilmesini istiyordu.

Yolu avucunun içi gibi bildiğinden araba kullanırken zorlanmadı. Sunset Plajı'ndaki yeni köprüden geçti, iskeleyi geride bırakıp adanın batı ucuna vardı ve park edecek bir yer buldu. Sıkı sıkı giyinip alçak kum tepelerine doğru güçlkle yürürken, ada ne kadar değişmiş olsa da sahilin aynı kaldığını görünce içi rahatladı. Kuzey Carolina sahil şeridindeki bariyer adalar deniz akıntılarının yanı sıra fırtınalar ve kasırgalar yüzünden sürekli olarak şekil değiştiriyordu ama Sunset Plajı, geçen yıldan beri suların çekilmediği zamanlarda bile Bird Island'a yürüyerek gidebildiğini duymasına rağmen, nispeten bağışıklık kazanmış gibi görünüyordu.

Süngerimsi kum nefesini kesti, bacaklarını kurşun gibi ağırlaştırdı. Sunset Plajı'nın batı ucuna ulaştığında başını çevirip arkasına baktı. Hafif dalgaların kıyıyı yaladığı ıssız sahil şeridinde kendisiyle aynı yöne yürüyen birini

göremedi. Bir kahverengi pelikan denizin üstündeki dalgaların köpüğünü alarak havalandı ve Hope, kuş uzakta bir nokta gibi kalana dek arkasından baktı.

Gücünü toplayarak, sadece birkaç saat önce suya batmış olan sert kum geçitte ilerledi. Bird Island'a adım attığı anda, o ana kadar hiç durmadan esen rüzgâr ona hoş geldin dercesine aniden dindi. Burada havanın kendisi bile adeta daha ince ve daha şeffaftı. Artık yükselmiş olan güneş denizin prizmasından yansıyarak gözlerini kışmasına neden oldu. Ani sessizliğin ortasında, buraya geldiği andan beri kendisine yalan söylediğini anladı. Bu yürüyüşü veda etmek için yapmıyordu. Buraya gelmişti, çünkü hâlâ imkânsız olana inanmak istiyordu. Buraya gelmişti, çünkü bir yanı kendi geleceğinin anahtarının Can Yoldaşı'nın ellerinde olduğu inancına körü körüne bağlıydı. Bugün buraya gelmişti, çünkü vücudunun her hücresi, Tru'nun mektubu bir şekilde öğrendiğini ve burada kendisini beklediğini görmek için can atıyordu.

Mantıken böyle bir şeyi dilemenin ne kadar çılgınca olduğunu biliyordu ama Tru'nun orada olacağı duygusunu içinden bir türlü söküp atamıyordu. Her adımda onun varlığı daha yakın geliyordu. Sesini okyanusun sonsuz kükremelerinin ardından duyuyordu ve buz gibi havaya rağmen giderek ısındığını hissediyordu. Kum her adımını sıkı sıkı tutarak pençelerini geçirse de Hope adımlarını hızlandırdı. Nefesleri küçük puflamalara döndü, kalbi deli gibi atmaya başladı ama o yine de durmadı. Çulluklar hafifçe çalkalanan sulara ok gibi dalıp çıkarken, deniz-kırlangıçları ve martılar gruplar halinde kümelenmişti. Hope onlara karşı ani bir yakınlık hissetti, çünkü onların, yirmi dört yıldır geliyorum diye bağırان bir kavuşmanın tek şahitleri olacaklarını biliyordu. Tru'nun kolla-

rına atıldığını göreceklardı; Tru'nun onu sevmekten hiç vazgeçmediğini ilan edişini duyacaklardı. Tru onu kendi etrafında döndürüp öpecekti ve sonra, kaybettikleri zamanı telafi etmek için, koşar adım yazlığa döneceklerdi...

Ani bir rüzgâr dalgası onu düşlerinden uyandırdı. Ayakta dengesini kaybetmesine neden olacak kadar sert bir rüzgârdı ve Hope şöyle düşündü:

Kimi kandırıyorum ben?

Aptalın tekiydi, kendisini esir alan anılara kul köle olan, peri masallarına inanan bir aptal. Deniz kıyısında bekleyen veya uzaktan yaklaşan hiç kimse yoktu. Burada tek başınaydı ve o anda, Tru'nun varlığı hakkında hissettiği kesinlik geldiği hızla kayboldu. *Burada olmayacak.* diye azarladı kendini. Burada olamazdı, çünkü mektuptan haberi bile yoktu.

Nefes almakta güçlük çekerek yavaşladı ve bütün enerjisini, körlemesine, bir adımını diğerinin önüne atmaya odakladı. Dakikalar geçti. On dakika, sonra on beş. Artık her adımda yalnızca birkaç santim ilerlediğini hissediyordu. Nihayet, rüzgârda bir kabarıp bir inen Amerikan bayrağı uzakta görüldüğünde, kıyıdan uzaklaşmaya başlama zamanının geldiğini anladı.

Kum tepesinin çizdiği yayın ilerisinde, her zamanki gibi yalnız ve ıssız posta kutusunu ve bankı gördü. Doğruca banka doğru ilerledi ve varır varmaz neredeyse yığılır gibi oturdu.

Tru ortalıkta görünmüyordu.

Gün aydınlanmaya devam etmişti ve Hope ışığa karşı elini siper etti. Geçen yıl buraya geldiğinde hava bulutluydu, tıpkı Tru'yla birlikte geldiklerindeki gibi. O zaman bir *deja vú* hissi yaşamıştı, oysa şimdi, tepedeki sürekli güneş onun aptallığıyla alay ediyormuş gibiydi.

Kum tepesinin açısı az önce geldiği kumsal şeridini kapatıyordu, bu yüzden bakışlarını diğer yöne çevirdi. Bayrak. Dalgalar. Sahil kuşları ve kum tepelerini kaplayan, rüzgârda hafifçe dalgalanan testere otları. Babası onu buraya ilk getirdiğinden beri manzaranın neredeyse hiç değişmemiş olmasına hayret etti, oysa kendi içinde ne çok şey değişmişti. Koca bir ömrü tüketmek üzereydi ama olağandışı hiçbir başarısı yoktu. Dünyada kalıcı bir iz bırakamamıştı ve bırakacağı da yoktu ama eğer aşk gerçekten her şeyden önemliyse, o halde eşsiz bir şekilde kutsandığını söyleyebilirdi.

Geri dönmeden önce biraz dinlenmeye karar verdi. Ama önce posta kutusunu kontrol edecekti. Karıncalanan parmaklarla kutuyu açıp içindeki mektup yığınının uzandı. Hepsini banka götürdü ve rüzgârdan uçmasınlar diye üzerlerine atkısını koydu.

Sonraki yarım saat boyunca diğer insanların bıraktığı yazılara gömüldü. Neredeyse hepsi, sanki belli bir temaya sadık kalıyorlarmış gibi, kaybedilen yakınlarla ilgiliydi. Bir baba kızın yazdığı iki mektup, yumurtalık kanserinden ölen bir eşe ve bir anneye ithaf edilmişti. Bir diğeri, kaybettiği kocasının arkasından yas tutan Valentina adındaki bir kadına aitti. Yine bir başkası, aşırı doz uyuşturucudan ölen bir torunun kaybını anlatıyordu. Dikkat çekecek derecede iyi yazılmış bir mektup, işten atılma ve bunun sonucunda hacizle evini kaybetme korkularına değiniyordu. Yakın zamanda dul kalmış kadınlardan üç mektup vardı. Bunlar, Hope tam tersini dilemiş olsa da, Tru'nun sonsuza dek gittiğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Okuduğu yığını bir kenara koydu; sadece iki mektup kalmıştı. Bunları da aradan çıkarabileceğini düşünerek

ilkine uzandı. Ağzı açık zarfın içindeki mektubu çekti ve güneş altında açtı. Sarı dosya kâğıdına yazılmıştı ve üstteki isme baktığında gözlerine inanamadı.

Hope.

Gözlerini kırıştıtırarak isme bakmaya devam etti.

Hope.

Olacak şey değildi ama... *olmuştu işte* ve Hope birden başının döndüğünü hissetti. El yazısını tanımıştı; Tru'nun uzun zaman önce yazdığı o mektupta daha bu sabah görmüştü. Bu yazıyı nerede olsa tanırdı ama, madem öyle, Tru neredeydi?

Neden burada değildi?

Hope'un aklından bir sürü şey geçiyor ama hiçbir anlamı gelmiyordu, elindeki mektup hariç. En üstte bir tarih vardı: 2 Ekim, yani on iki gün önce...

On iki gün mü?

Tru on iki gün erken mi gelmişti?

Anlamıyordu ve kafa karışıklığı daha fazla soruyu beraberinde getirdi. Tru günleri mi karıştırmıştı? Mektubu öğrenmiş miydi, yoksa bunların hepsi bir tesadüf müydü? Peki, mektup gerçekten kendisine mi yazılmıştı? El yazısını sahiden tanımış mıydı? Madem tanımıştı, o halde...

Tru neredeydi?

Tru neredeydi?

Tru neredeydi?

Elleri titremeye başlayınca gözünü kapatıp düşüncelerini ve soru akınını yavaşlatmaya çalıştı. Kendi kendine bunların hepsini kafasında uydurduğunu söyleyerek birkaç uzun nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında üstte başka bir isim olacaktı; mektuba alıcı gözle baktığında, el yazılarının birbiriyle hiç tutmadığını görecekti.

Otokontrolünü geri kazanır gibi olunca, bakışlarını tekrar sayfaya indirdi.

Hope

Ayrıca, el yazısı konusunda da yanılmadığını fark etti. Bu, başka hiç kimsenin değil, Tru'nun yazısıydı ve Hope, boğazının düğümlendiğini hissederken, nihayet okumaya başladı:

Hope,

Bir insanın hayatındaki en önemli alinyazısı aşkla ilgili olandır.

Bu kelimeleri bir aydan fazladır kaldığım bir otel odasında otururken yazıyorum. Wilmington'ın tarihi merkezinde, oda-kahvaltı hizmeti veren, Stanley House adında bir yer. Sahipleri çok nazik, etraf çoğu zaman sessiz ve yemekler iyi.

Bu detayların yersiz gelebileceğini biliyorum, ancak gerginim, bu yüzden malumu ilan ederek başlamama izin ver: Mektubundan 23 Ağustos'ta haberdar oldum ve iki gün sonra Kuzey Carolina'ya uçtum. Benimle nerede buluşmak istediğini biliyordum ve oraya suların çekildiği saatlerde gideceğini tahmin ediyordum, fakat daha sonra açıklamayı uygun gördüğüm bazı nedenlerden dolayı, tam olarak hangi gün orada olacağından haberim yoktu. Elimde doğru düzgün bir referans noktası olmadığı için bir otelde kalmayı seçtim. Bir süreliğine Kuzey Carolina'ya gitseydim otelden daha konforlu bir yerde kalmak isterdim ama bir yer kiralama zahmetine girmek istemiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, yabancı bir ülkede bu işlerin nasıl yürüdüğünü bile bilmiyordum. Tek bildiğim şey gelmek zorunda olduğumdu,

çünkü sana bunu yapacağıma söz vermiştim.

Ayrıntısını bilmesem de Eylül ayında bir tarih seçtiğini varsaydım. Sonuçta o zaman tanışmıştık. Geçen ay boyunca her gün Can Yoldaşı'nu ziyaret ettim. Gözlerimi dört açarak nafile bir çabayla bekledim ve tüm bu süre boyunca seni kaçırıp kaçırmadığımı ya da sonradan fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettim. Kaderin bir kez daha bizi ayırmak için komplo kurup kurmadığını merak ettim. Eylül yerini Ekim'e bıraktığında, ben senin mektubunu nasıl açıklanamaz bir şekilde öğrendiysem, sen de bir gün aynı şekilde benimkini öğrenirsin diye umut ederek, sana bir mektup bırakmaya karar verdim.

Gördüğün gibi, aramızda olanlardan dolayı, uzun zaman önce verdiğin bir karardan dolayı, benden af dilemek istediğini de biliyorum. Sana o zaman da söylemiştim ve hâlâ aynı şekilde düşünüyorum: Af dilemene gerek yok. Seninle tanışmak ve sana âşık olmak öyle bir deneyimdi ki, eğer bir şansım olsaydı, bin farklı yaşamda bin kez tekrar yaşamak isterdim.

Affedildin, şimdi ve hep.

Tru

Hope mektubu bitirdikten sonra, kalbi göğüs kafesinde deliler gibi atarken, sayfaya bakmaya devam etti. Dünya dört bin yandan tepesine yıkılıyormuş gibiydi. Mektupta ne Tru'nun hâlâ buralarda olduğuna dair bir ipucu vardı, ne de, eğer Afrika'ya döndüyse, onunla iletişim kurmasının bir yolu.

"Gittin mi?" diye bağırdı yüksek sesle. "Lütfen çoktan gittiğini söyleme..."

Kelimeler ağzından dökülürken başını kaldırdı ve en fazla on adım ötesinde dikilen bir adam gördü. Arkasından vuran güneş adamı gölgede bırakıyor, yüzünü seçilmez hale getiriyordu ama bu görüntüyü yıllar boyunca binlerce kez hayalinde canlandıran Hope yine de onu tanıdı. Ağzı açık bakarken, öne doğru tereddütlü bir adım atan adamın yüzündeki gülümsemeyi seçebildi.

“Gitmedim,” dedi Tru. “Hâlâ buradayım.”

Kavuşma

Hope ona bakarken bankta donup kaldığını hissetti. Bu yaşıyor olamazdı –Tru’nun gerçekten burada olmasına imkân yoktu– ama yine de bir çığ gibi üzerine gelen duygulardan kaçamıyordu. Merak ve sevinç katıksız şok hissiyle birleşip dilini mühürlemişti ve içindeki cılız bir ses konuştuğu takdirde bu illüzyonun dağılıp gitmesinden korkuyordu.

Tru buradaydı. Görebiliyordu. Konuştuğunu duymuştu ve o anda, birlikte geçirdikleri zamana dair anılar bütün şiddetiyle ete kemiğe bürünmüştü. Hope’un aklından geçen ilk şey, onu son gördüğünden bu yana neredeyse hiç değişmemiş olmasıydı. Hâlâ sıırım gibiydi, omuzları yaşlılıktan çökmemişti ve saçları seyrelip gümüş rengine dönmüş olsa da hâlâ Hope’un hayran olduğu o özensiz, dağınık görünüme sahipti. Eskiden olduğu gibi, kot pantolonunun içine düzgünce sokulmuş gömlek ve botlar giymişti. Hope onun soğuğa karşı dayanıklı olduğunu hatırlıyordu ama bugün üzerinde, fermuarını çekme zahmetine girmese de, kalçalarına kadar gelen bir mont vardı.

Tru, aynı derecede şaşkın, olduğu yerde donup kalmıştı. Sonunda büyü'nün etkisinden kurtuldu.

"Merhaba Hope."

Hope kendi ismini onun ağzından duyunca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Tru?" diye fısıldadı.

Tru ona doğru yürümeye başladı. "Bakıyorum sana bıraktığım mektubu bulmuşsun."

Hope ancak o zaman mektubun hâlâ elinde olduğunu fark etti.

"Buldum," dedi başını öne arkaya sallayarak. Mektubu katlayıp dalgın bir ifadeyle cebine koyarken, geçmişe ve şimdiye ait görüntüler zihninde birbirine karışıyordu. "Sahilde arkamda mıydın? Seni görmedim."

Tru başparmağıyla arkasını işaret etti. "Sunset Plajı'ndan yürüdüm ama ben de seni görmedim. Yani, posta kutusunu görene kadar. Seni korkuttuysam özür dilerim."

Hope başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum... Rüya görüyormuş gibiyim."

"Rüya görmüyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi Tru usulca, Hope'un dün gibi hatırladığı aksanıyla, "ikimiz birden aynı rüyayı göremeyiz."

"Uzun zaman oldu," diye ekledi.

"Evet, öyle."

"Hâlâ çok güzelsin," dedi Tru şaşkın bir sesle.

Hope yüzünü kan bastığını hissetti; bu hissi neredeyse unutmuştu. "Pek sayılmaz..." Rüzgârla uçuşan bir saç tutamını yüzünden çekti. "Ama teşekkür ederim."

Tru aralarındaki mesafeyi kapatıp Hope'un elini tuttu. Bu tutuşun sıcaklığı Hope'un bütün bedenine yayıldı ve

Tru onu öpecek kadar yakın olmasına rağmen yapmadı. Bunun yerine, başparmağını, dokunduğu yerlerde elektrik hissi bırakarak Hope'un cildinde gezdirdi.

"Nasılsın," diye sordu.

Hope'un vücudundaki her hücre titreşiyormuş gibiydi. "Ben..." Devam etmeden önce dudaklarını tekrar bir araya getirdi. "Aslında, nasıl olduğumu bilmiyorum. Travma sonrası stres bozukluğunu saymazsak."

Tru'nun gözleri, kaybettikleri yılları yere çalarcasına, Hope'un gözlerine kilitlendi. "Sana sormak istediğim o kadar çok şey var ki?"

"Benim de," diye fısıldadı Hope.

"Seni tekrar görmek çok güzel."

Tru konuştuğu Hope'un görüşü o kadar odaklandı ki etrafındaki kocaman dünya o tek anın boyutlarına indirgendi: Tru ayrı geçirdikleri bunca yıldan sonra birden karşısına çıkmıştı. Tek kelime daha etmeden birbirlerine sarıldılar. Tru kolunu dolayıp onu kendine çekti ve o anda kendisini tekrar otuz altı yaşında hisseden Hope, üstlerine dökülen sonbahar güneşi altında kendini Tru'nun kollarına bıraktı.

Uzun bir süre böyle kaldıktan sonra Hope nihayet ona bakmak için geri çekildi. Alıcı gözüyle bakmak için. Tru'nun yüzündeki çizgiler derinleşmiş olsa da, çenesindeki gamze ve gözlerinin rengi tıpkı hatırladığı gibiydi. Hope yakın zamanda saçını yaptırdığı ve o sabah kendine zaman ayırıp görünüşüne çeki düzen verdiği için aptalca bir rahatlama hissetti. Anıların çatışması ve ani duygu seli düşüncelerini allak bullak ederken açıklanamaz bir şekilde gözlerinden yaşlar boşandı. Utanç içinde gözyaşlarını sildi.

"İyi misin?" diye sordu Tru.

“İyiym.” Hope burnunu çekti. “Ağladığım için üzgünüm ama ben... ben... aslında burada olacağına hiç ihtimal vermiyordum.”

Tru çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Beni sana getiren şeyin gayet sıra dışı bir olaylar zinciri olduğunu kabul etmem gerekiyor.”

Hope, gözyaşlarına rağmen, bu ifade tarzına kısık kahkahalarla güldü. Tru tıpkı eskisi gibi konuşuyordu ve bu Hope’un kendisini toparlamasını biraz daha kolaylaştırdı.

“Mektubum nasıl eline geçti?” diye sordu. “Geçen yıl burada mıydın?”

“Hayır,” dedi Tru. “Aslında mektubunu ne gördüm, ne de okudum. Bana ondan bahsettiler. Fakat... daha önemlisi, sen nasılsın? Bunca yıldır neler oldu?”

“İyiym,” dedi Hope otomatik olarak. “Ben...” Birdenbire nutku tutuldu. Yirmi dört yıl sonra eski bir sevgiliye ne denirdi? Birbirlerine veda ettikleri andan beri bu anın hayalini kurduktan sonra? Aklına gelen tek şey, “Çok şey oldu,” demek oldu.

“Ciddi misin?” Tru tek kaşını kaldırıp mimik yapınca Hope elinde olmadan gülümsedi. Her zaman birbirlerine karşı doğal bir rahatlık hissetmişlerdi ve en azından bu değişmemişti.

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum,” diye itiraf etti Hope.

“Bıraktığımız yerden başlamaya ne dersin?”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Pekâlâ. Şununla başla: Sanırım planlanan düğün gerçekleşti, değil mi?”

Hope onunla hiç iletişim kurmadığına göre Tru bunu tahmin etmiş olmalıydı. Ama sesinde üzüntü veya iğneleme değil, sadece merak vardı.

“Gerçekleşti,” diye kabul etti Hope. “Josh ve ben evlendik, fakat...” Detaylara girmeye hazır değildi. “Yürütemedik. Sekiz yıl önce boşandık.”

Tru bakışlarını kuma indirdi, sonra tekrar kaldırdı. “Senin için çok zor olmalı. Üzüldüm.”

“Üzülme,” dedi Hope. “Evlilik normal seyrini izledi ve bitirmenin vakti gelmişti. Peki ya sen? Tekrar evlendin mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Tru. “İşler hiç o yönde gelişmedi. Bugünlerde tek tabancayım.”

Hope bunun bencilce olduğunu bilse de rahatladığını hissetti. “Sonuçta Andrew hâlâ seninle, değil mi? Şimdi otuzlu yaşlarında olmalı.”

“Otuz dört. Onu yılda birkaç kez görüyorum. Bu aralar Antwerp’te yaşıyor.”

“Evli mi?”

“Evet,” dedi Tru. “Üç yıldır.”

Hayret, diye düşündü Hope. Bunu hayal bile edemezdi. “Çocukları oldu mu?”

“Karısı Annette ilkine hamile.”

“Yakında dede olacaksın desene.”

“Sanırım öyle. Senden ne haber? Hep istediğin gibi çocukların oldu mu?”

Hope başıyla onayladı. “İki. Bir erkek ve bir kız. Hoş, sanırım artık bir adam ve bir kadın demeliyim. Yirmili yaşlarındalar. Jacob ve Rachel.”

Tru onun elini usulca sıktı. “Senin adına sevindim.”

“Teşekkür ederim. En gurur duyduğum şey bu,” dedi Hope. “Hâlâ rehberliğe devam mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı Tru. “Üç yıl önce emekli oldum.”

“Özlüyor musun?”

“Pek sayılmaz. Sabah kapımın önünde aslan bulacak

mıyım diye endişe etmeden deliksiz uyumak hoşuma gitmeye başladı.”

Hope suya sabuna dokunmadan laklak ettiklerini biliyordu ama yapmacıksız ve rahat bir sohbetti, tıpkı yakın arkadaşlarıyla yaptığı sohbetler gibi. Arkadaşlarıyla aylarca, bazen bir yıl görüşmedikleri olurdu ve tekrar bir araya geldiklerinde kaldıkları yerden devam ederlerdi. Tru’yla aynı şeyin olacağını hayal etmemişti, ancak bunu fark etmesiyle buz gibi bir rüzgârın patlak vermesi bir oldu. Rüzgâr montunu uçuşturdu ve yerdeki kumları kum tepelerine savurdu. Hope başını çevirip arkasına baktığında atkısının bankta yerinden oynadığını ve altındaki mektupların kenarlarının pır pır ettiğini gördü. “Bekle. Hepsi uçup gitmeden önce mektupları geri koysam iyi olacak.”

Hemen posta kutusuna seğirtti. Buraya geldiğinde bacakları pelte gibiydi, oysa şimdi, zaman geriye doğru işliyormuş gibi, adeta iki bacağı da gençleşmişti. Posta kutusunun ağzını kapattığında Tru’nun peşinden geldiğini fark etti.

“Bana yazdığın mektubu alıyorum,” dedi Tru’ya. “Almamı istemiyorsan, o başka.”

“Neden istemeyeyim ki? Onu sana yazdım.”

Hope atkısını tekrar boynuna doladı. “Mektupta neden hâlâ burada olduğundan bahsetmedin? Basitçe, *beni bekle*, diye yazabilirdin.”

“Buralarda daha ne kadar kalacağımdan emin değilim. Geldiğimde mektubun artık posta kutusunda değildi ve sana yazarken hangi gün burada olacağını bilmiyordum.”

Hope başını yana eğdi. “Ne kadar kalmayı düşünüyordun?”

“Yıl sonuna kadar.”

Hope, onu doğru duyduğundan emin olamayınca, he-

men bir şey diyemedi. Sonra, “Yani Ocak ayına kadar her gün buraya gelmeyi planlıyordun?” diye yokladı. “Sonra da Afrika’ya dönecektin?”

“Kısmen haklısın. Ocak ayına kadar kalmayı planlıyordum. Ama hayır, ondan sonra bile Afrika’ya dönmeyecektim. En azından hemen.”

“Nereye gitmeyi düşünüyordun?”

“Burada, Amerika’da kalacaktım.”

“Neden?”

Tru soruya şaşırılmış gibiydi. “Böylece seni arayabilirdim,” diye yanıtladı sonunda.

Hope bir şeyler söyleme gayretiyle dudaklarını araladı ama bir kez daha tek kelime edemedi. Hiç mantıklı değil, diye düşündü. Bu adanmışlığı hak etmiyordu. Onu terk etmişti. Onun yıkıldığını görmüş ve yoluna devam etmişti. Onun umutlarını yıkmayı ve onun yerine Josh’la bir hayat kurmayı tercih etmişti.

Ve bütün bunlara rağmen, Tru’ya bakınca, onun kendisine karşı hissettiği aşkın hiç azalmadığını fark etti, hem de Hope’un onu ne kadar özlediğini henüz kavrayamadığı halde.

“Öğleden sonra ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Hiç. Aklında ne var?”

Hope, cevap vermek yerine, tam olarak nereye gitmeleri gerektiğini bilerek gülümsedi.

Geldikleri yoldan geri yürüdüler ve sonunda Bird Island’ı Sunset Plajı’ndan ayıran kum geçidine ulaştılar. Uzakta, ayrıntıları denizin ışıltısında kaybolan iskelenin

kaba hatları seçiliyordu. Geniş ve hafif dalgalar düzenli bir ritimle kıyıya vuruyorlardı. Hope karşılarındaki sahilde artık daha çok insan bulunduğunu farketti; uzakta, deniz kenarında yürüyorlardı. Çam ve rüzgâr kokularıyla yüklü hava keskindi ve soğuk yüzünden Hope'un parmakları uyuşmaya başlamıştı.

Ağır bir tempoda yürümelerine rağmen Tru halinden memnun görünüyordu. Hope onun adımlarında, hafif de olsa, ne olduğunu merak ettirecek kadar belli olan bir aksama yakaladı. Önemli bir şey olmayabilirdi –belki basit bir kireçlenme veya aktif bir hayatın basit bir yan ürünüydü– ama yine de Hope'a, ortak bir geçmişe sahip olmalarına rağmen birçok yönden yabancı olduklarını hatırlattı. Hope bir hatırayı bağrına basmıştı, ancak bu hatıranın bugünkü adam olması şart değildi.

Yoksa şart mıydı?

Tru'nun yanında yürürken bundan emin olamadı. Bilmediği tek şey, onunla birlikteyken eskisi gibi rahat ve huzurlu olduğuydu ve göz ucuyla Tru'ya baktığında onun da aynı şeyleri hissettiğini tahmin etti. Hope gibi o da ellerini cebine sokmuştu, yanakları soğuktan pembeleşmişti ve uzun bir yolculuğun ardından evine dönen bir adamın mutlu yüz ifadesine sahipti. Sular yeniden yükselmeye başladığı için botlarının dalgalardan ıslanmamasına dikkat ederek deniz kıyısındaki sert kumun hemen kenarından yürüdüler.

Sözcüklerin kendiliğinden aktığı bir sohbete tutuştular, tıpkı yeniden keşfedilen eski bir alışkanlık gibi. Daha çok Hope konuştu. Tru'ya annesiyle babasının ölümlerini anlattı, işinin yanı sıra evliliğine ve Josh'la boşanmasına kısaca değindi ama en çok Jacob'la Rachel'den bahsetti. Onların küçüklükleri ve lise çağlarıyla ilgili hikâyeler an-

lattı. Rachel açık kalp ameliyatı geçirdiğinde nasıl ödünün koptuğunu itiraf etti. Tru'nun gösterişsiz empatisini yüzündeki sevecenlik ve ilgi tepkilerinden okuyabiliyordu. Hope her şeyi hatırlayamıyordu, elbette; hayatının bazı detayları kaybolmuştu, ancak kendi geçmişindeki her şeyi Tru'nun içgüdüsel olarak iğneden ipliğe beynine kaydettiğini seziyordu. Nihayet iskeleye ulaşip altından geçerlerken, Hope kendi annelik yaşamıyla ilgili Tru'nun bilmediği çok az şey kaldığını düşünmeden edemedi.

Kıyıdan uzaklaşıp kum tepelerinin arasındaki patikaya doğru, daha yumuşak kumlarda ilerlemeye başladıklarında Tru'yu biraz geride bırakan Hope, Can Yoldaşı'na giderken yaptığı zahmetli yürüyüşün aksine, dönüş yolunun hangi ara bittiğini anlamadı. Parmakları ceplerinde sıcak ve esnekti, üstelik çoğunlukla kendisi konuştuğu halde nefesi kesilmemişti.

Patıkayı bitirip sokağa çıktıklarında arabasının yanına park edilmiş bir araç gördü.

“Senin mi?” diye sordu, eliyle işaret ederek.

“Kiralık,” dedi Tru.

Araç kiralaması mantıklı, diye düşündü Hope ama onları tekrar kavuşturan büyümlü güçlerin arabalarını da yan yana getirdiklerini düşünmeden edemedi. Bunu tuhaf şekilde dokunaklı buldu.

“Beni takip etmeye ne dersin?” diye önerdi. “Epeyce yolumuz var.”

“Arkadayım.”

Hope düğmeye basıp kapıları açtı ve direksiyona geçti. Motoru çalıştırır çalıştırmaz arabadaki soğuğu kırmak için ısıtıcıyı maksimuma getirdi. Pencereden Tru'nun kiralık aracına bindiğini görünce geri geri çıktı ve sokakta bekledi. Tru hazır olduğunda ayağını frenden çekti ve

araba öne doğru, Hope'un tahminlerinin çok ötesinde bir ikinci vaktine ve hayal bile edemediği bir geleceğe doğru ilerlemeye başladı.

Arabada tek başına kalınca, bir yandan aklından bir sürü şey geçerken, diğer yandan gözünü dikiz aynasından ayırmadı. Tru'nun ortadan kaybolmadığından emin olmak istiyordu. Hayal görmediğinden emin olmak istiyordu. Zira bir yanı hâlâ Tru'nun mektubu öğrendiğine inanamıyordu.

Ama öğrenmiş, diye düşündü.

Tru buradaydı. Hope istediği için geri dönmüştü. Ve hâlâ Hope'a değer veriyordu.

Araba sonunda ısınmaya başladığında kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Virajları dönüp köprüden geçerken Tru'nun arabası hemen arkasındaydı. Çoğu trafik ışığının –şanslarına– yeşil yandığı otoyolda da, ardından Carolina Plajı'na giden sapaktan döndüğünde de bu durum değişmedi. Başka bir küçük köprü ve birkaç sapak daha derken, sonunda kiraladığı yazlığın önüne yanaştı.

Tru'nun arabası için yanında boşluk bıraktı ve onun gelip park edişini izledi. Soğuyan motordan gelen çıt çıt seslerini dinleyerek arabadan indi. Tru kendi arabasının içinde arkasını dönüp arka koltuktaki bir şeye uzandığında, gümüş rengi saçları camdan görünüyordu.

Hope onu beklerken, üstlerinden geçen ince bulutlar gözlerini kamaştıran aydınlığı biraz olsun yumuşattı. Rüzgâr esmeye devam ediyordu ve arabanın sıcaklığından sonra birden üşüdüğünü hissetti. Kollarını kavuşturduğu sırada ağaçların birinde bir kardinal kuşunun öttüğünü duydu. Kuşun yerini tespit ettiğinde, Joe'nun Lena'ya yazdığı ve uzun zaman önce Can Yoldaşı'nı ziyaret ettikleri

zaman Tru'nun kendisine okuduğu mektup aklına geldi. *Kardinal kuşları*, diye düşündü, ömür boyu tek eşle yaşar. Bu düşünce onu gülümsetti.

Tru eskisi kadar zarif hareketlerle arabasından indi. Elinde bir bez torbayla durup gözlerini kısarak yazlığa doğru baktı.

“Kaldığın yer burası mı?”

“Bir haftalığına kiraladım.”

Tru yazlığı bir kez daha dikkatle inceledikten sonra Hope'a döndü. “Bana annenle babanın yazlığını hatırlattı.”

Hope bir *deja vu* hissiyle gülümsedi. “Ben de ilk gördüğümde aynı şeyi düşündüm.”

Tru ön kapıya yönelen Hope'u takip ederken sonbahar güneşi bütün gücüyle üstlerine çullanıyordu. Hope içeri girer girmez şapkasını, eldivenlerini ve atkısını sehpa koydu, montunu dolaba astı. Tru kendi montunu onunkinin yanında astı. Bez torba sehpa, Hope'un eşyalarının yanında kaldı. Hope eve girişlerindeki bu rahatlıkta insana güven veren, yuvaya özgü bir samimiyet olduğunu düşündü, koca bir ömrü birlikte geçirmişler gibi.

Pencerelerden gelen hava akımını hissedebiliyordu. Evden çıkmadan önce termostatu ayarlamış olmasına rağmen ev kötü hava şartlarına zar zor direniyordu, bu yüzden kan akışını sağlamak için kollarını sıvazladı. Tru'nun etrafı incelemesini seyretti ve o gözlerin hâlâ hiçbir şeyi kaçırmadığı hissine kapıldı.

“Burada olduğuna gerçekten inanamıyorum,” dedi. “Geleceğini hayatta tahmin edemezdim.”

“Ve buna rağmen posta kutusunda beni bekliyordun.”

Hope rüzgârdan dağılmış saçlarını parmaklarıyla tararken Tru’nun gözlemini mahcup bir tebessümle onayladı. “Çoğunlukla ben konuştum, artık seni dinlemek istiyorum.”

“Hayatım o kadar ilginç değildi.”

“Demek öyle,” dedi Hope, şüpheli bir ifadeyle. Tru’nun koluna dokundu. “Aç mısın? Sana öğle yemeği hazırlayayım mı?”

“Bana eşlik edersen olur. Kahvaltıyı geç yaptım, bu yüzden karnım kazanmıyor.”

“O zaman bir kadeh şaraba ne dersin? Bence küçük bir kutlamayı hak ediyoruz.”

“Katılıyorum,” dedi Tru. “Yardım ister misin?”

“Hayır ama zahmet olmayacaksa şömineyi yakarsan harika olur. Rafın kenarındaki düğmeyi çevirmen yeterli. Otomatik şömine. Sonra da evindeymiş gibi davran. Bir dakika içinde dönerim.”

Hope mutfağa gidip buzdolabına baktı. Şarap şişesini çıkarıp iki kadeh doldurdu ve oturma odasına geri döndü. Şömine çoktan yanmıştı ve Tru kanepedeydi. Kadehlerin birini ona verip kendi kadehini sehpa koydu.

“Battaniye ister misin? Şömine yansa bile hâlâ biraz üşüyorum.”

“Ben iyiyim,” dedi Tru.

Hope yattığı odadan bir örtü kapıp geldi, kanepeye oturdu, örtüyü üzerine güzelce serdikten sonra kadehine uzandı. Şömineden gelen sıcaklık odaya yayılmaya başlamıştı.

“Bu harika,” diye yorumladı, Tru’nun ilk tanıştıklarındaki kadar yakışıklı olduğunu düşünerek. “İnanılmaz ama harika.”

Tru'nun kahkahasında o tanıdık gürleme vardı. "Harika demek hafif kalır. Bu mucizevi." Kadehini kaldırdı. "Can Yoldaşı'na!"

Kadeh tokuşturduktan sonra birer yudum aldılar. Tru kadehini indirdiğinde yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Sunset Plajı'nda kalmamana şaşırdım."

"Eskisi gibi değil," dedi Hope. *Seninle tanıştığım zamanki gibi hiç değil*, diye ekledi içinden.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Hope başıyla onayladı. "İlk kez Josh'tan ayrıldıktan sonra gelmiştim." O dönemde neler yaşadığından ve buraya gelmesinin zihnini toparlamasına nasıl yardım ettiğinden biraz bahsettikten sonra devam etti. "O zamanlar, yaşadığım duyguları içime atmaktan başka bir şey yapamaz olmuştum. Ama burada tek başıma geçirdiğim zaman, çocukların –belli etmeseler de– boşanmadan dolayı ne kadar yıprandıklarını fark etmemi sağladı. Bana gerçekten ihtiyaçları vardı ve buna tekrar yoğunlaşmama yardımcı oldu."

"Mükemmel bir anne olmuş gibisin."

"Denedim," dedi Hope omuz silkerek. "Ama hatalarım da oldu."

"Bence bu da tanımın bir parçası. En azından konu anne-baba olmaya geldiğinde. Ben de hâlâ Andrew'la daha çok vakit geçirmeli miydim diye düşünüyorum."

"Bir şey mi dedi yoksa?"

"Hayır ama diyeceği varsa bile demezdi. Sonuçta yıllar su gibi geçip gitti. Küçücük bir çocuktuk, derken bir baktım, Oxford'a gidiyor."

"O zamana kadar Hwange'de mı kaldın?"

"Evet."

“Ama sonra ayrıldın.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Sana ulaşmaya çalıştım,” dedi Hope. “Yani, mektubu posta kutusuna koymadan önce.”

“Ne zaman?”

“2006’da. Josh’tan boşandıktan sonra. Carolina Plajı’na ilk gelişimin üzerinden hemen hemen bir yıl geçmişti. Nerede çalıştığını hatırlıyordum ve tatil köyünü aradım. Diğer yerleri de. Ama seni bulamadım.”

Tru az önce duyduklarını düşünürken gözleri daldı. Hope onun bir şey söylemek istediği halde söyleyemediği hissine kapıldı. Tru, birkaç saniye sonra, hafifçe gülümsedi. “Keşke bilseydim,” dedi sonunda. “Ve keşke ulaşabilseydin.”

Bence de, diye düşündü Hope. “Neler oldu? Hwange’de çalışmaktan hoşlandığını sanıyordum.”

“Hoşlanıyordum. Ama çok uzun zamandır oradaydım ve yer değiştirmenin zamanı gelmişti.”

“Neden?”

“Kampta yeni bir yönetim işbaşına gelmişti ve arkadaşım Romy dâhil rehberlerin çoğu ayrılmıştı. Romy birkaç yıl önce emekli olmuştu. Tatil köyü bir geçiş döneminden geçiyordu ve Andrew üniversitedeyken beni o bölgede tutacak hiçbir şey yoktu. Başka bir yerde yeniden başlamak istiyorsam, ne kadar erken o kadar iyi diye düşündüm. Bu yüzden Bulawayo’daki evimi satıp Botsvana’ya taşındım. İlginç görünen bir kampta iş buldum.”

Demek gerçekten Botsvana’ya gitmiş, diye düşündü Hope.

“Bana hepsi ilginç geliyor.”

“Aslında çoğu öğledir,” diye onayladı Tru. “Hiç safariye çıktın mı? Bir gün mutlaka gitmek istediğini söylemiştin.”

“Henüz gitmedim. Ama hâlâ umudum var,” dedi Hope.

Ardından, ne kadar çok kampla iletişim kurduğunu hatırlayınca, Tru'nun daha önce söylediği şeye geri döndü. "Botsvana'daki kampı bu kadar ilginç kılan şey neydi? Çok mu popüler?"

"Pek sayılmaz. Orta çaplı bir kamptan biraz daha iyi. Konaklama biraz rustik. Öğleleri sıcak yemek yerine folyoya sarılmış yiyecekler, bunun gibi şeyler. Üstelik vahşi doğa turları düzensiz aralıklarla yapılıyor. Ama o bölgedeki aslanları duymuştum. Daha doğrusu, özel bir aslan sürüsünü."

"Her zaman aslan gördüğünü sanıyordum."

"Görüyordum," dedi Tru. "Ama böylesini değil. Oradaki aslanların filleri avlayıp yere yıkmayı öğrendiklerini duymuştum."

"Aslanlar bir fili nasıl yere yıkabilir?"

"Hiçbir fikrim yoktu ve ilk duyduğumda inanmamıştım ama sonunda orada çalışmış bir rehberle tanıştım. Aslında bir saldırı görmemiş olsa da ertesi gün bir fil leşine rastladığını söyledi. Ve ona göre aslanların sabaha kadar kendilerine ziyafet çektikleri belliydi."

Hope şüphe içinde gözlerini kıstı. "Belki de fil hastaydı ve o sırada aslanlar oradan geçiyordu?"

"Başlarda ben de böyle düşündüm. İnsanlar sürekli olarak aslandan ormanın kralymış gibi bahsediyor –hatta Disney filmi *Aslan Kral* bu efsaneyi konu aldı– ama bunun gerçek olmadığını kendi deneyimlerimden biliyordum. Vahşi doğanın asıl kralı, hem geçmişte hem de şimdi, fillerdir. Dev cüsseli, korkutucu ve baskın karakterlidirler. Yüzlerce kez bir filin aslanlara yaklaşmasını izledim, hepsinde de aslanlar geri çekildi. Ama rehber haklıysa, bunun kendi gözlerimle görmem gereken bir şey olduğunu biliyordum. Bu bende bir tür saplantıya dönüştü. Ve dediğim gibi, madem Andrew gitmişti, neden olmasın?"

Tru devam etmeden önce şarabından bir yudum aldı. “Orada çalışmaya başladığımda, hiçbir rehberin böyle bir şeye şahit olmadığını ama hepsinin buna inandığını gördüm. Çünkü arada bir fil leşlerine rastlıyorlardı. Hiç olmadık bir şey değildi, ancak bu kadar sık yaşanması mantıklı gelmiyordu. Bir aslan sürüsü bir fili yere yıka-bilecek güçte olsa bile, kesinlikle daha kolay avları tercih ederdi. Ve oradaki ilk birkaç yıl boyunca gördüğüm şey de bu oldu. Sürünün ana besin kaynağı geçmişte sürekli gördüğüm hayvanlardı: İmpalalar, yaban domuzları, zeb-ralar ve zürafalar. Bir tane bile fil leşine rastlamadım. Sonra, üçüncü yılın ortalarında, aylarca süren büyük bir kuraklık oldu. Yerleşik av hayvanlarının birçoğu ya öldü ya da Okavango Deltası’na göç etti. Bu sırada aslanlar hâlâ etraftaydı ve çaresizlikleri her geçen gün artıyordu. Derken, bir ikindi vakti, bir vahşi doğa turundayken, ni-hayet gördüm.”

“Gördün?”

Tru başıyla onaylarken o anlara geri dönmüştü. Kadehi elinde çevirdikten sonra devam etti. “En büyüklerinden biri olmasa da irice bir fildi ve aslanlar onu sürüden ayır-dıktan sonra işe koyuldular. Adım adım, neredeyse askeri bir operasyon gibi. İçlerinden biri bacağa saldırıyor, bir diğeri sırtına atlıyordu, bu sırada diğerleri filin etrafını sarmış sıralarını bekliyorlardı. Filin gücünü yavaş yavaş tüketen türden bir saldırıydı. Üstelik şiddetli değildi. Ga-yet sakin, gayet sistemliydi. Sürü temkini hiç elden bırak-madı ve saldırı tahminen yarım saat kadar sürdü. Sonra, fil güçsüz düştüğünde, aynı anda üzerine çullandılar. Fil yere yığıldı ve gerisi fazla uzun sürmedi.”

Tru omuz silkti; sesi yumuşadı. “File üzülebileceğini biliyorum. Ama ben aslanları hayranlıkla izledim. Kesin-

likle rehberlik kariyerimdeki en unutulmaz deneyimlerden biriydi.”

“İnanılmaz,” dedi Hope. “O sırada yalnız mıydın?”

“Hayır. Araçta altı turist vardı. Sanırım içlerinden biri çektiği video görüntüsünü sonradan CNN’e satmış. Ben hiç izlemedim ama sonraki birkaç yıl boyunca videoyu izleyen birçok insandan dinledim. Çalıştığım tatil köyü o görüntülerin ardından bir süreliğine turist akınına uğradı. Sonunda yağmurlar geldi ve kuraklık sona erdi. Av hayvanları dönünce aslanlar yeniden kolay avlara yöneldiler. Aynı şeyi bir daha görmediğim gibi, başka bir leşe de rastlamadım. Birkaç yıl sonra başka bir vaka yaşandığını duydum ama artık orada çalışmıyordum.”

Hope gülümsedi. “İlk tanıştığımızda söylemiştim, yine söylüyorum: Tanıdığım insanlar içinde en ilgi çekici meslek seninki.”

“Güzel anlarım oldu,” dedi Tru, omuz silkerek.

Hope başını yana eğdi. “Az önce, Andrew Oxford’a mı gitti dedin?”

Tru başıyla onayladı. “Benden daha iyi bir öğrenci olduğu kesin. İnanılmaz zeki. Okulunu dereceyle bitirdi.”

“Gurur duyuyor olmalısın.”

“Duyuyorum. Ama doğrusu, bu başarı benden çok kendisiyle ilgili ve elbette Kim’le.”

“Kim nasıl? Hâlâ evli mi?”

“Evli. Diğer çocukları da büyüdü. İşin tuhafı, yine bana yakın yaşıyor. Ben Bantry Bay’a yerleştikten sonra, o da kocasıyla birlikte Cape Town’a taşındı.”

“Oraların çok güzel olduğunu duydum.”

“Öyle. Muhteşem bir sahili var. Gün batımları çok güzel.”

Hope bakışlarını kadehine indirdi. “Yıllar boyunca kendimi sayısız kez seni merak ederken buldum. Günle-

rini nasıl geçiriyorsun, neler görüyorsun, Andrew nasıl.”

“Uzun bir süre hayatım eskisi gibi devam etti. Çoğunlukla Andrew ve iş odaklıydı. Vahşi doğadayken günde iki, bazen üç safariye çıktım, akşamları gitarımı çaldım ya da resim yaptım; ve Bulawayo’da, oğlumun büyümesini izledim. Yıl boyunca model trenlere merak salmasını izledim, sonra kaykaylara, sonra elektrogitara, sonra kimyaya, sonra da kızlara. Aynen bu sırayla.”

Hope, Jacob ve Rachel’in geçtikleri aşamaları hatırlayarak başını öne arkaya salladı.

“Ergenlik dönemi nasıldı?”

“Çoğu ergen gibi, artık kendi sosyal hayatı vardı. Kendi arkadaşları ve bir yıl kadar çıktığı bir kız arkadaşı oldu. Bende kalırken kendimi otel işletmecisi gibi hissettiğim bir dönem oldu ama onun içindeki bağımsızlık arzusunu görmüştüm ve bunu Kim’den daha fazla kabullendim. Bir zamanlar sahip olduğu küçük çocuğu bırakmak Kim’e daha zor geliyordu sanırım.”

“Bende de aynısı oldu,” diye itiraf etti Hope. “Annelikle ilgili bir şey galiba.”

“Benim için en zor zaman üniversiteye gittiği dönemdi. Evden çok uzaktaydı ve yanına sık gidemiyordum. O da pek gelmemi istemiyordu. Bu yüzden resmi tatillerde ya da yarıyıl tatillerinde görüşmeye başladık. Ama aynı şey değildi, özellikle de vahşi doğadan döndüğüm zamanlarda. Bulawayo’da ruhum daralıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bu yüzden, aslanlar hakkındaki söylentileri duyunca pılımı pırtımı toplayıp Botsvana’ya gittim.”

“Andrew orada ziyaretine geldi mi?”

“Geldi ama eskisi kadar değil. Bazen keşke Bulawayo’daki evi satmasaydım diye düşünüyorum. Andrew’un Gaborone’de tanıdığı kimse yoktu –orada bir apartman

daire si satın almıştım– ve tatile geldiğinde arkadaşlarını görmek istiyordu. Elbette, Kim de onunla vakit geçirmek istiyordu. Bazen Bulawayo’da dönüp bir otelde kalıyordum ama bu da aynı şey değildi. Andrew artık bir yetişkin olmuştu. Henüz genç bir yetişkin olsa da kendi hayatını kurmaya başladığını görebiliyordum.”

“Ne okudu?”

“Kimyayı birincilikle bitirince mühendis olmaya karar verdi. Ama mezun olduktan sonra değerli taşlara, özellikle de renkli elmaslara merak saldı. Şimdi bir elmas komisyoncusu olarak çalışıyor ve düzenli olarak New York ile Pekin’e gidip geliyor. İyi bir delikanlıdan iyi bir gence dönüştü.”

“Bir gün onunla tanışmak isterim.”

“Bunu ben de isterim,” dedi Tru.

“Hâlâ Zimbabve’ye gidip geliyor mu?”

“Sık değil. Ben ve Kim de aynı şekilde. Zimbabve zor zamanlar geçiyor.”

“Toprak reformunu okudum. Sizin aile çiftliğini de vurdu mu?”

Tru başıyla onayladı. “Vurdu. O ülkede büyükbabam gibi adamların rol oynadığı uzun bir haksızlık geçmişi olduğunu anlamam gerekiyor. Buna rağmen, geçiş süreci çok acımasızdı. Üvey babamın hükümette tanıdıkları olduğu için kendisine dokunulmayacağını düşünüyordu. Ama bir sabah, bir grup asker ve devlet görevlisi evin etrafını sarmış. Görevlilerin elinde çiftliğe içindekilerle birlikte el konulduğunu gösteren bir yazı varmış. Üvey babamla üvey kardeşlerime özel eşyalarını almaları için yarım saat süre verdikten sonra hepsini silah zoruyla çiftlikten çıkarmışlar. Çiftlik ve topraklar oracıkta ellerinden gitmiş. Yapabilecekleri hiç bir şey yokmuş. 2002 yılıydı. O sıra-

larda ben Botsvana'daydım ve üvey babamın hızla kötüye gittiğini söylediler. Kendini içkiye vermişti. Yaklaşık bir yıl sonra intihar etti.”

Hope onun aile geçmişini düşündü. Masalsı ve karanlık, Shakespeare dizeleri gibi.

“Bu korkunç.”

“Öyleydi. Hâlâ da öyle, topraklara el koyan insanlar için bile. Toprağı işlemeyi bilmiyorlardı, ekipmandan veya sulama yöntemlerinden haberleri yoktu ve ekin sıralamasını doğru yapamadılar. Artık hiçbir şey yetişmiyor. Çiftliğimiz gecekondü kampına dönüştü ve aynı şey tüm ülke için geçerli. Yerel para birimi tepetaklak oldu, derken...”

Tru'nun sesi dudaklarında sönünce Hope bunu hayal etmeye çalıştı. “Galiba orayı tam zamanında terk etmişsin.”

“Yine de üzülüyorum. Zimbabwe her zaman benim yuvam olacak.”

“Üvey kardeşlerinden haber aldın mı?”

Tru kadehini bitirip masaya koydu. “İkisi de Tanzania'da. Yine çiftçilik yapıyorlar ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Fazla toprakları yok ve olan da eski çiftlikteki kadar verimli değil. Ama bütün bunları bilmemin tek nedeni var: Benden borç istemek zorunda kaldılar ve ödemelerini sektiriyorlar.”

“Büyük incelik göstermişsin. Yani, onlara yardım ederek.”

“Benim gibi onların da doğdukları aileyi seçme şansları yoktu. Bunun ötesinde, sanırım annem de böyle yapmamı isterdi.”

“Biyolojik babandan ne haber? Onu bir daha gördün mü?”

“Hayır,” dedi Tru. “Zimbabwe'ye döndükten birkaç hafta sonra telefonda konuştuk ama ondan kısa bir süre sonra vefat etti.”

“Diğer çocukları nasıl? Fikrini değiştirip onlarla görüştün mü?”

“Hayır,” diye yanıtladı Tru. “Zaten onların da beni tanımak istemediklerinden eminim. Avukatın babamın ölümünü bildiren mektubu bunu açıkça belli ediyordu. Neden böyle istediler bilmiyorum –belki babamızın sadece kendi annelerine âşık olmadığını onlara hatırlatıyordum, belki de başka bir mirasçının peyda olmasından endişe ediyorlardı ama sonuçta, bu isteklerini reddetmek için bir sebep göremedim. Babam gibi onlarla da birbirimize yabancıydık.”

“Yine de babanla tanışma fırsatı yakaladığına seviniyorum.”

Tru bakışlarını ateşe çevirdi. “Ben de. Bana verdiği fotoğrafları ve resimleri hâlâ saklıyorum. Çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.”

“Uzun zaman oldu,” dedi Hope usulca.

“Çok uzun,” dedi Tru onun elini tutarak ve Hope bu kez kendisini kastettiğini anladı. Tru’nun başparmağı teninde gezinirken, bu tanıdık dokunuşla yüreği burkulurken bile yanaklarının kızardığını hissetti. Birbirlerini tekrar bulmaları nasıl mümkün olabilmisti? Ve şu anda aralarında başlayan şey neydi? Tru’nun eskiden âşık olduğu adamdan hiçbir farkı yoktu ama tam da bu yüzden Hope bir kez daha kendi hayatındaki değişiklikleri düşündü. Tru’nun her zamanki gibi yakışıklı olduğu yerde, o kendi yaşını hatırladı; Tru’nun birlikte kendisini rahat hissettiği yerde, onun dokunuşu içinde farklı bir duygu dalgasını tetikledi. Bu dayanılmaz kadar ağırdı, hatta haddinden çok fazlaydı ve Tru’nun elini sıktıktan sonra kendi elini geri çekti. Henüz bu tür bir yakınlaşmaya hazır değildi ama oturuşunu dikleştirmeden önce cesaretlendirici bir gülücük vermeyi de ihmal etmedi.

“Şimdi, doğru anlamış mıyım bir bakalım. Hwange’de... 1999 ya da 2000 yılına kadar kaldın? Sonra Botsvana’ya taşındın?”

Tru başını öne arkaya salladı. “1999. Sonraki beş yıl boyunca Botsvana’daydım.”

“Peki ya sonra?”

“Sanırım, bunun için, bir kadeh daha şarap almam gerekecek.”

“Hemen getireyim.” Hope onun kadehini alıp mutfağa geçti ve bir dakika sonra geri döndü. Tekrar battaniyenin altındaki rahatlığına dönerken odanın hoş bir şekilde ısındığını düşündü. Sıcacık. Birçok açıdan, mükemmel bir öğle vaktiydi.

“Pekâlâ,” dedi, “hangi yıldaydık?”

“2004.”

“O yıl ne oldu?”

“Bir kaza geçirdim,” dedi Tru. “Çok kötü bir kaza.”

“Ne kadar kötü?”

Tru gözlerini Hope’tan ayırmadan kadehinden bir yudum aldı. “Öldüm.”

Ölüm

Tru otoyolun kenarındaki hendekte yatarken hayatının ellerinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Ön tarafı parçalanmış kamyonetinin ters dönmüş olduğunu ve tekerleklerden birinin bir süre daha döndükten sonra durduğunu hayal meyal gördü. Nerede olduğundan veya neler olduğundan tam olarak emin değildi, ya da neden dünyanın bulanık görüldüğünden. Bacaklarını neden hareket ettiremediğini ya da bütün vücudunu dağılayan acı dalgalarına neyin sebep olduğunu anlayamadı.

Sonunda bambaşka bir ülkede hiç tanımadığı bir hastanede gözlerini açtığında kazayı da hatırlamadı. Gaborone'de birkaç gün geçirdikten sonra tatil köyüne doğru yola çıktığını hatırlıyordu ama daha sonra bir hemşireden öğrendiğine göre, karşı yönden gelen bir erzak kamyonu birden şeridinden çıkıp üzerine gelmişti. Tru emniyet kemerini takmadığı için çarpışma sırasında ön camdan fırlayıp kafatasını çatlatmış ve iki kalça kemiği, sağ kolundaki bütün kemikler, üç omur ve beş kaburga kemiği dâhil olmak üzere toplam on sekiz kırığa yol açan

kırk metrelik bir mesafeye savrulmuştu. Kazayı görenler onu seyyar bir sebze tezgâhına atıp en yakın köyde aşılama faaliyeti yürüten bir STK kliniğine yetiştirdiler. Burada Tru'nun ihtiyacı olan teçhizat, ilaç ya da malzeme olmadığı gibi, bir doktor bile yoktu. Zemin topraktı; içerisi yüzlerinde ve uzuvlarında dolaşan sinekleri kanıksamış çocuklarla doluydu. İsveç'ten gelen genç ve bitkin hemşire Tru bekleme odasına getirildiğinde ne yapacağını bilemedi. Fakat insanlar ondan bir şey –herhangi bir şey– yapmasını bekliyorlardı, bu yüzden tezgâhın başına gidip nabız kontrolü yaptı. Tık yoktu. Şah damarına da baktı. Yine tık yoktu. Kulağını Tru'nun dudaklarına yaklaştırıp nefes alıp almadığını kontrol etti. Ne bir şey duydu, ne de duyar gibi oldu. Sonra bir koşu çantasından stetoskop alıp geldi, Tru'nun göğsüne koyup en ufak bir üfürüm olsun yakalamak için dikkatle dinledi ama sonunda pes etti. Tru ölmüştü.

Seyyar tezgâhın sahibi cesedin başka bir yere alınmasını istedi, çünkü sebzeler çalınmadan önce geri dönüp toplamak istiyordu. Polisi bekleyip beklememesi konusunda bir tartışma yaşandıysa da adam avazı çıktığı kadar bağırarak üste çıktı. Ardından çocuklardan birinin babasıyla birlikte Tru'yu arabadan kaldırdı. Tru kemiklerinden gelen çatırtı ve hışırtı sesleri eşliğinde odanın bir köşesine bırakıldı ve hemşire gelip üstüne bir battaniye örttü. İnsanlar cesetten uzaklaştılar ama bunun dışında onu görmezden geldiler. Seyyar arabacı yeniden sokağa fırlayıp gözden kayboldu ve hemşire aşı yapmaya devam etti.

Bir süre sonra, Tru öksürdü.

Bir kamyonetin kasasında Gaborone'deki bir hastaneye götürüldü. Köyden oraya ulaşması bir saatten fazla

sürdü. İçeri alındığında acil servis doktoru yapılabilecek fazla bir şey olmadığını düşündü. Tru'nun o ana kadar yaşaması bile mucizeydi. Sedyesi kalabalık bir koridora bırakıldığında hastane personeli ondan ümidi kesmişti. Belki birkaç dakika, diye düşündüler, en fazla yarım saat. O sırada güneş batıyordu.

Tru ölmedi. Sabahı çıkardı ama çok geçmeden enfeksiyon baş gösterdi. Hastanede sınırlı sayıda antibiyotik olduğu için ona vererek heba etmek istemiyorlardı. Tru'nun ateşi yükseldi, beyni şişmeye başladı. İki gün geçti, sonra üç, ancak o hâlâ yaşamla ölüm arasında gidip geliyordu. O sırada, Tru'nun kimliğindeki en yakın akraba listesinden Andrew'a haber verildi. Andrew babasının yanında olmak için İngiltere'den geldi. Andrew'un haber verdiği Kim de o sırada yaşadığı Johannesburg'tan yetiştii. Acil bir tıbbi uçuş ayarlayıp Tru'yu Güney Afrika'daki bir travma merkezine naklettiler. Tru her nasılsa o uçuşta da hayatta kaldı ve doktorlar bir yandan beynindeki sıvıyı alırken, diğer yandan yoğun bir antibiyotik tedavisine başladılar. Tru sekiz gün boyunca bilinci kapalı bir şekilde yattı. Dokuzuncu gün ateşi düştü ve gözlerini açtığında Andrew'u yatağının başucunda buldu.

Yedi hafta daha hastanede kalırken kemikleri teker teker birleştirildi, alçıya alındı ve kaynamaya bırakıldı. Sonunda, yürümekten aciz, her şeyi çift görerek ve sürekli vertigodan muzdarip bir halde bir rehabilitasyon merkezine nakledildi.

Orada yaklaşık üç yıl yattı.

Yazlıkta, şömine alevi Hope'un gözlerinde iki mum gibi titreyordu ve Tru onun uzun zaman önceki kadar güzel olduğunu düşündü. Belki daha da güzel. Gözlerinin etrafındaki yumuşak çizgilerde, bilgeliği ve zor yoldan ka-

zanılmış dinginliği görebiliyordu. Yüzünden zarafet akıyordu.

Tru onun yıllardır az şey yaşamadığını biliyordu. Josh'la evliliğinden pek bahsetmese de, bunu sadece Tru'nun değil, kendi hislerini de incitmek istememesinden kaynaklandığı belliydi.

Bu arada, Hope onu sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedi sonunda. "Bu... hayatımda duyduğum en korkunç şeylerden biri. Nasıl hayatta kaldın?"

"Bilmiyorum."

"Gerçekten öldün mü?"

"Bana öyle söylendi. Kazadan bir yıl sonra aşı kliniğindeki hemşireyi aradım. Hiçbir hayat belirtisi olmadığını yemin etti. Öksürdüğüm zaman kliniğin yarısının korkuyla çılgılık attığını söyledi. O zaman buna çok gülmüştüm."

"Komik olmaya çalışıyorsun ama hiç komik değil."

"Hayır," diye kabul etti Tru, "değildi." Saçlarının beyaza döndüğü şakağını gösterdi. "Beyin travması geçirdim. Kafatasımın bazı parçaları beynime gömülmüştü ve uzunca bir süre devreler karıştı. Sonunda uyandığımda, Andrew'a veya doktora bir şey söylediğimi sanıyordum ama tamamen farklı bir şey söylediğim ortaya çıkıyordu. Ben 'İyi sabahlar,' dediğimi sanıyordum ama doktorlar 'Erikler sandallarda ağlar,' dediğimi duyuyorlardı. İnılmaz derecede sinir bozucuydu ve sağ kolum o kadar parçalanmıştı ki yazamıyordum da. Sonunda bazı devreler düzelmeye başladı. Yavaş iyileşse de konuştuğumda anlamlı şeyler söylemeye başlamıştım ama bu kez de hafızamdaki saçma sapan boşluklarla boğuştum. Kelimeleri unutuyordum, çoğunlukla da en basit olanları. 'Çatal'

yerine ‘Yemek yerken elinizle kullandığınız, sivri uçları olan, gümüş rengi metal şey,’ diyordum. Bunlar olup biterken, doktorlar felç halimin geçici mi yoksa kalıcı mı olduğundan bile emin değildi. Omurgamda, kırık omurlardan dolayı bir türlü geçmeyen şişlikler vardı ve omurgamı çivilerle sabitledikleri halde şişliklerin inmesi uzun zaman aldı.”

“Ah, Tru... Keşke bilseydim,” dedi Hope, çatallanan bir sesle.

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” diye karşılık verdi Tru.

“Yine de,” dedi Hope, dizlerini battaniyenin içine çekerek. “Seni bulmak için uğraştığım döneme denk geliyor. Hastaneleri kontrol etmek aklımın ucundan geçmedi.”

Tru başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Keşke yanında olabilseydim.”

“Yalnız değildim,” dedi Tru. “Andrew her fırsatta ziyaretime geldi. Kim de zaman zaman geldi. Ayrıca Romy bir şekilde olanları öğrenmiş. Rehabilitasyon merkezine otobüsle ulaşması beş gününü aldı ama bir hafta yanımda kaldı. Yine de tüm bu ziyaretler benim için zordu. Özellikle de ilk yıl boyunca. Çok ağrım vardı, gerçek anlamda iletişim kuramıyordum ve onların da benim kadar korktuklarını biliyordum. Benim gibi onların da aklında soru işaretleri vardı: Yeniden yürüyebilecek miydim? Normal bir şekilde konuşabilecek miydim? Kendi başıma yaşayabilecek miydim? Onların endişelerini hissetmeden de zaten yeterince zordu.”

“İyileşmeye başlaman ne kadar sürdü?”

“Çift görme bir ayda düzeldi ama en az altı ay daha ciddi bir odaklanma sorunu yaşadım. Üç dört ay sonra yataкта oturabiliyordum. Ardından ayak başparmaklarıma

hareket geldi ama bacaklarımdaki bazı kemikler düzgün kaynamamıştı, bu yüzden tekrar kırıp alçıya aldılar. Sonra üç beyin ameliyatı oldum, peşinden bir omurilik ameliyatı, derken... bir daha tekrarlanmasını hiç istemediğim bir deneyimdi.”

“Tekrar yürüyebileceğini ne zaman anladın?”

“Ayak başparmaklarımdan kımıldaması iyi bir başlangıçtı ama bacaklarımı hareket ettirene kadar bir ömür geçmiş gibi hissettim. Yürümek söz konusu bile değildi, en azından başlangıçta. Önce ayağa kalkmayı öğrenmek zorunda kaldım, fakat bacak kaslarım erimişti ve sinirlerim hâlâ düzgün çalışmıyordu. Bütün siyatik siniri boyunca yoğun, şiddetli acılar hissediyordum. Bazen –iki tarafımda demir barlarla– destekli bir adım atıyordum ama sonra arkada kalan ayağımı hareket ettiremez oluyordum. Beynimle ayaklarım arasındaki bağlantı birden kopmuş gibi. İlk yılın sonuna doğru nihayet odanın bir ucundan diğer ucuna destekle gidebildim. Yaklaşık on adımlık bir mesafeydi ve sol ayağımı hafiften sürüklüyordum ama... resmen sevinçten ağladım. Tünelin ucunda ilk kez bir ışık görmüştüm. Çalışmaya devam edersem günün birinde klinikten yürüyerek çıkabileceğimi anlamıştım.”

“Senin için kâbus gibi olmalı.”

“Aslında bütün detayları hatırlamakta zorlanıyorum. Şimdi o kadar uzak geliyor ki... o günler, haftalar, aylar, yıllar birbirine karışıyor.”

Hope onu iyice süzdü. “Bana söylemeseydin bunların hiçbirini tahmin edemezdim. Bana kalırsa... eski halinden bir farkın yok. Sadece aksadığını fark ettim ama o kadar belli belirsizdi ki...”

“Hareketsiz kalmamam gerekiyor, yani egzersiz şart. Bol bol yürüyorum. Ağrılarımı faydası oluyor.”

“Hâlâ çok ağrın var mı?”

“Biraz ama egzersiz büyük fark yaratıyor.”

“Seni o halde görmek Andrew için çok zor olmuştur.”

“Botsvana’daki hastanede beni ne halde bulduğunu anlatırken hâlâ güçlük çekiyor. Ya da nakil uçuşu sırasında ve Güney Afrika’daki hastanede uyanmamı beklerken nasıl kaygılandığını. Hastanede kaldığım süre boyunca yanımdan hiç ayrılmadı. Onun ve Kim’in sakinliklerini korumuş olması müthiş bir şey. Tıbbi bir uçuş ayarlamamış olsalardı hayatta kalır mıydım, bilmiyorum. Ama rehabilitasyon merkezine nakledildiğim andan itibaren Andrew her zaman benden daha iyimserdi. Çünkü beni iki üç ayda bir her gördüğünde, ona göre büyük gelişme kaydetmiş oluyordum. Bana göre, kesinlikle öyle değildi.”

“Orada üç yıl kaldığını mı söylemiştin?”

“Son yılımda tesiste kalmadım. Her gün saatlerce terapi görmeye devam etsem de kendimi hapishaneden çıkmış gibi hissediyordum. İlk iki yıl boyunca doğru dürüst dışarı çıkmamıştım. Bir daha asla floresan lamba görmek istemiyordum ve hâlâ da istemiyorum.”

“Senin için çok üzüldüm.”

“Üzülme,” dedi Tru. “Şimdi gayet iyiyim. Ve ister inan ister inanma, harika insanlarla tanıştım. Fizyoterapist, konuşma terapisti, doktorlarım ve hemşireler. Hepsı birbirinden iyiydi. Ama o dönemi hatırladıkça bir tuhaf oluyorum: Hayatıma üç yıl ara vermişim gibi. Bir şekilde gerçekten de öyle oldu, herhalde.”

Hope ateşin sıcaklığını emiyormuş gibi usulca nefes aldı. Ardından, “Muhtemelen bu tür konularda benden kat kat güçlüsündür,” dedi.

“Pek sayılmaz. İstifimi bozmadığımı düşüneyim bile deme. Bir sene boyunca antidepresanlarla ayakta kaldım.”

“Bence bu gayet normal,” dedi Hope. “Her gün ayrı bir travma yaşamışsın.”

Bir süre sessizce ateşe baktılar. Hope’un ayakları battaniyenin altında Tru’nun dizlerine sokulmuştu. Tru’nun tahminine göre Hope hâlâ duyduklarına bir anlam vermeye çalışıyor ve birbirlerini sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını düşünüyordu. Orada ve o anda, bu düşünce Tru’ya da korkunç derecede akıl dışı geldi; gelgelelim, zaten bugüne dair hiçbir şey akıl alır gibi değildi. Şu anda kanepede yan yana oturuyor olmaları hem gerçekdışı hem de aşırı romantik geliyordu, ta ki Tru’nun karnı dışarıdan duyulacak şekilde guruldayana kadar.

Hope güldü. “Açlıktan ölüyor olmalısın.” Battaniyeyi üzerinden çekti. “Ben de acıkmaya başladım. Tavuk salatasına ne dersin? Şöyle bol yeşillikli? İstersen, somon veya karides de var.”

“Salata kulağa mükemmel geliyor,” dedi Tru.

Hope ayaklandı. “Hemen başlıyorum.”

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu Tru gerinerek.

“Yardıma gerçekten ihtiyacım yok ama bana eşlik etmene hayır demem.”

Hope battaniyeyi düzgünce kanepeye bıraktı. Kadehleri alıp mutfığa geçtiler. Hope buzdolabını açarken Tru tezgâha yaslanıp onu seyretti. Hope marul, misket domates ve renk renk doğranmış biber çıkarırken Tru onun öğleden sonra anlattıklarını düşündü. Hope’un yaşadığı hayal kırıklıkları onda öfkeye ya da karamsarlığa yol açmamış, hayal edilen hayatın çoğunlukla hayallerde kaldığı gerçeğini kabullenmesini sağlamıştı.

Hope onun aklından geçeni hissetmiş gibi gülümsedi. Çekmeceye uzanıp küçük bir bıçak ve kesme tahtası aldı.

“Yardım edilecek bir şey olmadığından emin misin?” diye sordu Tru.

“Zaten uzun sürmez ama tabaklarla çatalları almaya ne dersin? Lavabonun yanındaki dolaptalar.”

Tru talimatı hemen yerine getirerek tabakları kesme tahtasının yanına koyduğunda Hope sebzeleri kesiyordu. Ardından, salatalık malzemeyi bir kâseye aktardı, limon suyuyla zeytinyağı ekledi ve tabaklara servis etti. Son olarak da üzerlerine birer kepçe tavuk ezmesi ilave etti. Tru şimdiki gibi onunla bir mutfakta olmayı son yirmi dört yıldır binlerce kez hayal etmişti.

“Voilà.”

“Lezzetli görünüyor,” dedi Tru, Hope’un peşinden masaya giderken.

Hope tabağını masaya koyduktan sonra buzdolabını işaret etti. “Biraz daha şarap ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim. Bugünlerde limitim iki kadeh.”

“Benim bir kadeh bile değil,” dedi Hope. Çatalına uzandı. “Clancy’s’deki akşam yemeğimizi hatırlıyor musun? Sonra sahilden yürüyerek geri dönmüştük ve annemle babamın yazlığında birer kadeh şarap içmiştik?”

“Nasıl unutabilirim?” dedi Tru. “Birbirimizi ilk o gece yakından tanımiştık. Nefesimi kesmiştin.”

Hope yanaklarında hafif bir pembelikle başını öne arkaya salladı. Salatasına eğilince Tru da aynı şeyi yaptı.

Tru masanın üzerinde duran oymalı ahşap kutuyu işaret etti.

“İçinde ne var?”

“Anılar,” dedi Hope, gizemli bir tonda. “Bir ara gösteririm ama şimdi senden konuşmaya devam edelim. Sanırım 2007 civarındayız, değil mi? Rehabilitasyonu tamamladıktan sonra neler oldu?”

Tru tereddüt etti, sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. “Namibya’da bir iş buldum. Rehberlik. Kıtadaki en büyük çita yoğunluklarından birinin bulunduğu, bakımlı ve devasa bir doğal yaşam parkında. Namibya çok güzel bir ülke. İskelet Sahili ve Sossusvlei Çölü bu gezegendeki en dünya dışı yerler arasında. Tatil günlerinde ya da Andrew’u görmek için Avrupa’ya gittiğimde, fırsat bulmuşken her yeri keşfetmeye çalışan bir turist gibi davrandım. Emekli olana kadar kampta yaşadıktan sonra Cape Town’a taşındım. Daha doğrusu, Bantry Bay’e. Cape Town merkezinin hemen dışında, deniz kıyısında. Orada muhteşem manzaralı küçük bir evim var. Kafelere, kitapçılara ve markete yürüme mesafesinde. Tam bana göre.”

“Hiç Andrew’a yakın olmak için Avrupa’ya taşınmayı düşünmedin mi?”

Tru başını iki yana salladı. “Bazen yanına gidip biraz kalıyorum; o da işi nedeniyle düzenli olarak Cape Town’a geliyor. Elinde olsa Cape Town’a taşınırdı ama Annette izin vermez, çünkü kendi ailesinin büyük kısmı Belçika’da. Hâlbuki Andrew da benim gibi Afrikasız yapamıyor. Orada doğup büyümedikçe anlayamazsın.”

Hope’un bakışlarında hayranlık vardı. “Hayatın bana inanılmaz romantik geliyor. Elbette o üç yıllık korkunç dönem hariç.”

“İstediğim hayatı yaşadım. Yani, çoğunlukla.” Saçını eliyle geriye taradı. “Hiç yeniden evlenmeyi düşündüğün olmadı mı? Boşandıktan sonra?”

“Hayır,” diye yanıtladı Hope. “Birisiyle çıkmak içimden gelmedi. Kendime hep çocuklar yüzünden dedim ama...”

“Ama ne?”

Hope cevap vermek yerine başını iki yana salladı.

“Önemli değil. Önce sen bitir. Artık emekli olduğuna göre, günlerini nasıl geçiriyorsun?”

“Pek bir şey yaptığım yok. Ama bir tüfek taşımadan yürümek hoşuma gidiyor.”

Hope gülümsedi. “Hobilerin var mı?” Gözlerini Tru’ya sabitlerken elini çenesine dayayıp genç kız gibi poz verdi. “Resim ve gitar dışında?”

“Çoğu sabah bir saatimi spor salonunda geçiriyorum ama bunu genellikle uzun bir yürüyüş veya gezinti takip ediyor. Ayrıca bol bol kitap okuyorum. Son üç yılda önceki altmış üç yılın toplamından daha fazla kitap okumuşumdur herhalde. Hâlâ bir bilgisayar almamakta direniyorum ama Andrew zamana ayak uydurmam konusunda ısrar ediyor.”

“Bilgisayarın yok mu?”

“Ne işime yarayacak ki?” Tru sahiden şaşırılmış gibiydi.

“Bilmem... internette gazete okurdun, ihtiyacın olan bir şeyleri sipariş ederdin, e-posta atardın. Dünyayla bağlantıydın işte.”

“Belki ileride. Hâlâ normal gazete okumayı tercih ediyorum, ihtiyacım olan her şeye sahibim ve e-posta atmak istediğim hiç kimse yok.”

“Facebook’u biliyor musun?”

“Duydum,” diye itiraf etti Tru. “Ama dediğim gibi, kâğıttan okuyorum.”

“Birkaç yıldır bir Facebook hesabım var. Belki benimle iletişime geçmek istersin diye açmıştım.”

Tru hemen cevap vermedi. Bunun yerine, ne kadarını söyleyip söylemeyeceğini düşünerek, ona her şeyi söylemeye hazır olmadığını bilerek, Hope’u seyretti.

“Sana ulaşmayı düşündüm,” dedi sonunda. “Hayal edebileceğinden çok daha fazla kez. Ama hâlâ evli olup olma-

dığını, ya da tekrar evlenip evlenmediğini, ya da benden haber almak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Ve bir bilgisayarla ne yapardım gerçekten bilmiyorum. Ya da Facebook'la. Amerikalılar ne diyor? 'Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsin' mi?" Tru sıtıttıktan sonra devam etti. "Bir cep telefonu almak bile benim için büyük bir adımdı. Bunu da sırf Andrew istediği zaman bana ulaşabilsin diye yaptım."

"Cep telefonun da mı yoktu?"

"Yakın zamana kadar ihtiyaç hissetmedim. Vahşi doğada çekmiyor, hem Andrew dışında da arayan yoktu."

"Peki ya Kim? Onunla hâlâ görüşmüyor musun?"

"Bugünlerde pek sık değil. Andrew artık büyüdü, bu yüzden konuşmak için fazla bir sebep yok. Ya sen? Josh'la hâlâ görüşüyor musun?"

"Bazen," dedi Hope. "Belki haddinden fazla."

Tru meraklı bir yüz ifadesiyle baktı.

"Birkaç ay önce tekrar denemeyi önerdi. Yani, o ve ben."

"Bu ilgini çekmedi mi?"

"Zerre kadar," diye cevap verdi Hope. "Hatta bunun bahsini açmış olması bile beni şok etti."

"Neden?"

Salatalarını bitirirlerken, Hope eski evliliğiyle ilgili daha fazla detay paylaştı. Josh'un çapkınlıkları ve boşanma sırasındaki hırçınlıklarından, tekrar evlenip boşanmasından ve geçen zamanın onu ne hale getirdiğinden. Tru, Josh'un yaptıklarından dolayı Hope'un sesinde çınlayan belli belirsiz kederi duyarak ve Josh'un aptalın teki olduğunu düşünerek dinledi. Hope'un bir şekilde Josh'u affetmiş olmasını garipsedi ama onda hayran olduğu şeylerden biri de buydu zaten.

Birbirlerinin geçmişiyile ilgili sorular sorup boşlukları

doldurarak mutfak masasında oyalandılar. Sonunda tabaklarını lavaboya bıraktıkları zaman Hope radyoyu açtı ve kanepeye geri dönerlerken müziğin evi doldurmasına izin verdi. Şömine odaya sarı bir ışıltı yayarak yanmaya devam ediyordu. Hope yerine oturup battaniyeyi etrafına sararken, Tru bugünün bitmesini hiç istemediğini düşünerek onu seyretti.

Hope'un Can Yoldaşı'na bir mektup bıraktığını öğrenene kadar, Tru hayatında bir kez değil, iki kez öldüğünü düşünüyordu.

1990 yılında Zimbabwe'ye döndükten sonra Andrew'la birlikte zaman geçirmişti ama oğluyla birlikte futbol oynarken, yemek yaparken ya da televizyon seyrederken bile dünyaya karşı hissizleştiğini hatırlıyordu. Vahşi doğaya geri döndüğünde turistlerle çalışmak dikkatini dağıtsa da Hope'u aklından bir türlü çıkaramıyordu. Safarilerde turistlerin gördükleri hayvanların fotoğraflarını çekebilmesi için cipini durdurduğunda, Hope'un yanındaki koltukta oturduğunu ve bir süredir birlikte yaşadıkları vahşi doğaya tıpkı kendisi gibi hayranlıkla baktığını hayal ediyordu.

Akşamlar en zoruydu. Kafasını resim yapacak veya gitar çalacak kadar toplayamıyordu. Diğer rehberlerle de takılmıyor, bunun yerine, yatakta öylece uzanıp tavana bakıyordu. Sonunda arkadaşı Romy endişelenip onu sıkıştırmaya başladı ama sadece Hope'un ismini ağzından alana kadar akla kararı seçti.

Tru'nun normal alışkanlıklarına geri dönmesi aylar aldı, fakat o zaman bile artık eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Hope'la tanışmadan önce arada sırada birle-riyle çıktığı olurdu; tanıştıktan sonra, bunu yapmak hiç içinden gelmedi. Bir kadınla vakit geçirme arzusu, yani o en basit insani çekim kıvılcımı bile, adeta içinden bir parçayla birlikte Kuzey Carolina'da, Sunset Plajı'nın kumlu sahilinde kalmıştı.

Onu sonunda tekrar resim yapmaya iten Andrew oldu. Tru'nun Bulawayo'ya yaptığı ziyaretlerden birinde babasına, kendisine kızgın olup olmadığını sordu. Tru onun önünde çömelip neden böyle bir şey düşündüğünü sorduğunda, Andrew aylardır ondan tek bir resim almadığını mırıldandı. Tru yeniden çizmeye başlayacağına söz verdi ama çoğu akşam kalemi kâğıda değdirdiği anda çizdiği şey Hope oluyordu. Genellikle birlikte geçirdikleri zamandan bir şeyleri hafızasından tekrar yaratıyordu: Sahildeki ilk gün Scottie'yi kucagında tutan Tru'ya bakışı, ya da, prova yemeğinin olduğu akşam ne kadar büyüleyici göründüğü. Ancak Hope'un bir resminde ilerleme kaydettikten sonra Andrew'un hoşuna gidebileceğini tahmin ettiği bir şeye dikkatini verebiliyordu.

Hope'un resimlerini tamamlamak günlerini değil, haftalarını aldı. O görüntüleri titizlikle ve eksiksiz yakalamak, böylece resimleri kendi anılarıyla kusursuzca eşleştirmek için yeni keşfettiği bir tutkuyla çalışıyordu. Sonunda tatmin olduğunda resmi saklayıp bir yenisine başlıyordu. Hope'un kusursuz portresini yapmanın –bir ihtimal– onu geri getireceğine dair belli belirsiz bir inancı körükleyen bu proje, yıllar geçtikçe bir çeşit zorunluluk halini aldı. Her biri farklı bir anıyı belgeleyen elliden fazla detaylı çalışma yaptı. Bu noktadan sonra, kendisinin o re-

simlere karşılık gelen görüntüsünü, yani o sırada Hope'un Tru'ya bakarken gördüğü şeyi çizmeye çalıştı. Sonunda hepsini bir deftere yapıştırdı –sola kendisinin bulunduğu, sağa Hope'un bulunduğu resimleri– ama bu defteri kimseye göstermedi. Projeyi Andrew'un üniversiteye gittiği yıl bitirebilmişti. Başladıktan dokuz yıl sonra.

Yüzyılın sonuna gelinirken kendini amaçsız hissetmesinin bir nedeni de buydu. Hiçbir şey yapmadan evde geziyor, her gece defterinin sayfalarını karıştırıyor ve hayatında değer verdiği herkesin gitmiş olduğu gerçeği üzerine kafa yoruyordu. Annesi. Büyükbabası. Kim ve şimdi de Andrew. Hope. Yalnız olduğunu ve hep yalnız kalacağını düşünüyordu. Zor zamanlardı; aynı şey olmasa da, belki kazadan sonraki iyileşme dönemi kadar zor.

Botsvana ve aslan macerası, sonradan kendisinin de zikrettiği gibi, ona çok iyi geldi. Ama defter, en hayati eşyalarıyla birlikte, her zaman elinin altındaydı. Kazadan sonra, gerçekten istediği tek şey o defterdi ama Andrew'dan onu getirmesini istemedi. Andrew'a defterden hiç bahsetmemiştii; ne ona ne de Kim'e yalan söylemek istiyordu. Bunun yerine, eski karısından Botsvana'daki tüm eşyalarını kolileyip bir depoya koymasını rica etti. Karısı bunu yaptı ama Tru sonraki iki yılın büyük bir kısmını defterin kayıp ya da zarar görmüş olmasından endişe ederek geçirdi. Rehabilitasyon merkezinden çıkar çıkmaz yaptığı ilk iş Botsvana'ya gitmek oldu. Kolileri tek tek açmaları için parayla birkaç genç tuttu, ta ki defteri bulup çıkarana kadar. Tozlu olması dışında mükemmel durumdaydı.

Ama kısa bir süre sonra, Hope'la birlikte geçirdikleri zamana ait resimlere bakarak avunmak bir zorunluluk olmaktan çıkmaya başladı. Kendi iyiliği için, günün birin-

de tekrar birlikte olacaklarını hayal etmeye devam edemeyeceğini biliyordu. Aynı sıralarda Hope'un kendisini bulmaya çalıştığından haberi yoktu.

Bilseydim, diye düşündü yazlıkta, dünyayı yerinden oynatır ve henüz iyileşmeyen yaralarımı rağmen ona giderdim. Aslında, bunu yapmaya çok yaklaştığı bir zaman da olmuştu.

Alacakaranlık usulca Carolina Plajı'na çöktü.

Hope ve Tru, kanepede kolları ve bacakları ara sıra birbirine sürterken, gittikçe azalan ışığa aldırış etmeksizin, birbirlerinin hayatlarına daha fazla girerek konuşmaya devam ettiler. Çoktan boşalan şarap kadehleri yerini çay fincanlarına bırakmış, genel sohbetin yerini daha mahrem detaylar almıştı. Uzayan gölgeler içinde Hope'un profiline bakan Tru hâlâ onunla birlikte olduğuna inanmıyordu. Hope onun hayaliydi ve hep öyle kalacaktı.

"Bir şeyi itiraf etmem gerekiyor," diye başladı sonunda. "Sana söylemediğim bir şey var. Namibya'daki işi bulmadan önce yaşanan bir olay hakkında. Bir ara anlatacak oldum ama sen beni bulmaya çalıştığını söyleyince..."

"Nedir?"

Tru bakışlarını fincanına indirdi. "Neredeyse North Carolina'ya geri dönüyordum. Seni aramaya. Rehabilitasyon süreci biter bitmez bir uçak bileti aldım, çantalarımı topladım ve havalimanına kadar gittim. Ama tam güvenlikten geçerken... yapamadım." Tru o sırada yaşadığı tereddüdü hatırlamış gibi yutkundu. "Sonuçta, bunu söylemekten utanıyor olsam da... arabama geri döndüm."

Hope duyduklarını ancak bir süre sonra kavrayabildi. “Yani ben seni ararken, sen de beni bulmaya mı çalışıyordun?”

Hope’un –bir kez değil, iki kez– ellerinden kaçırdıkları yılları düşündüğünü bilen Tru, boğazının kuruduğunu hissederek başıyla onayladı.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Hope usulca.

“Söylenebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum ama çok üzgün olduğumu bil, yeter.”

“Ah, Tru,” dedi Hope, gözleri buğulanırken. “O uçağa neden binmedin?”

“Seni bulabileceğimden emin değildim.” Tru başını iki yana salladı. “Daha doğrusu, bulursam olaklardan korktum. Sonunda seni bir restoranda, sokakta ya da kendi bahçende gördüğümü hayal edip duruyordum. Sen hep-sinde ya başka bir adamla el ele tutuşuyordun ya da çocuklarıyla birlikte gülüp eğleniyordun ve yaşadığım onca şeyden sonra içimden bir ses bunu kaldıramayacağımı söyledi. Senin mutlu olmanı istemediğimden değil, çünkü istedim. Son yirmi dört yılın her günü hiç olmazsa sen mutlu ol istedim, çünkü ben olamıyordum. Bir yanımda kaybolmuş gibiydi ve kayıp kalacaktı. Ama bu konuda bir şey yapmaya da korkuyordum ve şimdi –senin hayatını duyduktan sonra– en gerektiği anda o cesareti toplamalıydım diye düşünmeden edemiyorum. Çünkü bunu yapsaydım, son sekiz yılı heba etmemiş olacaktım.”

Tru bitirdiğinde, Hope gözlerini kaçırdı ve battaniyeyi kenara çekti. Kanepeden kalkıp ön pencereye yürüdü. Yüzü gölgede kalsa da ay ışığında yanaklarında parlayan ıslaklık Tru’nun gözünden kaçmadı.

“Neden kader sürekli arkamızdan iş çeviriyor?” diye sordu Hope, başını çevirip Tru’ya bakarak. “Sen de idrak

edemediğimiz büyük bir planın devrede olduğunu düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi Tru boğuk bir sesle.

Hope’un omuzları hafifçe düşerken yüzü yeniden pencereye döndü. Bir süre hiç konuşmadan dışarıya baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Kanepeye dönüp Tru’nun yanına oturdu.

Tru onun yüzünün, yakından, şimdiye kadar yaptığıği resimlerdeki gibi göründüğünü düşündü. “Üzgünüm, Hope. Tahmin edebileceğinden çok.”

Hope elleriyle yanaklarını sildi. “Ben de.”

“Sırada ne var? Biraz yalnız kalmak ister misin?”

“Hayır,” dedi Hope. “Şu anda istediğim son şey yalnız kalmak.”

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Hope cevap vermek yerine Tru’ya biraz daha sokuldu ve battaniyeyi bacaklarının üzerine geri serdi. Tru’nun elini tutup yumuşak teninin tadını çıkararak parmaklarını avucunun içine kıvırdı. Tru da, son tuttuğu kadın elinin yine bu el olmasına hayret ederek, başparmağını Hope’un elinin üstündeki, kuşlarındaki kadar narin kemiklerde gezdirdi.

“Bana mektubu nasıl öğrendiğini anlatmanı istiyorum,” dedi Hope. “Can Yoldaşı’na koyduğum mektubu. Sonunda tekrar kavuşmamızı sağlayan mektubu.”

Tru bir an gözlerini kapattı. “Bunu mantıklı bir şekilde izah etmek çok zor, kendime bile.”

“Nasıl yani?”

“Çünkü,” dedi Tru, “her şey bir rüyayla başladı.”

“Rüyada mektubu mu gördün?”

“Hayır. Bir yer gördüm; bir kafe... yaşadığım yerin hemen aşağısında, gerçek bir yer.” Tru’nun yüzünde hü-

zünlü bir tebessüm belirdi. “Canım kalabalığa karışmak istediğinde oraya giderim; muhteşem bir deniz manzarası var. Genellikle yanıma bir kitap alıp öğleden sonra birkaç saat orada oyalanırım. Mekân sahibi beni tanıdığı için uzun kalmama ses etmez.” Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu. “Her neyse, bir sabah rüya gördüğümü bilerek uyandım, ancak çoğu rüyanın aksine, görüntüler kaybolup gitmedi. Kendimi bir masada otururken görme-ye devam ettim, kameradan kendime bakıyormuşum gibi. Önümde bir kitap ve masada bir bardak buzlu çay vardı: Bu iki şey günlük hayatımın birer parçasıdır. Öğleden sonra vakitleriydi ve güneş parlıyordu, ki bunlar da gerçek hayata uyuyor. Ama rüyada, bir çiftin içeriye girip yan masaya oturduğunu hatırlıyorum. Tuhaf şekilde bulanık-tılar ve ne konuştuklarını duyamıyordum ama bununla birlikte, onlarla acilen konuşmam gerektiğini hissediyordum. Bana önemli bir şey söyleyeceklerinden emindim, bu yüzden masadan kalkıp onlara yaklaştırmaya başladım, ancak attığım her adımda, oturdukları masa uzaklaşmaya başladı. Bundan paniğe kapıldığımı hatırlıyorum –onlarla konuşmak zorundaydım– ve tam o anda sıçrayarak uyandım. Bir kâbus değildi, tam olarak, fakat günün geri kalanında beni biraz rahatsız etti. Bir hafta sonra kafeye gittim.”

“Rüya yüzünden mi?”

“Hayır,” dedi Tru. “O sırada rüyayı neredeyse tamamen unutmuştum. Dedğim gibi, orada sık sık yemek yerim. O gün de geç bir öğle yemeği yemiştım ve buzlu çayımı yudumlayarak Boer Savaşları’yla ilgili bir kitabı okuyordum. Mekândaki diğer masaların neredeyse tümü boştu ama onlar gelip yanımdaki masaya oturdu.

“Rüyandakine benzer şekilde,” dedi Hope.

“Hayır,” dedi Tru başını iki yana sallayarak, “o noktaya kadar her şey *tıpkı* rüyamdaki gibiydi.”

Hope öne eğilince yüzündeki gölgeler şömine ateşiyle hafifledi. Gece dışarıda topladığı karanlığı pencerelere yığarken, Tru hikâyesine devam etti.

Herkes gibi Tru da geçmişte *deja vü* hissi yaşamıştı ama kitaptan kafasını kaldırdığı anda, geçen hafta gördüğü rüyanın bütün netliğiyle geri geldiğini hissetti. Bir an dünyanın sınırları o kadar bulanıklaştı ki neredeyse aynı rüyayı tekrar gördüğünü düşünecekti.

Ancak, rüyanın aksine, çifti net şekilde görebiliyordu. Kadın kırklı yaşlarında, sarışın, incecik ve alımlıydı; karşısında oturan adam, siyah saçları ve gün ışığında parlayan altın saatiyle, kadından birkaç yaş daha büyük ve uzun boyluydu. Tru ayrıca onları duyabildiğini fark etti ve kitaptan başını kaldırmasına neden olan şeyi yapmaya, yani bilinçaltının gerekli parçaları yakalaması için konuşmalarına kulak vermeye karar verdi. Yaklaşan safari turlarından bahsediyorlardı ve Tru onların sadece Güney Afrika'da devasa bir doğal alanı olan Kruger'ı değil, Botsvana'daki Mombo Kampı'nı ve Jack's Kampı'nı da ziyaret etmeyi planladıklarını duydu. Tru'nun son kırk yıl boyunca binlerce kez konuşulduğunu duyduğu iki konu hakkında, yani konaklama ve görebilecekleri hayvanlar hakkında tahminlerde bulunuyorlardı.

Tru çifti tanımıyordu. Yüz hafızası her zaman iyi olmuştu ama bu insanlar tanıdık gelmemişti. Onlarla ilgi-

lenmesini gerektirecek başka bir sebep olmadığı halde, bakışlarını başka yere çeviremedi. Rüya yüzünden değil. Başka bir şey vardı ve kadının aksanındaki yumuşak genizsi tınıya dikkat kesildiğinde birden aklına dank etti, öyle ki o ilk *deja vu* hissi, başka bir zamana ve mekâna ait olsa bile, aynı hızla geri geldi.

Hope, diye düşündü hemen. Kadın tıpkı *Hope* gibi konuşuyordu.

Sunset Plajı'ndan sonraki yıllarda binlerce turistle tanışmıştı. İçlerinden birkaçı Kuzey Carolina'dan geliyordu ve diğer güney eyaletleriyle kıyaslandığında aksanlarında kendine özgü bir nüans vardı, sanki ünlüleri daha fazla yuvarlıyorlarmış gibi.

Tru'ya söyleyecek önemli bir şeyleri vardı.

Tru farkında bile olmadan masasından kalkıp onlara yaklaştı. Normalde yabancıları yemek yerken rahatsız etmek aklının ucundan geçmezdi ama o anda, ipleri başkasının elinde olan bir kukla gibi, başka bir seçeneği olmadığını hissediyordu.

"Çok afedersiniz," diye söze girdi. "Böldüğüm için kusura bakmayın ama Kuzey Calorina'dan mı geliyorsunuz?" diye sordu.

Adamla kadın bu ani girişten rahatsız oldularsa bile, belli etmediler.

"Şey, aslını sorarsanız, evet," dedi kadın. Beklentiyle gülümsedi. "Tanışıyor muyuz?"

"Hiç sanmıyorum."

"O halde nereli olduğumuzu nasıl anladınız?"

"Aksanınızı tanıdım," diye yanıt verdi Tru.

"Ama sizin bir Tar Heel olmadığınız belli."

"Değilim," dedi Tru. "Doğma büyüme Zimbabveliyim. Ama bir ara Sunset Plajı'nda kaldım."

“Dünya küçük!” diye bağırdı kadın. “Orada bir evimiz var. Ne zaman gelmiştiniz?”

“1990,” diye yanıtladı Tru.

“Bizden çok önce,” dedi kadın. “Biz evi alalı daha iki yıl oldu. Ben Sharon Wheddon ve bu da kocam Bill.”

Bill elini uzattı ve Tru’yla tokalaştılar.

“Tru Walls,” dedi Tru. “Az önce Mombo ve Jack’s kamp-larından bahsettiğinizi duydum. Emekli olmadan önce bir safari rehberiydim ve ikisinin de harika olduğu konusunda sizi temin ederim. Mombo’da bol bol hayvan göreceksiniz. Ama her kamp farklıdır. Jack’s, Kalahari’dedir ve mirket görmek isteyenler için dünyadaki en iyi yerlerden biridir.”

Tru konuşurken, kadın ona baktı, başını yana eğdi, yüzünde hafif bir odaklanmayla alnını kırıştırdı. Bir ara ağzı açık kaldı, ardından tekrar kapandı. Kadın sonunda masada öne doğru eğildi.

“Adınız Tru Walls ve Zimbabvelisiniz? Ve eskiden rehberlik yapıyordunuz?”

“Evet.”

Sharon yüzünü Tru’dan Bill’e çevirdi. “Geçen sonbaharda ne bulmuştuk, hatırlıyor musun? Plajdaki evde kalırken uzun bir yürüyüşe çıkmıştık? Hatta ben espri yapmıştım, çünkü biz de Afrika’ya seyahat edecektik.”

Kadın konuşurken, Bill kafasını öne arkaya sallamaya başladı. “Şimdi hatırladım.”

Sharon keyifli bir yüz ifadesiyle Tru’ya döndü.

“Can Yoldaşı’nı hiç duydunuz mu?”

Bu soru karşısında Tru birden başının döndüğünü hissetti. Birinin o posta kutusundan bahsettiğini duymayalı ne kadar olmuştu? Yıllar boyunca binlerce kez adını andığı bir yer olmasına rağmen, nedense oranın sadece kendisiyle

Hope'un paylaştığı bir sır olduğunu düşünüyordu. "Posta kutusunu mu kastediyorsunuz?" diye sorarken sesi çatallandı.

"Evet!" diye haykırdı kadın, "Buna inanamıyorum! Tatlım, buna inanabiliyor musun?"

Kadın heyecanla el çırparken, en az onun kadar şaşkın görünen Bill başını iki yana salladı.

"Sunset Plajı'nda kalırken bir kadınla tanıştınız ve adı... Helen? Hannah?" Kadın kaşlarını çattı. "Hayır, Hope'tu... değil mi?"

Yer Tru'nun ayaklarının altından kaymaya başladı ve masanın etrafı bulanıklaştı. "Evet," dedi Tru sonunda kekeleyerek. "ama beni çok fena gafil avladınız."

"Belki de otursanız iyi olur," dedi Sharon. "Can Yoldaşı'nda size anlatmam gereken bir mektup vardı."

Tru anlatmayı bitirdiğinde evin dört bir yanına çöreklenen karanlığın içindeki tek ışık kaynağı ateşti. Mutfaktaki radyodan belli belirsiz müzik sesleri geliyordu. Hope'un gözleri ateş ışığında parıldıyordu.

"İki gün sonra burada, Kuzey Carolina'daydım," dedi Tru. "Mektuptaki detayları –özellikle de en kritik olanını, yani senin hangi gün, hatta hangi ay burada olacağını– hatırlamıyorlardı; adım ve kişisel geçmişim ancak kaba hatları hatırlamalarına yetmişti."

"Kuzey Carolina'ya gelir gelmez neden beni aramaya başlamadın?"

Tru bir an sessiz kaldı. "Birlikte geçirdiğimiz hafta boyunca bana Josh'un soyadını hiç söylemediğinin farkında mısın?"

"Tabii ki söyledim," dedi Hope. "Söylemiş olmalıyım."

"Hayır," dedi Tru, mahzun bir gülümsemeyle. "Söylemedin. Ben de sormadım. Aynı şekilde, ablalarının soyadlarını da bilmiyordum. Afrika'ya geri döndüğümde bunun farkında bile değildim ama zaten o zamanlar hiçbir önemi yoktu. Ve yirmi dört yıl sonra, soyadlar olmadan, bir arpa boyu yol alamadım. Senin kızlık soyadın aklımda kalmıştı ama Anderson'ın sadece Kuzey Carolina'da bile çok yaygın bir soyadı olduğunu öğrenmem fazla zaman almadı. Kaldı ki, o sırada nerede yaşadığını, hatta Kuzey Carolina'da olup olmadığını bile bilmiyordum. Josh'un bir ortopedi cerrahı olduğunu hatırlayınca Greensboro'ya kadar bütün ortopedi ofislerini ve hastaneleri arayıp Josh adında bir doktorları olup olmadığını sormak zorunda kaldım ama buradan da bir şey çıkmadı."

Hope açık kalan ağzını kapattı. "Öyleyse yıllar önce beni nasıl bulacaktın? O uçağa binmene ramak kalmışken?"

"O zaman bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Bir özel dedektif tutardım herhalde. Zaten seni bu yılsonuna kadar bulamasaydım aynen böyle yapmayı planlıyordum. Fakat..." Tru geniş geniş gülümsedi. "Geleceğini biliyordum. Seni Can Yoldaşı'nda bulacağımı biliyordum, çünkü orada olacağını söylemiştin. Eylül ayı boyunca her gün, *bugün büyük gün*, diye düşünerek uyandım."

"Ve her gün yeni bir hayal kırıklığı oldu."

"Evet," dedi Tru. "Ama bir sonraki günün 'büyük gün' olma ihtimalini de artırdı."

"Peki ya Haziran'da veya Ağustos'ta gelmeye karar verseydim? Hiç beni kaçırdığından endişe ettiğin olmadı mı?"

"Pek olmadı," dedi Tru. "Tatilciler yüzünden benimle yazın buluşmak isteyeceğini sanmıyordum. Posta kutusunu ziyaret ettiğimiz gün gibi bir gün seçeceğini tahmin

ediyordum, biraz yalnız kalabilelim diye. Sonbahar ve kış daha yüksek ihtimal gibi görünüyordu.”

Hope kederle gülümsedi. “Beni hep tanıdın, değil mi?”

Tru, cevap olarak, Hope’un elini dudaklarına götürüp öptü. “İkimize inandım.”

Hope yine kızardığını hissetti. “Mektubu okumak ister misin?”

“Hâlâ sende mi?”

“Bir kopyası var,” dedi Hope. “Masadaki kutunun içinde.”

Hope ayağa kalkmaya hazırlanırken Tru elini kaldırıp onu durdurdu. Kendisi kalktı, oymalı kutuyu mutfaktan getirdi ve tam sehpa koyacakken Hope başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Buraya, kanepeye koy. İkimizin arasına.”

“Ağırmış,” diye gözlemledi Tru, yerine geçerken.

“Zimbabve’den,” dedi Hope. “Aç. Mektup en altta.”

Tru kapağı kaldırdı. En üstte düğün davetiyesini gördü ve sorgulayan bakışlarla bir kenara koydu; onun altında, resimlerle birlikte, Hope’a yazdığı mektup vardı. En altta, düz ve yazısız bir zarf duruyordu.

“Hepsini saklamışsın,” diye mırıldandı, neredeyse inanamayarak.

“Elbette,” diye yanıtladı Hope.

“Neden?”

“Bilmiyor musun?” Hope onun koluna nazikçe dokundu. “Josh’la evliyken bile hâlâ sana âşıktım. Evlilik yemini ederken bunu biliyordum. Sana karşı hislerim tutkuluysa ama aynı zamanda... huzurluydu da. Çünkü birlikte geçirdiğimiz hafta boyunca kendimi böyle hissetmişim. Huzurlu. Seninle birlikte olmak, yuvaya dönmek gibiydi.”

Tru boğazındaki düğümü açmak için yutkundu. “Benim için de öyleydi.” Mektuba baktı. “Seni kaybetmek,

dünyanın ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissetmek gibiydi.”

“Oku,” dedi Hope, başıyla mektubu işaret ederek. “Uzun değil.”

Tru diğer içeriği kutuya geri koyduktan sonra mektubu zarftan çıkardı. Her satırda Hope’un sesini duyarak, kelimeleri tek tek belleğine yuvarlayarak, yavaşça okudu. Göğsü dile getirilmemiş duygularla şiştikçe şişti. O anda Hope’u öpmek istedi ama yapmadı. “Sana vermek istediğim bir şey var.”

Ayağa kalkıp dış kapının yanındaki sehpaye gitti. Bez torbaya uzanıp eskizlerinin bulunduğu defteri aldı. Kanepeye dönüp defteri Hope’un eline tutuşturdu. Kapağında altın baskı harflerle *Can Yoldaşı* yazıyordu.

Hope bakışlarını Tru’dan kitaba, sonra tekrar Tru’ya çevirirken iyiden iyiye meraklanmıştı. Parmağını harflerin üzerinde gezdirirken Tru yanına oturdu.

“İçindekilere bakmaya korkuyorum,” dedi Hope.

“Korkma,” dedi Tru, Hope nihayet defteri açarken. İlk sayfada Hope’un iskelenin ucunda bir pozu vardı, yani Tru’nun onu hiç görmediği bir yerde. Hope’u her şeyiyle bire bir yansıtan bir çalışmaydı ama geçmişlerinin bir parçası olmadığı için, Tru buna bir tür giriş sayfası gözüyle bakıyordu.

Tru’nun sessiz bakışları altında Hope sayfayı çevirdi ve solda kumsalda yürüyen Tru’yu, sağda ise onu biraz arkadan takip eden kendisini inceledi. Scottie kum tepesine doğru son hız koşarken görülüyordu.

Sonraki sayfalar ilk konuştukları sabahı gösteriyordu; Tru Scottie’yi kucağında tutuyor ve Hope’un endişesi yüzünden okunuyordu. Sonraki iki sayfada yazlığa geri yürürken görülüyorlardı; bunu, arka terasta kahve içtikleri

resimler takip etti. Resimler bir sinema filminin ekran görüntüleri gibi harmanlanmıştı. Hope'un bütün defteri sindire sindire incelemesi uzun zaman aldı. Nihayet bitirdiğinde, Tru onun yanağına bir damla yaş süzöldüğünü fark etti.

"Hepsini birebir yakalamışsın," dedi Hope.

"Evet," dedi Tru. "Yani, denedim diyelim. Bu defter senin."

"Hayır. Bu bir sanat eseri."

"Bu, biziz," dedi Tru.

"Peki, sen hangi ara..."

"Yıllarımı aldı," dedi Tru.

Hope parmaklarını tekrar kapakta gezdirdi. "Ne öğreneceğimi bilemiyorum. Ama bunu bana vermene hayatta izin vermem. Bu bir... Hazine."

"Dilediğim zaman yenisini yapabilirim. Ayrıca, bunu bitirdiğimden beri seni tekrar göreceğim günü hayal ediyordum, ruhumda nasıl yaşadığını sana gösterebilmek için."

Hope defteri hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı tutmaya devam etti. "Kumsalda Josh'un bana evlenme teklif ettiğini söylediğimde bana sarıldığın anı bile eklemişsin..."

Tru, Hope'un kelimeleri bulmasını bekledi.

"O anı o kadar çok düşündüm ki sayısını bile unuttum," diye devam etti Hope, kısık bir sesle. "Birlikte yürürken konuyu açmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Aklım karmakarışık ve deli gibi korkuyordum. İçimde zaten bir boşluk vardı, çünkü zaten birbirimize veda edecektik. Ama bir şekilde, bunun şartlarını kendimiz belirleyelim istemiştik ve Josh'un bunu benden aldığını hissediyordum..."

Tru onun sesindeki yakarışı duyabiliyordu. "O gün seni ne kadar incittiğimi anladığımı sanıyordum, fakat

az önce o anı gösteren resimde sana bakınca, kahroldum. Yüzündeki o ifade, kendini çizme şeklin..."

Sesi titreyince gerisini getiremedi. Tru onun gözlemindeki doğruluk payını kabul ederek yutkundu. Bütün defterdeki en acı verici çalışmalardan biri olan o resmi birden fazla kez elinden bırakmak zorunda kalmıştı.

"Sonra sen ne yaptın, biliyor musun? Karşı çıkmadın, kızmadın, yalvarmadın. Bunun yerine, ilk tepkin bana sarılmak oldu. Beni teselli etmek için, hem de tam tersi olması gerekirken. Bunu hak etmesem de sen ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyordun." Hope kendini koy vermemek için savaştı. "Josh'la evliyen kaçırıldığımı hissettiğim fırsat işte bu: Her şey kötüye gittiğinde beni teselli edecek birine sahip olmak. Ve bugün, posta kutusunda, ben şaşkınlıktan ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemezken, beni yine kollarına aldın. Çünkü uçurumdan düşüyormuş gibi hissettiğimi ve beni yakalamana ihtiyaç duyduğumu biliyordun." Başını ke-derle iki yana salladı. "Josh bana bir kez olsun bu şekilde sarıldı mı, bilmiyorum –saf empatiyle. Bu bana o gün arabama atlayıp giderken neleri kaçırıldığımı bir kez daha hatırlattı."

O ana kadar hiç kımıldamadan onu izleyen Tru, sonunda kutuyu alıp sehpaye koydu. Kendi yarattığı eskiz defterine uzandı, Hope'un pençelerinden kurtarıp kutunun yanına bıraktı ve kolunu Hope'a doladı. Hope, Tru'ya yaslandı. Tru onun saçını usulca öptü, tıpkı uzun zaman önce yaptığı gibi.

"Artık buradayım," diye fısıldadı. "Birbirimize âşık olduk ama zamanlama doğru değildi. Ve dünyadaki hiçbir aşk zamanlamayı değiştiremez."

"Biliyorum," dedi Hope, "ama bence birlikte iyi olduk. Birbirimizi mutlu ederdik..." Hope, Tru'nun bakışları altında gözlerini kapattı, ardından usulca geri açtı ve

perişan bir sesle, “Ve artık çok geç,” diye ekledi.

Tru parmağının ucuyla Hope’un çenesini nazikçe kaldırdı. Hope’un yüzüne, gördüğü bütün kadınlardan güzel olan kadının yüzüne yaklaştı. Dudakları birleşti. Hope’un dudakları sıcak ve istekliydi.

“Sana sarılmak için asla geç değil,” diye mırıldandı Tru.

Kanepeden kalkıp elini ona uzattı. Ay yükselmmişti ve ateşin kor renkli parlamalarıyla rekabet etmek için pence-relerden içeri gümüş renkli bir ışık hüzmeleri gönderiyordu. Hope usulca kalkarken Tru tuttuğu eli dudaklarına götürdü. Hope’u kendine çekip sarıldığında onun kollarının boynuna dolandığını hissetti. Hope başını Tru’nun omzuna yasladı ve Tru, onun nefeslerini kendi köprücük kenarında hissederken, başından beri bunu istediğini düşündü. Başından beri onu istemişti. Hope’la ilk tanıştığı anda aradığı kadını bulduğunu anlamıştı ve o andan itibaren hayatında başka bir kadının olmayacağını biliyordu.

Tru verandadan rüzgâr çanlarının uzak çınlamalarını duydu. Hope’un bedeni, davetkâr ve sıcak, etinin altında kıvranınca, kendini içinde yükselen hislere bıraktı. Hope’un dudakları kendi dudaklarının altında aralandı; dili kendi dilini sıvazladı. Sıcak ve nemliydi; ve bıraktığı his –zamana meydan okuyan o ilkel his– bunca zaman sonra bile değişmemişti. Tru’nun elleri Hope’un sırtında gezinerek saçlarına çıktı, sonra tekrar sırtına indi. Yalnız gecelerde bu anı tekrar tekrar yaşayarak o kadar uzun bir süre beklemişti ki. Öpüşme bittiğinde, Hope yüzünü onun göğsüne dayadı ve bedeni sarsılmaya başladı.

Tru onun burnunu çektiğini duydu ve ağladığını fark edince birden telaşlandı. Geri çekildiğinde Hope bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Bunun yerine, yüzünü Tru’nun göğsüne gömmeye devam etti.

“Neyin var?” diye sordu Tru.

“Üzgünüm,” dedi Hope. “Çok ama çok üzgünüm. Keşke seni hiç terk etmeseydim. Keşke seni daha önce bulmuş olsaydım, keşke sen o uçağa binmiş olsaydın...”

Sesinde farklı bir şey, Tru’nun hiç beklemediği bir korku vardı. “Şimdi buradayım,” dedi Tru, “ve hiçbir yere gitmiyorum.”

“Çok geç,” dedi Hope. Sesi çatladı. “Üzgünüm ama artık çok geç. Bunu sana yapamam.”

“Sorun değil,” dedi Tru, içinde yükselen paniğin ayak seslerini hissederek. Neyin yanlış olduğunu bilmiyordu; onu üzecek ne yaptığını bilmiyordu. “Beni bırakmanın nedenini anlıyorum. Ve harika iki çocuğun var... Hope, sorun değil. Yaptığın seçimi anlıyorum.”

“Ondan değil.” Hope başını iki yana sallarken kelimelerinde derin bir bitkinlik yüklüydü. “Ama hâlâ çok geç.”

“Neden bahsediyorsun?” diye bağırdı Tru. Hope’un kollarını tutup kendini geri çekti. “Ne anlatmaya çalışıyorsun? Lütfen konuş benimle, Hope.” Çaresizlik içinde Hope’un yüzüne bakmaya çalıştı.

“Korkuyorum... ve çocuklarıma ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yok...”

“Korkacak bir şey yok. Anlayacaklarından eminim.”

“Ama anlamayacaklar,” dedi Hope. “Benim için ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum.”

Tru baştan ayağa ürperdi. Kendini derin bir nefes almaya zorladı. “Anlamıyorum.”

Hope, nefesini kesen hıçkırıklar yüzünden Tru’ya tutunup destek alarak, daha şiddetli ağlamaya başladı. “Ölüyorum,” dedi sonunda. “Babam gibi ALS oldum ve ölüyorum.”

Bu sözler üzerine, Tru’nun beyni boşaldı; tek düşünebildiği, ateşin yarattığı gölgelerin adeta canlı gibi görün-

meleriydi. Hope'un sözleri bu boşluğun içinde oradan oraya sekiyordu: *Babam gibi ALS oldum ve ölüyorum.*

Tru güç toplamaya çalışarak gözlerini kapadı ama bedeni gitgide zayıflıyordu. Hope ona daha sıkı sarılarak, "Ah, Tru..." diye mırıldandı. "Çok üzgünüm... Hepsi benim suçum..."

Tru gözlerinin arkasında bir baskı hissederken onun sesini tekrar duydu.

Ölüyorum... Hope babasının son zamanlarının ne kadar yürek parçalayıcı olduğundan bahsetmişti; son aylarında Hope'un tek başına yatağa taşıyabileceği kadar zayıfladığından. ALS'nin son nefesini bedeninden çekip alana kadar durmayan, acımasız bir hastalık olduğundan. Hope Tru'ya sarılıp sarsıla sarsıla hıçkırıklara boğulurken, Tru ne diyeceğini bilemez haldeydi ve elinden gelen tek şey ayakta kalmaktı.

Pencerelerin ötesindeki dünya karanlıktı. Gece soğuktu, fakat Tru kendini geceden de soğuk hissediyordu. Bir ömür boyu Hope'u beklemiş ve onu bulmuştu ama daha doyamadan tekrar ellerinden kayıp gidecekti. Kafası allak bullak olmuştu, içi parçalanıyordu, derken birdenbire, Hope Can Yoldaşı'na gitmeyi ilk teklif ettiğinde, Hope'un notuna cevap olarak yazdığı son satır aklına geldi.

Senin bana rehberlik yapman da hoş bir sürpriz olacak.

Neden durduk yere bu kelimeleri hatırladığını ya da bunlardan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu, dahası, bir anlamı varmış gibi de görünmüyorlardı. Hope onun hayaliydi, en çok istediği şeydi ve az önce ölmekte olduğunu söylemişti. Birbirlerine sıkı sıkı tutunup sessiz evin kozasında yitip giden seslerle gözyaşı dökerlerken, Tru kendini paramparça olmanın kıyısında hissediyordu.

Günden Güne

“İlk tanılama testinden önce bile hastalığa yakalandığımı biliyordum,” dedi Hope.

Ağlamayı bırakması biraz zaman almıştı ve sonunda gözyaşları dindiğinde, Tru kendi yüzündeki yaşları da silmiş, ardından mutfığa gidip çay demlemiş ve kanepede oturan Hope’a taze bir kupa çay getirmişti. Hope battaniyenin altındaki dizlerini yukarı çekti.

Kupayı iki eliyle tutarak, “Babamın hastalığının başlarda neye benzediğini söylediğini hatırlıyordum,” diye devam etti. “Genel bir halsizlik hali, soğuk algınlığı gibi, elbette hiç iyileşmemesi dışında. Teşhisi doktoruma öneren bendim ama onun şüpheleri vardı. Çünkü ALS genetik değil. Her on vakadan birinde aile geçmişi var. Ama testlere girip de sonuçlar bir türlü gelmek bilmeyince, anladım.”

“Sonucu ne zaman öğrendin?”

“Geçen yılın Temmuz ayında. Yani neredeyse bir buçuk yıl oldu. Emekli olalı altı ay olmuştu ve yeni bir hayata başlamak için sabırsızlanıyordum.” Ardından, bir sonraki soruyu tahmin ederek, “Babam yedi yıldan biraz daha az

yaşadı,” diye ekledi. “Ve sanırım ondan daha iyi gidiyorum, en azından şimdilik. Demek istediğim, hastalık babamdakinden daha yavaş ilerliyor gibi ama yine de ilk öğrendiğim zamana göre kötüye gittiğimi hissediyorum. Bu sabah Can Yoldaşı’na ulaşmak için akla kararı seçtim.”

“Bunu bilerek yaşamamanın neye benzediğini hayal bile edemiyorum, Hope.”

“Berbat,” diye kabul etti Hope. “Ve henüz çocuklara söylemenin bir yolunu bulamadım. Babam öldüğünde o kadar küçüktüler ki onu doğru dürüst hatırlamıyorlar. Dolayısıyla aileye verdiği sıkıntıları da hatırlamıyorlar. Sonunda onlara söylediğimde, aynı şekilde tepki vereceklerini biliyorum. Dehşete düşecekler ve tepemden ayrılmayacaklar, oysa benim için kendi hayatlarını askıya almalarını istemiyorum. Ben babamın hastalığını öğrendiğimde otuz altı yaşındaydım ama onlar hayata yeni başladılar. Bunu istemiyorum –kendi hayatlarını yaşamalarını istiyorum. Elbette durumu öğrendikleri anda bu imkânsız olacak. Babamın hastalığında ayakta kalabilmemin tek nedeni çocukların küçük olması ve anne ilgisine ihtiyaç duymalarıydı. Başka seçeneğim yoktu. Ama babamla neler yaşadığımı sana anlattım... ölmesini seyretmenin ne kadar zor olduğunu.”

“Anlattın.” Tru başını öne arkaya salladı.

“Geçen yıl posta kutusuna o mektubu koymamın nedenlerinden biri de buydu. Çünkü...”

Kelimeler dudaklarında sönünce, Tru onun elini tuttu. “Çünkü?..”

“Çünkü ikimiz için çok geç olsa bile, senden af dilemek için geç olmayabilirdi ve bunu yapmaya ihtiyacım vardı. Çünkü yolda dikildiğini görmüş ve yoluma devam etmiştim. Bununla yaşamak zorunda kalmıştım. Aslında bu bile yeter-

li bir cezaydı, ama... bir yanımlı beni affetmeni de istiyordu.”

“Zaten affedilmediğin bir an bile yoktu,” dedi Tru, boş-taki eliyle, yaralı bir kuşu tutar gibi, Hope’un elini tutarak. “Mektubumda yazdığım gibi –seninle tanışmak öyle bir şeydi ki, eğer bir şansım olsaydı, sona ereceğini bile bile binlerce kez yaşırdım. Yaptığın seçimden dolayı sana asla kızmadım.”

“Ama seni incittim.”

Tru ona sokuldu ve elini yanağına koydu.

“Keder her zaman sevgi için ödediğimiz bir bedeldir,” dedi. “Bunu hem annemden, hem de Andrew uzaklara gittiğinde öğrendim. İşin doğasında var.”

Hope bir süre sessizce bunu düşündü. Sonra başını kaldırıp Tru’ya baktı. “En kötü tarafı ne biliyor musun?” dedi kısık bir sesle. “Ölmekte olduğunu bilmenin?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Hayallerin de ölmeye başlıyor. Teşhisi öğrendiğimde aklımdan ilk geçen şeylerden biri, bunun muhtemelen bir büyükanne olamayacağım anlamına geldiği-ydi. Minik torunlarımı sallayarak uyutmak, piknik masasında onlarla birlikte numaralı resimler boyamak, ya da onları yıkmak. Henüz olmamış ve hiç olamayacak bu küçük şeyler, en çok özlediğim şeylermiş gibi geldi. Çok saçma olduğunu biliyorum ama elimde değil.”

Tru bir süre Hope’un söylediklerini düşündü. “Hastanede yatarken ben de böyle hissettim,” diye karşılık verdi sonunda. “Avrupa’da yürüyüşlere çıkmayı ya da yağlıboya ya başlamayı hayal ediyordum ve bunları yapamayabileceğimi fark ettiğimde büyük bir depresyona girdim. Ama işin çılgın tarafı, iyileştiğim anda yürüme ve yağlıboya artık ilgimi çekmez oldu. Sanırım sahip olamayacağımızı istemek doğamızda var.”

“Haklı olduğunu biliyorum ama yine de... büyükanne olmayı gerçekten dört gözle bekliyordum.” Küçük bir kahkaha attı. “Jacob ve Rachel’in evleneceklerini varsayarak, elbette. Ki bunun yakın bir zamanda olacağını hiç sanmıyorum. Bağımsızlıklarından keyif alıyor gibiler.”

Tru gülümsedi. “Bu sabah oraya yürürken zorlandığınızı söyledin ama dönerken gayet iyi görünüyordun.”

“Kendimi iyi hissettim,” diye kabul etti Hope. “Bazen öyle oluyor. Aslında fiziksel olarak çoğu zaman kendimi iyi hissediyorum, aşırıya kaçmadığım sürece. Son zamanlarda fazla bir değişiklik olduğunu sanmıyorum. Hastalığımı kabullendiğime inanmak istiyorum. Bu işime geliyor, çünkü benim için neyin önemli neyin önemsiz olduğuna karar vermemi kolaylaştırıyor. Zamanımı nasıl geçirmek istediğimi ve nelerden uzak durmayı tercih ettiğimi biliyorum. Ama yine de korktuğum ve hüznlendiğim zamanlar da oluyor. Özellikle de çocuklarım için.”

“Senin yerinde olsam ben de korkardım. Hastanede yatarken, Andrew’un korku dolu yüz ifadesiyle yanımda oturması içimi parçalıyordu.”

“Bu yüzden şimdiye kadar sır olarak sakladım,” dedi Hope. “Ablalarım bile bilmiyor. Ya da arkadaşlarım.”

Tru eğilip alnını Hope’un alnına dayadı. “Benimle paylaştığın için onur duydum,” diye fısıldadı.

“Sana daha önce söylemeyi düşündüm,” diye itiraf etti Hope. “Sen kazayı anlattıktan sonra. Ama öyle harika vakit geçiriyordum ki bitmesini istemedim.”

“Hâlâ bitmedi,” dedi Tru. “Burada seninle birlikte olmayı diğer her şeye tercih ederim. Ve bana az önce söylediğin şeye rağmen, hayatımın en güzel günlerinden birini geçiriyorum.”

“Sen çok tatlı bir adamsın, Tru.” Hope’un yüzünde hü-

znl bir tebessüm belirdi. "Hep yleydin."

Başını hafifçe yana eğip Tru'nun dudaklarına kk bir öpücük kondururken, kirli sakallar bir *deja v* hissini tetikledi. "İki kadehlik şarap limitini doldurduğunu biliyorum ama ben bir kadeh daha alacağım. Bana eşlik etmek ister misin? Buzdolabında başka bir şişe var."

"Ben getiririm," dedi Tru.

O mutfaktayken, Hope sırrını sonunda açık ettiğine inanamayarak yüzünü ovuşturdu. Bunu Tru'ya söylemekten nefret etmişti ama kelimeler bir kez ağzından çıkarsa, bunları tekrar söyleyebileceğini biliyordu. Jacob'a, Rachel'e ve ablalarına. Arkadaşlarına. Hatta Josh'a. Ama hiçbiri, bir an için bile olsa korkularını dindirmeyi başaran Tru gibi tepki vermeyecekti.

Tru mutfaktan iki kadehle döndü ve birini Hope'a verdi. Yerine oturur oturmaz kolunu kaldırıncı Hope ona sokuldu. Bir süre ateşi seyrederek sessizce oturdular. Hope'un zihni gün boyu yaşananları başa sardı: Tru'nun dönüşü, resim defteri, ona sırrını aması. Hepsini birden kaldırmak neredeyse imkânsızdı.

"O uçağa binmeliydim," dedi Tru sessizliğin içine. "Seni bulmak için daha fazla çaba gstermeliydim."

"Ona bakarsan, ben de daha fazla çaba gsterebilirdim," dedi Hope. "Ama bunca yıldır beni düşündüğünü bilmek her şeye değer."

"Benim için de. Bugün... tam hayal ettiğim gibiydi."

"Ama ben lyorum."

"Bence gayet yaşıyorsun," dedi Tru şaşırtıcı bir kesinlikle. "Ve günden güne hepimizin yapabileceği tek şey bu. Benim de bundan bir yıl sonra ya da bir ay sonra hayatta olacağımın garantisi yok. Hatta yarın bile."

Hope başını onun koluna yasladı. "Herkes böyle syl-

yor ve bunda bir gerçeklik payı olduğunu biliyorum. Ama daha önünde uzun bir zamanın olabileceğini bilmek farklı. Babamı örnek alacak olursam, beş, bilemedin beş buçuk yılım var. Üstelik son yıl hiç iyi olmuyor.”

“Dört buçuk yıl sonra yetmiş yaşımda olacağım.”

“Yani?”

“Bilmiyorum. Her şey olabilir ve asıl mesele de bu. Bildiğim tek şey, son yirmi dört yılımı seni hayal ederek geçirdiğim. Elini tutmaya, seninle konuşmaya, seni dinlemeye, birlikte yemek yapmaya ve geceleri senin yanına yatmaya can atarak. Senin yaşadıklarını yaşayamadım. Yalnızdım ve mektubunu öğrendiğimde aslında seni beklediğim için yalnız olduğumu anladım. Seni seviyorum Hope.”

“Ben de seni seviyorum.”

“O zaman gel daha fazla zaman kaybetmeyelim. Sonunda bizim zamanımız geldi. Senin için ve benim için. Gelecekte bizi ne bekliyor olursa olsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

Tru onun boynunu nazıkçe öptü ve Hope, çok uzun zaman önce olduğu gibi, içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Tru onun saçının tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, “Benimle evlen,” diye fısıldadı. “Ya da evlenme ama birlikte olalım. Kuzey Carolina’ya taşınırım veya nerede istersen orada yaşayabiliriz. Seyahat edebiliriz ama mecbur değiliz. Birlikte yemek yapabiliriz ya da her öğünü dışarıda yiyebiliriz. Benim için fark etmez. Ben sadece sana sarılmak, senin veya benim aldığım her nefeste seni sevmek istiyorum. Ne kadar sürerse sürsün umrumda değil ve ne kadar hasta olacağın umrumda değil. Sadece seni istiyorum. Benim için bunu yapar mısınız?”

Hope, neye uğradığını şaşırmış bir halde, ona baktı; ama sonunda gülümsedi.

“Sen ciddi misin?”

“Ne istersen yaparım,” dedi Tru. “Yeter ki birlikte yapalım.”

Hope tek kelime etmeden Tru’nun elini tuttu. Kanepe-den kalkıp onu yatak odasına götürdü ve o gece birbirlerini yeniden keşfederlerken, bedenleri başka bir zamanın, tanıdık ama bir o kadar sevgi dolu, imkânsızca yeni görünen bir zamanın anısında yitip gitti. Bitirdiklerinde, Tru’nun yanında uzandı ve onun gözlerinde gördüğü aynı derin tatminle yüzünü seyretti. Bütün ömrü boyunca bu bakışı özlemişti.

“Bunu çok isterim,” diye fısıldadı sonunda.

“Neyi?” diye sordu Tru.

Hope ona sokulup önce burnunu, sonra dudaklarını öptü. “Seninle evlenmeyi,” diye fısıldadı.

Sonsöz

***T**ru ve Hope'un hikâyesinin sonu beni biraz uğraştırdı. Hope'un ALS ile umutsuz mücadelesini veya Tru'nun onu son günlerinde rahat ettirmek için başvurduğu sayısız yolu kayıtlara geçmek istemedim. Bununla birlikte, Hope ve Tru'nun Carolina Plajı'nda geçirdiği haftayı, Hope'un çocuklarıyla konuşmasını, ertesi Şubat'ta evlenmelerini ve balayında çıktıkları safari turunu anlatan bir ek yazdım. Bölümü, diğer insanlar hikâyelerini paylaşabilsin diye her defasında bir ipli zarf bırakmak için Can Yoldaşı'na yaptıkları yıllık yürüyüşleri tarif ederek bitirdim. Ama sonunda, yazdığım bu sayfaları çıkarttım –çünkü ikisiyle yaptığım konuşmalarda basit bir hikâye paylaşmak istedikleri açıktı: Âşık oldular, yıllarca ayrı kaldılar ama kısmen Can Yoldaşı'yla ilgili bir sihrin etkisiyle tekrar kavuşmanın bir yolunu buldular. Hikâyelerinin, neredeyse masalımsı olan bu niteliğinden sapmasını istemedim.*

Yine de, hikâyeleri bana bitmiş gibi gelmedi. İçimdeki yazar, Hope'a yeniden kavuşmadan önce Tru'nun yaşamıyla ilgili bir boşluk olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bu

nedenle, kitabın yayınlanmasından hemen önceki aylarda, yeni bir Zimbabwe seyahati için Tru'yu arayıp onayını aldım. Tru ve Hope'un aşk hikâyesinde çok küçük, neredeyse hiçbir iz bırakmayan bir rol oynayan Romy ile tanışmak istiyordum.

Romy emekli olduktan sonra Zimbabwe'nin kuzeyindeki Chegutu Bölgesi'nde küçük bir köye çekilmişti ve oraya yaptığım yolculuk başlı başına bir hikâye oldu. Ülkenin o bölgesinde silahlar eksik olmadığından kaçırılmaktan endişe ettim ama tuttuğum şoför bölgeyi kontrol eden ve güvenli geçişimi sağlayan kabilelerle yakından bağlantılı çıktı. Bunu not düşmemin tek sebebi, her şeye rağmen dünyadaki en çekici yerlerden biri olarak gördüğüm bir ülkenin şu anda içinde bulunduğu kanunsuzluğu hatırlatmak içindir.

Romy zayıf, gri saçlıydı ve diğer köylülerin çoğundan daha koyu bir tene sahipti. Ön dişlerinden biri yoktu ama –tıpkı Tru gibi– hâlâ şaşırtıcı bir çeviklikle hareket ediyordu. Beton briketlerden ve eski bir kamyonet kasasından çatma bir bankta oturup konuştuk. Kendimi tanıttıktan sonra, ona yazdığım kitaptan bahsettim ve arkadaşı Tru Walls hakkında daha fazla bilgi toplamayı umduğumu söyledim.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. “Demek o kadını buldu, ha?”

“Bence birbirlerini buldular.”

Romy öne eğilip yerden bir çubuk aldı.

“Zimbabwe'ye kaç kez geldin?”

“Bu ikinci seyahatim.”

“Fillerin devirdiği ağaçlara ne olur, biliyor musun? Neden etrafta yere devrilmiş ağaç görmezsin?”

Merak içinde, başımı iki yana salladım.

"Termitler," dedi. "Her şeyi kemirirler, geride hiçbir şey kalmayana dek. Bu vahşi doğa için iyi bir şey olsa da ağaçtan yapılmış her şey için kötüdür. Bu yüzden beton briketlerden ve metalden yapılmış bir bankta oturuyoruz. Çünkü termitler sadece kemirirler, kemirirler ve asla durmazlar."

"Neyi anlatmaya çalıştığından emin değilim."

Romy dirseklerini kemikli dizlerinin üzerine dayadı ve çubuğu hâlâ elinde tutarak bana doğru eğildi. "Tru, Amerika'dan döndükten sonra aynen bu durumdaydı... bir şeyler içini kemiriyormuş gibi. Kendi başına olmaktan hep hoşlanırdı ama artık... hepten yapayalnızdı. Odasında kalıp resim yapıyor ama artık resimlerini bana göstermiyordu. Uzun bir süre, her Eylül'de tekrar kedere boğulduğunu fark ettiysem de, sorunun ne olduğunu anlamadım."

Romy çubuğu ikiye kırdı ve parçalarını yere bıraktı.

"Derken, bir Eylül gecesinde -Amerika'dan döndükten beş veya altı sene sonra- onu dışarıda otururken gördüm. İçki içiyordu. Ben de bir sigara yakmıştım ve yanına gittim. Bana döndü ve yüzü... onu daha önce hiç böyle görmemiştim. 'Nasılsun?' diye sordum. Ama bir şey demedi. Gitmemi de istemedi, bu yüzden yanına oturdum. Bir süre sonra bana bir içki verdi. Her zaman iyi viskisi olurdu. Ailesi zengindi, biliyorsun."

Başımınla onayladım.

"Bir süre sonra, bana şimdiye kadar yaptığım en zor şeyin ne olduğunu sordu. Bilmediğimi söyledim; hayatta zor şeyden bol ne var. Bunu öğrenip ne yapacaktı? Bana, kendisinin yapmak zorunda olduğu en zor şeyi bildiğini ve hiçbir şeyin bundan daha zor olamayacağını söyledi."

Romy hırıltılı bir nefes verdikten sonra devam etti. "Sorun kullandığı kelimeler değil... bunu nasıl söylediği. Çok fazla keder, çok fazla acı vardı, sanki o termitler ru-

hunu kemiriyormuş gibi. Sonra, bana Amerika'ya yaptığı seyahati anlattı... ve o kadını. Hope'u."

Romy yüzünü bana döndü.

"Benim de hayatımda sevdiğim birkaç kadın oldu," dedi sırtarak. Sonra sırtması kayboldu. "Onunla konuşurken, kimseyi böyle sevemeyeceğimi anladım. Ve bana, nasıl veda ettiğini anlattı..." Romy bakışlarını yere dikti. "Ağladı, darmadağın olmuş insanlar gibi ağladı. Ve onun yürek acısını kendi içimde hissettim." Başını iki yana salladı. "O gecedен sonra ne zaman onu görsem, hâlâ acı çektiğini, sadece belli etmediğini düşündüm."

Romy sessizleşti ve bir süre köyün üzerine çöken alacakaranlığı seyrederek sessizce oturduk. Sonra, "Bu konuyu bir daha hiç açmadı," diye devam etti. "Sonra ben emekli oldum ve Tru'yu uzun süre hiç görmedim, derken o büyük kaza oldu. Hastaneye onu görmeye gittim. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedim.

"Berbat görünüyordu, çok berbat. Ama doktorlara kalsa öncekinden çok daha iyi durumdaydı! Çoğu zaman kelimeleri birbirine karıştırıyordu, bu yüzden daha çok ben konuştum. Onu neşelendirmeye, espriler yapmaya çalıştım, sonra da, şaka olsun diye, öldüğünde İsa'yı ya da Tanrı'yı görüp görmediğini sordum. Kalbimi neredeyse paramparça eden, üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Hayır,' dedi, 'Hope'u gördüm.'"

Zimbabve'den döndüğümde, arabama atlayıp Tru ve Hope'un şimdi yaşadıkları plaja gittim. Araştırma yap-

mak ve kitabı yazmak neredeyse bir buçuk yılını almıştı ve onları daha fazla rahatsız etmek istemiyordum. Gelgelelim, kendimi deniz kenarında, onların yazlığının önünden geçerek yürürken buldum. İkisini de göremedim.

İkinci vaktiydi. Plajda yürümeye devam ederek sonunda iskeleye ulaştım ve ucuna kadar gittim. Balık avlayan bir grup insan olmasına rağmen köşede boş bir yer buldum. Esintiyi saçlarımda hissederek okyanusu seyrederken, onların hikâyesini yazmanın beni değiştirdiğini biliyordum.

Onları aylardır görmemiş ve özlemiştim. Kendi kendime, olmaları gerektiği gibi, yani birlikte olduklarını söyleyerek kendimi teselli ettim. Dönüş yolunda, yazıklarının önünden ikinci kez geçerken, gözlerim otomatik olarak o tarafa yöneldi. Hâlâ ortalıkta görünmüyorlardı.

O sırada geç olmuştı; gökyüzü henüz menekşelerin, mavilerin ve grilerin bir karışımı olsa da ufuktaki ay, sanki bütün gün okyanus tabanında saklanmış gibi, denizin üzerinde belirivermişti.

Alacakaranlık derinleşmeye başladığında kendimi tekrar sahili tararken buldum. Uzakta evlerini görebiliyordum ve plaj büyük ölçüde boşalmış olsa da, Tru ve Hope'un akşamın tadını çıkarmak için dışarı çıktıklarını gördüm. Onları görünce heyecandan kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve bir kez daha ayrı geçirdikleri yılları düşündüm. Geleceklerini, kaçıracakları yürüyüşleri ve hiç atlamayacakları maceraları düşündüm. Fedakârlıkları ve mucizeleri düşündüm. Ayrıca, başından beri birbirlerine karşı hissettikleri sevgiyi düşündüm –gündüz gökyüzündeki yıldızlar gibi, görünmeyen ama her zaman var olan o sevgiyi.

Tru'yla ilk tanıştığımda inşa etmekte olduğu rampanın dibindeydiler. Hope tekerlekli sandalyesindeydi ve ba-

caklarının üzerine bir battaniye almıştı. Tru elini nazikçe onun omzuna koymuş, yanında duruyordu. Bu basit pozdaki ömürlük aşk karşısında boğazım düğümlendi. Onlara bakmaya devam ederken, Tru varlığını hissetmiş gibi benden tarafa döndü.

Beni selamlamak için el salladı. Ona el sallayarak karşılık verirken bunun bir tür veda olduğunu biliyordum. Onları arkadaşım gibi görmeme rağmen bir daha konuşacağımızı sanmıyordum.

Artık zaman onlarındı, sonunda. '

Gazarın Notu

Sevgili okur,

Romanlarım genellikle belli başlı normlara (çoğunlukla Kuzey Carolina'da geçmesi, bir aşk hikâyesini konu alması, vb.) uysa da, her kitapta temaları, karakterleri ve araçları ilginç şekillerde değiştirmeye çalışıyorum. “Kendini dâhil etme” başından beri en sevdiğim edebi araçlardan biri olmuştur: Burada yazar kurgusal bir romanda şahsen boy gösterir –bazen *Slaughterhouse Five*'teki Vonnegut gibi *üstü hafif* kapalı bir otobiyografik anlatıcı olarak, bazen de *The Dark Tower: Volume VI*'teki, sahip olduğu kurgusal günlükte hikâyede önemli bir rol oynayan (ve kitapta 1997 yılında öldüğünden bahsedilen) Stephen King isimli karakter gibi tamamen kurgunun içine girerek. Favori romancılarımdan biri olan Herman Wouk doksan yedi yaşında yazdığı *The Lawgiver* adlı romanında, kendisini, gerçek hayattaki karısının kuruntularından yola çıkarak zorlu bir Hollywood filmi yapma mücadelesine giren kurgusal bir karakter olarak gösterdi. Yazarı da içine alan bu katmanlı “hikâye içinde hikâye” aracı –ki kendilerini sinsice tab-

lolarına soka Rönesans ressamalarının romancılara has versiyonudur  her zaman ilgimi çekmiştir. Umarım kendi sesimle yazdığım kitap sonlarının, klasik aşk hikâyesi tutkunlarının uzun zamandır reddettikleri bu araca farklı bir boyut kattığı konusunda bana katılırsınız.

Tru ve Hope'un aşk hikâyesini "keşfetme" şeklim tamamen kurgusal olsa da, romanın ilham ve ortamı doğrudan kendi deneyimlerime dayanıyor. Afrika'ya ilk kez 2010'da gittim ve o yolculukta ziyaret etme şansını yakaladığım ülkelere  muhteşem manzaralarına, türlü türlü büyüleyici kültürlerine, çalkantılı siyasi geçmişlerine ve yaşadığım tuhaf zamansızlık hissine  delicesine tutuldum. O tarihten sonra Afrika'ya birkaç kez daha geri döndüm ve her defasında farklı bir bölgesini keşfederek, hızla yok olan doğal ortamını doya doya gezdim. Bana Kuzey Carolina'nın küçük bir kasabasındaki ağırbaşlı yaşantının çok uzağındaki bir dünyanın kapılarını açan bu ziyaretler, kelimenin tam anlamıyla hayatımı değiştirdi. Bu seyahatlerde tanıştığım düzinelerce safari rehberi, zengin bilgileri ve büyüleyici hayat hik yeleriyle yaratıcı değirmenime hammadde taşıdı ve sonunda, kaderi Afrika'daki hayatıyla i  i  geçen bir karaktere ilham verdi.

Carolina Plajı'nın da kalbimde özel bir yeri var, çünkü kendimi dinleme veya kendime gelme ihtiya ı hissettiğim zamanlarda birçok kez oradaki basit, tazeleyici zevklere sığındım. Özellikle  l  sezonda, hem r zg rl  kumsalı hem de yıl boyunca orada kalan kaygısız sakinleri hayatın stresine karşı birebirdir: Issız sahil şeridinde uzun yürüyüşler, mütevazı lokallerde basit yemekler ve okyanus dalgalarının bitmek tükenmek bilmeyen k kremeleri. Tipik tatil yerlerinden daha sessiz bir alternatif arayan herkese tavsiye ederim.

Ve son olarak, Can Yoldaşı: Tamamıyla gerçek ve Kuzey Carolina'da, Sunset Plajı yakınlarındaki kıyı koruma alanı Bird Island'da duruyor. Emektar mektup müdavimlerinden biri olarak hikâyemin merkezinde yer alan bu yalnız posta kutusuna karşı doğal bir yakınlık hissediyorum. Belki bir gün siz de tablolardan fırlamış gibi görünen bu yeri ziyaret etmenin bir yolunu bulursunuz ve kendi düşüncelerinizi ve hikâyelerinizi paylaşırsınız...

Tesekkür

Bir romanı yaratmak, benim için, hayal edebildiğim kadarıyla dünyaya bir bebek getirmek gibidir: Beklenti, korku, insanı tüketen bir bitkinlik ve nihayet coşku... ve bu deneyime tek başıma katlanmak zorunda kalmadığım için mutluyum. Hamilelikten doğuma kadar her aşamada yanımda olan kıdemli telif hakları temsilcim Theresa Park: İnanılmaz yetenekli ve zeki olman bir yana, çeyrek yüzyılı aşkın bir süredir en yakın arkadaşlarımdan biri oldun. Park Literary & Media şüphesiz kendi işindeki en etkileyici, en bilgili ve en vizyon sahibi ekibe sahip: Uluslararası kariyerimin mimarları olan Abigail Koons ve Blair Wilson; benim için Target, Wal-mart, Amazon ve Barnes & Noble gibi perakendecilerle ortaklık yapmanın yenilikçi yollarını bulan Andrea Mai; sosyal medya hesaplarımı, lisanslarımı ve marka ortaklık girişimlerimi yöneten Emily Sweet; gerekli yasal ve stratejik desteği sağlayan Alexandra Greene; ve çalışmalarımın sürekli artan bir okur kitlesine ulaşmasını sağlayan Pete Knapp ve Emily Clagett.

Defter'den sonraki bütün kitaplarımı piyasaya süren yayınevinin kadrosunda on yıllar içinde büyük değişiklikler oldu ama son birkaç yıldır çalışmalarımı bizzat destekleyen Hachette Book Group CEO'su Michael Pietsch'e müteşekkirim. Grand Central Publishing yayıncısı Ben Sevier ve baş editör Karen Kosztołnyik takıma son katılanlardan olduğu halde, ayaklarının tozuyla getirdikleri taze fikirler ve yeni enerjiyle büyük katkı verdiler. Son birkaç kitabımın perakende satış stratejisini –patronu Chris Murphy ve PLM'den Andrea Mair ile birlikte– oluşturan GCP'nin Perakende Satış GMY'si Dave Epstein'i özleyeceğim. Dave, emeklğinde sana huzur içinde balığa çıkacağın sayısız günler diliyorum. Flag ve Anne Twomey: Yıllar yılı kitap kılıflarımın her birine sihir ve kalite getirdiniz. Brian McLendon ve aşırı sabırlı reklamcım Caitlyn Mulrooney-Lyski: Kitaplarımın pazarlama ve tanıtım kampanyalarını bu kadar özenle yürüttüğünüz için teşekkür ederim; ve Amanda Pritzker: Park Literary ekibiyle birlikte sergilediğin dikkatli ve etkin iş birliği için minnettarım.

PMK-BNC'deki kıdemli reklam yazarım, aynı zamanda gözü pek koruyucum ve açık sözlü danışmanım Catherine Olim: Öğütlerini daima el üstünde tutuyorum. Hayranlarımla her gün iletişim kurmama yardımcı olan ve sürekli değişen sanal iletişim dünyasında kendi sesi mi duyurmam için beni teşvik eden sosyal medya kurtları Laquishe “Q” Wright ve Mollie Smith: Yıllardır benden esirgemediğiniz bağlılık ve yol göstericilik için teşekkür ederim.

Film ve televizyon çalışmalarımda yirmi yılı aşkın bir süredir aynı olağanüstü ekiple çalışıyorum: Bir süre önce Anonymous Content'e geçen Howie Sanders, UTA'dan

Keya Khayatian ve kendini işine adanmış eğlence sektörü temsilcim Scott Schwimer. (Scottie, umarım bu kitaptaki adaşımdan memnun kalmışsındır!)

Ve nihayet, ev ekibim: Asistanım Jeannie Armentrout; Tia Scott; Michael Smith; erkek kardeşim Micah Sparks; Christie Bonacci; Eric Collins; Todd Lanman; Jonathan ve Stephanie Arnold; Austin ve Holly Butler; Micah Simon; Gray Zurbruegg; David Stroud; Dwight Carlblom; David Wang; muhasebecilerim Pam Pope ve Oscara Stevick; Andy Sommers; Hannah Mensch; David Geffen; Jeff Van Wie; Jim Tyler; David Shara; Pat ve Billy Mills; Mike ve Kristie McAden; sadık dostlarım Chris Matteo, Paul DuVair, Bob Jacob, Rick Muench, Pete DeCler ve Joe Westermeyer; geniş aile üyelerim Monty, Gail, Dianne, Chuck, Dan, Sandy, Jack, Mike, Parnell, ve tüm yeğenlerimle kuzenlerim; son olarak da çocuklarım Miles, Ryan, Landon, Lexie ve Savannah... Hayatıma girdiğiniz için Tanrı'ya şükrediyorum, her gün ve her nefeste.